KRYSTAL SUTHERLAND

SURORILE HOLLOW

STORIA BOOKS

COLECȚIA YOUNG ADULT

KRYSTAL SUTHERLAND

s-a născut și a crescut în Townsville, Australia, unde iarna nu a venit niciodată. Primul ei roman, ***Inimi chimice***, a fost ecranizat de Amazon Studios, publicat în peste 20 de țări și numit de către American Booksellers Association „unul dintre cele mai bune debuturi din 2016". Al doilea roman, ***O listă semidefinitivă a celor mai îngrozitoare coșmaruri***, a fost primit cu entuziasm, iar drepturile pentru adaptare s-au vândut către Yellow Bird US. În 2018 a apărut pe lista Forbes 30 under 30. ***Surorile Hollow*** este al treilea ei roman, nominalizat la Carnegie Medal și finalist la Goodreads Choice Awards 2021 (YA Fantasy & SF).

Imagine copertă: Shutterstock

Basmul acesta modern te va bântui și te va înfășura într-o ceață sclipitoare, înainte să-ți sară la beregată.

Melissa Albert, autoarea romanului
Crângul de alun

Acest roman întunecat și delicios de dubios are tot ce ai putea spera: un concept strălucit, personaje elegante, cu secrete bine păzite, o lume construită imersiv și una dintre cele mai bune scrieri din zona ficțiunii YA. Să mă exprim așa: sunt obsedată de *Surorile Hollow*.

Louise O'Neill, autoarea romanului
Și-a căutat-o...

Cititorii vor fi eviscerați. Animată de senzațiile de basm întunecat, *Surorile Hollow* este o lectură fermecătoare, potrivită pentru cei și cele care iubesc cărțile lui Holly Black, autoarea atâtor serii cu neamul zânelor.

School Library Journal

Întunecată și complicată, cartea *Surorile Hollow* vibrează de maliție și mister. Am devorat-o.

Kiran Millwood Hargrave, autoarea romanului
The Mercies

Un vis febril îmbătător, superb de grotesc, plin de duhoarea imposibilă a florilor care cresc pe cadavre, de siluetele scărilor bântuite din păduri și de uși care nu duc nicăieri. Un basm întunecat frumos meșteșugit, care dă dependență și… are coarne!

Dawn Kurtagich, autoarea romanului
The Dead House

STORIA BOOKS
storiabooks.ro

Tulburător de fermecătoare.

Insuportabil de frumoase.

Inexplicabil de periculoase.

Faceți cunoștință cu surorile Hollow!

Toată lumea știe că Iris, Vivi și Grey sunt ciudate. Din momentul în care au dispărut de pe o străduță din Scoția, când erau mici, doar ca să revină peste o lună, fără nicio amintire despre ce li se întâmplase, tot felul de evenimente stranii și sinistre par să le urmărească. Și se schimbă.

Părul le devine alb.

Ochii li se înnegresc.

Și le este mereu foame.

Zece ani mai târziu, Iris visează la o viață normală în timp ce așteaptă cu nerăbdare să termine liceul – ceva ce surorile ei faimoase și pline de strălucire, care cutreieră lumea, n-au reușit. Dar când Grey dispare fără urmă, lăsând indicii bizare, Iris și Vivi trebuie să o găsească. Și nu sunt singurele care o caută.

Pe măsură ce amintiri urâte și imposibile încep să-și croiască drum la suprafață, surorile Hollow descoperă că nu sunt tocmai ce par a fi și că noaptea este într-adevăr plină de lucruri oribile și întunecate.

În *Surorile Hollow*, Krystal Sutherland își îndreaptă imaginația brici spre noi orizonturi și dovedește, din nou, că la porunca ei înfloresc lumi. Povestea vi se va strecura pe șira spinării și pe sub piele, lipindu-se de voi precum mierea.

Samantha Shannon, autoarea romanului *Abația portocalului*

STORIA BOOKS

COLECȚIA YOUNG ADULT

ISBN 978-606-9072-62-2

9 786069 072622

storiabooks.ro

14+

SURORILE HOLLOW

KRYSTAL SUTHERLAND

SURORILE HOLLOW

Traducere din engleză de
Iulia Dromereschi

STORIA BOOKS
COLECȚIA YOUNG ADULT

Titlul original: *House of Hollow*
Autor: Krystal Sutherland

HOUSE OF HOLLOW:
© 2021 by Krystal Sutherland
All rights reserved.

© Storia Books, 2022, pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace, scris, foto sau video, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii, fără acordul scris din partea editorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SUTHERLAND, KRYSTAL

Surorile Hollow / trad. din engleză de Iulia Dromereschi. - București : Storia Books, 2022

ISBN 978-606-9072-62-2

I. Dromereschi, Iulia (trad.)

821.111

EDITOR: Adriana Muraru

REDACTOR: Maria Manolescu

CORECTOR: Cristina Munteanu

ADAPTARE COPERTĂ: Fésüs L. Barna

DTP: Dragoș Tudor

Pentru Martin,
iubitorul meu de povești

Prolog

AVEAM ZECE ANI când mi-am dat seama că sunt ciudată.

Pe la miezul nopții, o femeie îmbrăcată în alb s-a strecurat pe fereastra dormitorului meu și mi-a tăiat o șuviță din păr, cu o foarfecă de croitorie. Eram trează și o urmăream, pe întuneric, atât de îngrozită, încât nu mă puteam mișca și nici țipa.

Am privit-o ducând șuvița la nas și inhalând. Am privit cum și-a așezat-o pe limbă, cum a închis gura și i-a savurat gustul câteva momente, înainte s-o înghită. Am privit-o aplecându-se deasupra mea și trecându-și vârful degetului peste cicatricea în formă de cârlig de la baza gâtului meu.

Doar când a deschis ușa – pornind spre dormitoarele surorilor mele mai mari, cu foarfeca încă în mână – am țipat.

Mama a atacat-o pe hol. Surorile mele au ajutat-o s-o țină la podea. Femeia era turbată și se zbătea în mâinile celor trei, cu o forță despre care am aflat mai târziu că era alimentată de amfetamine. A mușcat-o pe mama. A lovit-o pe sora mea mijlocie, Vivi, cu capul în plină figură, atât de rău, încât i-a strivit nasul și a avut orbitele învinețite câteva săptămâni.

Grey, sora mea mai mare, a reușit să o potolească. S-a aplecat peste ea, când nu se uita mama, și i-a apăsat gura cu buzele. Un sărut blând, ca dintr-o poveste, devenit oribil pentru că bărbia femeii era lipicioasă de la sângele mamei.

Pentru o clipă, aerul a avut un miros dulce, nefiresc, un amestec de miere și putred. Grey s-a tras înapoi și a ținut

capul femeii în mâini, apoi a privit-o lung, așteptând. Ochii surorii mele erau atât de negri – arătau ca niște pietre de râu lustruite. Avea 14 ani pe atunci și era deja cea mai frumoasă creatură pe care mi-o puteam imagina. Voiam să-i jupoi pielea și s-o port eu.

Femeia s-a cutremurat, sub atingerea lui Grey, apoi... s-a oprit.

Când a ajuns poliția, ochii femeii erau căscați, duși departe, iar membrele, atât de lichide, încât nu s-a mai putut ridica și a trebuit să se lase purtată pe brațe afară, de trei polițiști.

Mă întreb dacă Grey știa deja de pe atunci ce eram.

Femeia, ne-au zis mai târziu polițiștii, citise despre noi pe internet și ne urmărise câteva săptămâni, până să intre în casa noastră.

Eram faimoase în urma unui lucru bizar, care ni se întâmplase cu trei ani înainte, când eu aveam șapte ani, un lucru pe care nu mi-l aminteam și la care nu mă gândeam niciodată, dar care pare-se că stârnise curiozitatea multora.

După aceea, am început să fiu atentă la stranietatea care ne caracteriza. Am urmărit-o în anii care au venit, am văzut-o înflorind în jurul nostru, în chipuri neașteptate. Un bărbat a încercat să o tragă pe Vivi în mașina lui, când avea 15 ani, pentru că a crezut că era un înger. Ea i-a rupt maxilarul și i-a scos doi dinți. Un profesor, pe care Grey îl detesta, a fost concediat după ce a lipit-o de un perete și a sărutat-o pe gât în fața întregii clase. O fată frumușică și populară, care mă abuza, s-a ridicat în picioare la o adunare a întregii școli și a început să se radă în cap, pe tăcute, cu lacrimi curgându-i șiroaie în timp ce buclele negre cădeau pe podea.

În ziua aceea, când am găsit privirea lui Grey în marea de chipuri, se uita la mine stăruitor. Abuzurile se întâmplau de luni întregi, însă le povestisem surorilor mele doar în seara anterioară. Grey mi-a făcut cu ochiul și s-a întors la cartea pe care o citea, dezinteresată. Vivi, mereu mai puțin subtilă, își sprijinea picioarele pe scaunul din fața ei și rânjea cu gura până la urechi, cu nasul strâmb încrețit de încântare.

În preajma surorilor Hollow se petreceau mereu lucruri stranii, întunecate.

Aveam toate ochi negri și păr alb ca laptele. Purtam nume încântătoare, din patru litere: Grey, Vivi, Iris. Mergeam împreună la școală. Mâncam împreună la prânz. Mergeam împreună acasă. Nu aveam prieteni, pentru că nu aveam nevoie de ei. Ne mișcam pe coridoare ca niște rechini, în timp ce peștișorii se dădeau la o parte, șușotind după ce treceam.

Toată lumea știa cine eram. Toată lumea ne auzise povestea. Toată lumea avea o teorie despre ce ni se întâmplase. Surorile mele foloseau asta în avantajul lor. Se pricepeau să-și cultive propria enigmă, ca niște grădinărese, modelând curiozitatea care se cocea în jurul lor în forma dorită. Eu le urmam, tăcută, studioasă, mereu stânjenită de atenție. Stranietatea dădea naștere la mai multă stranietate, iar mie mi se părea periculos să ațâț soarta, să invit întunecimea care deja părea atrasă natural de noi.

Nu mi-am dat seama că surorile mele vor pleca de la școală cu mult înaintea mea, până ce nu s-a întâmplat. Școala nu li se potrivise. Grey era fantastic de isteață, dar nu i-a plăcut niciodată nimic din programă. Dacă la oră i se cerea să citească și să analizeze *Jane Eyre*, ea hotăra că *Infernul* lui Dante era mai interesant și scria un eseu despre asta. Dacă la arte i se cerea să schițeze un autoportret realist, ea desena un monstru cu ochii duși în fundul capului și mâini însângerate.

Unii profesori adorau atitudinea; majoritatea nu și, înainte să renunțe, Grey a primit doar note mediocre. Dacă a supărat-o asta, nu a arătat niciodată, plutind printre ore cu siguranța unei persoane căreia i se prevestise viitorul de vreo clarvăzătoare și îi plăcuse ce auzise.

Vivi prefera să chiulească frecvent, spre ușurarea conducerii, pentru că era foarte dificilă când apărea. Răspundea impertinent profesorilor, își tăia uniformele ca să le ofere un aspect punk, făcea graffiti în toalete și refuza să-și scoată piercingurile. Cele câteva teme pe care le-a predat în ultimul an au fost notate cu calificativul maxim. Dar n-au fost suficiente să o țină în școală. Asta i-a convenit lui Vivi. Orice stea rock avea nevoie de o poveste. Să fie dată afară dintr-un liceu care costa 30 000 de lire pe an era un început bun.

Așa erau amândouă încă de atunci, deja pline de o încredere alchimică în ele însele, o încredere de adulți. Nu le păsa ce credeau alții despre ele. Nu le păsa ce considerau alții cool (iar asta le făcea *insuportabil* de cool, firește).

Au plecat de la școală – și de acasă – la câteva săptămâni una de cealaltă. Grey avea 17 ani, Vivi 15. Au plecat în lume, ambele dornice de un viitor exotic, strălucitor, pe care știuseră mereu că-l vor avea. Așa am rămas doar eu, singura Hollow rămasă, încă zbătându-mă să continui în umbrele lor lungi. Eram cea tăcută și strălucită, care adora științele exacte și geografia și avea un fler natural pentru matematică. Cea care-și dorea cu disperare, mai mult decât orice, să fie complet neremarcabilă.

Încet, lună după lună, an de an, stranietatea care se revărsase în jurul surorilor mele s-a estompat și pentru o bună bucată de vreme viața mea a fost cum tânjisem să fie de când o văzusem pe Grey sedând o intrusă cu un sărut: normală.

Firește că nu a durat mult.

Capitolul 1

Mi s-a tăiat respiraţia când am văzut chipul surorii mele privindu-mă de pe podea.

Cicatricea subțire, în formă de cârlig, a lui Grey era în continuare primul lucru pe care-l remarcai la ea, urmat de cât de superbă era. Revista *Vogue* – a treia copertă americană în tot atâția ani – trebuie să-mi fi ajuns prin poștă și aterizase cu fața în sus, pe covor, și acolo am găsit-o, în lumina argintie a dimineții. Sub chipul ei, scrise cu litere verde-mușchi, pluteau cuvintele *Păzitoarea secretelor*. Corpul îi era întors spre fotograf, buzele, separate într-un oftat, iar ochii negri se uitau la aparat. O pereche de coarne îi ieșeau din părul alb, de parcă i-ar fi aparținut.

Pentru un moment scurt, fermecat, am crezut că era acolo în carne și oase. Infama Grey Hollow.

În cei patru ani de când a plecat de acasă, sora mea cea mare s-a transformat într-o femeie diafană, cu părul precum zahărul și un chip desprins din mitologia greacă. Și în fotografiile statice avea un aspect vaporos și hialin, de parcă s-ar fi putut pierde în eter, dintr-o clipă în alta. Poate că de aceea jurnaliștii o descriau mereu drept „eterică", deși eu m-am gândit întotdeauna la ea în termeni pământești. Niciun articol nu pomenea că se simțea cel mai confortabil în pădure sau cât se pricepea să facă lucrurile să crească. Plantele o iubeau.

Glicina de lângă dormitorul ei din copilărie se strecura adesea pe geamul deschis și i se încolăcea în jurul degetelor, noaptea.

Am ridicat revista și am dat pagina la articolul conex.

Grey Hollow își poartă secretele ca pe mătase.

Când am cunoscut-o, în lobby-ul Lanesborough (Hollow nu permite niciodată jurnaliștilor să se apropie de apartamentul ei și se zvonește că nu dă petreceri și nu invită musafiri), purta una dintre creațiile ei enigmatice tipice. Broderie densă, sute de mărgele, fir țesut din aur adevărat și un tul atât de ușor, încât părea fum. Stilul lui Hollow a fost descris ca o poveste cu zâne încrucișată cu un coșmar, într-un vis febril. Pe rochiile sale picură frunze și petale putrezinde, fotomodelele ei defilează pe podium purtând coarne desprinse de pe cranii de cerbi și piei de șoareci jupuiți, și insistă să-și afume la foc de lemne materialele, înainte de croire, așa că la prezentările ei de modă miroase a tabără în pădure.

Creațiile lui Hollow sunt frumoase, decadente și stranii, dar natura lor clandestină este cea care le-a făcut atât de faimoase într-un ritm fulminant. În căptușeala fiecărei rochii sunt cusute de mână mesaje secrete – și asta nu e totul. Celebritățile au povestit cum au găsit fâșii de hârtie rulată cusute în balenele corsetelor sau așchii de oase de animale gravate, fixate lângă pietrele prețioase, sau simboluri runice pictate cu cerneală invizibilă, sau sticluțe minuscule de parfum, care crapă când se mișcă persoana care le poartă, eliberând parfumul eponim al lui Hollow. Imaginile de pe broderiile ei sunt neobișnuite, uneori chiar tulburătoare. De exemplu, vedem flori matisate și minotauri scheletici, cu fețele descărnate.

Fiecare veșmânt este un joc de puzzle care imploră să fie rezolvat, așa cum este și creatoarea lor.

M-am oprit aici, pentru că știam ce va spune restul articolului. Știam că va scrie despre ce ni s-a întâmplat când eram copile, un lucru despre care nu ne aminteam. Știam că va pomeni despre tata și despre felul în care murise.

Mi-am dus degetele la cicatricea de pe gât. Era aceeași cu a lui Grey și cu a lui Vivi. Cicatricea pe care niciuna dintre noi nu ne aminteam cum am dobândit-o.

Am luat revista în camera mea și am strecurat-o sub pernă, să nu o găsească mama și să o ardă în chiuveta din bucătărie, cum făcuse cu cea dinainte.

Înainte să plec, am deschis aplicația Find Friends și am verificat dacă era pornită și mă localiza. Ca să pot pleca dimineața să alerg, mama trebuia să-mi poată urmări avatarul mic și portocaliu, care țopăia în jurul Hampstead Heath. De fapt, era obligatoriu, dacă voiam să plec din casă, *oriunde,* ca mama să poată urmări avatarul mic și portocaliu, țopăind... în zona în care mă aflam. Avatarul lui Cate plutea în sud, la spitalul Royal Free, unde tura ei ca asistentă la Urgențe se prelungea, ca de obicei.

Plec acum, i-am scris.

OK, te urmăresc, mi-a răspuns imediat. **Scrie-mi când ajungi acasă**.

Am pornit în frigul iernii dinainte de răsărit.

Locuiam într-o casă înaltă și ascuțită, acoperită cu stuc alb și învăluită de ferestre care-mi aminteau de aripile libelulelor. Rămășițele nopții se agățau încă de streșini și se adunau în băltoace lângă copacul din curtea noastră din față. Nu era un loc pe care să și-l poată permite, de obicei, o mamă singură cu un salariu de asistentă, dar aparținuse cândva părinților ei, care muriseră amândoi într-un accident de mașină, când ea era însărcinată cu Grey. O cumpăraseră când se căsătoriseră, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, când prețu-

rile proprietăților londoneze scăzuseră vertiginos, din cauza Blitz-ului. Erau adolescenți atunci, doar puțin mai în vârstă decât eram acum. Casa fusese cândva grandioasă, deși, cu timpul, se lăsase și se micșorase.

În fotografia mea favorită cu locul, una veche, făcută în bucătărie cândva în anii ´60, camera pare îngroșată de o lumină leneșă, genul care se lungește ore după ore în lunile de vară, lipindu-se de coroanele copacilor în halouri aurii. Bunica mea mijea ochii spre aparat, cu un caleidoscop de verde strălucitor pe piele, dinspre un geam cu vitraliu care se spărsese între timp. Bunicul meu o înconjura cu brațul și avea un trabuc în gură, pantalonii ridicați în talie, prinși cu o curea, și o pereche de ochelari fund de borcan pe nas. Aerul părea cald și cețos, iar bunicii zâmbeau. Erau calmi și relaxați. Dacă nu le știai povestea, puteai crede ușor că erau fericiți.

Din cele patru sarcini pe care le dusese la termen, bunica mea născuse un singur copil viu, și pe acesta când era deja în vârstă: pe mama mea, Cate. Camerele din casă care fuseseră rezervate pentru copii rămăseseră pustii, iar bunicii mei nu trăiseră să-și vadă niciuna dintre nepoate. În fiecare familie sunt lucruri despre care nu se vorbește. Povești pe care le știi fără să le știi de fapt, despre lucruri teribile, care aruncă umbre lungi peste generații. Povestea celor trei copii născuți morți ai lui Adelaide Fairlight era una dintre ele.

Cealaltă era ce ni se întâmplase când aveam eu șapte ani.

Vivi a sunat chiar înainte să ajung la capătul străzii. Am răspuns prin AirPods, știind fără să mă uit la ecran că ea era.

— Salut! am zis. Te-ai trezit devreme. Nu cred că e ora prânzului la Budapesta.

— Ha, ha. Vocea lui Vivi părea distrasă. Ce faci?

— Am ieșit să alerg. Știi tu, ca în fiecare dimineață.

Am cotit spre stânga și am alergat pe cărare, pe lângă terenuri de sport goale și carcasele copacilor înalți și dezbărați

de frunze. Era o dimineață cenușie, iar soarele căsca leneș pe cer, în spatele unui pâlc de nori. Frigul îmi înțepa pielea expusă, smulgându-mi lacrimi din ochi și făcându-mi urechile să doară la fiecare bătaie a inimii.

— Câh! a făcut Vivi, în timp ce pe fundal am auzit un anunț al unei companii aeriene. De ce ai vrea să-ți faci una ca asta?

— Este ultima modă pentru sănătatea cardiovasculară. Ești la aeroport?

— Am un concert în seara asta, ai uitat? Tocmai am aterizat la Londra.

— N-am uitat, pentru că nici măcar nu mi-ai spus.

— *Sigur* ți-am spus.

— Negativ.

— În fine, sunt aici. Grey vine de la Paris pentru un pictorial, așa că o să ne vedem în Camden înainte de concertul meu. Te iau când plec din aeroportul ăsta oribil.

— Vivi, e zi de școală.

— Tot mai mergi la instituția aia distrugătoare de suflete? Stai așa, că trec pe la controlul pașapoartelor.

Traseul meu obișnuit m-a dus pe întinderile verzi ale parcului Golders Hill. Iarba arăta de parcă ar fi explodat o bombă de confetti cu păpădii galbene și toporași albi cu mov. Fusese o iarnă blândă și deja se arăta primăvara, care cuprindea orașul la mijloc de februarie.

Minutele se târau mai departe. Am auzit și alte anunțuri ale companiilor aeriene pe fundal, în timp ce alergam de-a lungul graniței vestice a Hampstead Heath, apoi în parc, dincolo de piatra lăptoasă a Kenwood House. M-am îndreptat mai adânc în labirintul pădurii din pârloagă, atât de verde și deasă și bătrână, pe alocuri, încât îmi venea greu să cred că eram încă în Londra. Gravitam spre zonele neîmblânzite, unde cărările erau înnoroite și copacii de basm creau deasupra lor arcade naturale. Frunzele aveau să crească iar, curând,

dar în dimineața aceea mă mișcam sub crengi plesuve, pe o potecă mărginită de ambele părți de un covor de rămășițe căzute. Aerul de aici mirosea a umezeală. Noroiul fusese subțiat de ultima ploaie și îmi țâșnea de pe călcâie, în timp ce fugeam mai departe. Răsărea soarele, dar lumina zorilor era inundată de o picătură de tuș. Umbrele se adânceau și păreau flămânde.

Vocea surorii mele s-a auzit din nou în telefon, gâlgâind:

— Mai ești?

— Da, am răspuns. Din păcate. Manierele tale sunt oribile.

— Cum spuneam, școala este plicticoasă și eu sunt interesantă. Îți cer să chiulești și să vii să stai cu mine.

— Nu pot...

— Nu mă face să sun la conducere și să le zic că ai nevoie de scutire de o zi fiindcă trebuie să faci un test de BTS.

— N-ai face...

— OK, mi-a părut bine, pe curând!

— Vivi...

În receptor s-a lăsat tăcerea exact când un porumbel a țâșnit din tufișuri drept în fața mea. Am icnit și am căzut în noroi, cu mâinile la cap, din instinct, chiar dacă pasărea zburase deja. Apoi – o mișcare pe potecă, departe. Am văzut o siluetă ascunsă de copaci și iarba crescută prea mult. Un bărbat, palid și la bustul gol, în ciuda frigului, prea departe să-mi dau seama dacă se uita măcar la mine.

De la distanță, în lumina metalică, mi s-a părut că purta pe cap un craniu cu coarne. M-am gândit la sora mea, pe coperta *Vogue*, la coarnele pe care le purtau modelele ei pe podium, la bestiile pe care le broda pe rochiile de mătase.

Am inspirat adânc de câteva ori și am rămas în noroi, nesigură dacă fusesem sau nu văzută. Dar bărbatul nu s-a mișcat. O adiere mi-a răcorit fruntea, aducând un miros de fum de lemn și duhoarea umedă a ceva feroce.

Cunoșteam acel miros, chiar dacă nu știam ce înseamnă.

M-am ridicat în picioare și am luat-o la fugă în direcția din care venisem, cu sângele curgându-mi în vene repede și fierbinte, alunecând în noroi, imaginându-mi un monstru care mă apuca de părul prins în coadă. M-am tot uitat în spate până când am trecut de Kenwood House și m-am împleticit la drumul mare. Dar nu mă urmărea nimeni.

Lumea din afara bulei verzi reprezentată de Hampstead Heath era aglomerată și normală. Londra se trezea. Când mi-am revenit, teama mi-a fost înlocuită de stânjeneală, pentru că o pată udă, maronie, mi se întindea pe colanți. Am rămas atentă cât am alergat spre casă, așa cum fac femeile, cu o cască inactivă și cu o așchie ascuțită de adrenalină pe șira spinării. Un taximetrist în trecere a râs de mine, iar un bărbat care ieșise să-și fumeze prima țigară mi-a spus că sunt frumoasă, mi-a spus să zâmbesc.

Amândoi mi-au stârnit furia și teama, dar am alergat mai departe, iar ei s-au pierdut în zgomotul alb al orașului.

Așa era cu Vivi și cu Grey. Era de ajuns un telefon de la ele, ca străinii să înceapă să se insinueze iar.

La capătul străzii pe care locuiam, i-am trimis surorii mele mijlocii un mesaj:

NU VENI la școala mea.

Capitolul 2

Acasă, am găsit Mini Cooperul roșu al mamei pe alee și ușa din față întredeschisă. Oscila între deschisă și închisă, din balamale, respirând odată cu vântul. Urme umede duceau înăuntru. Pisica noastră, Sasha, drăcoaică bătrână, ședea pe covorașul de la intrare, lingându-și o lăbuță. Era mai în vârstă decât mine, atât de subțire și de strâmbă, că începea să arate a împăiere ratată. A scuipat când am luat-o în brațe – Sasha nu ne-a plăcut niciodată pe mine, pe Vivi sau pe Grey și mereu și-a făcut cunoscute sentimentele cu ajutorul ghearelor – dar era prea decrepită să se zbată prea mult.

Ceva nu era în regulă. Pisicii nu i se mai dăduse voie afară de vreo zece ani.

— Cate? am strigat încet, deschizând ușa și intrând.

Nu-mi aminteam când sau de ce ne oprisem din a-i spune *mamă*, dar Cate prefera așa și așa a rămas.

Niciun răspuns. Am pus-o jos pe Sasha și mi-am aruncat adidașii murdari. Voci molcome răsunau pe scări în jos, frânturi dintr-o conversație ciudată.

— Asta e tot ce poți? întreba mama. Nici măcar nu-mi poți spune unde s-au dus? Cum s-a întâmplat?

O voce mititică i-a răspuns, pe speaker: un bărbat cu accent american.

— Auzi, cucoană, tu n-ai nevoie de un detectiv, ai nevoie de o intervenție psihiatrică.

Am urmărit vocile, păşind încet. Cate se plimba de colo-colo lângă pat, încă în uniforma de muncă. Sertarul de sus al noptierei era deschis. Camera era întunecoasă, luminată doar de o lampă în nuanțe de miere. Tura de noapte la spital însemna draperii perfect opace, așa că spațiul avea mereu un iz ușor acru, din cauza lipsei constante de soare. Cate ținea telefonul într-o mână. În cealaltă, o fotografie cu ea, un bărbat și trei copii. Asta se întâmpla în fiecare iarnă, în săptămânile de după comemorare: mama angaja un detectiv particular care să încerce să rezolve misterul despre care poliția nu avea idee. Inevitabil, detectivul eșua.

— Atunci, asta-i tot? a întrebat Cate.

— Doamne, de ce nu-ți întrebi *fiicele*? a spus omul de la telefon. Dacă știe cineva, ele sunt.

— Du-te dracului! a zis mama, aspru.

Înjura foarte rar. Suna atât de nefiresc, că m-au furnicat degetele.

Cate a închis. Din gât i-a scăpat un sunet răgușit. Nu era genul de sunet pe care-l scoți în prezența altora. M-am simțit imediat jenată că am dat peste un moment atât de personal. Am vrut să mă întorc, dar podelele au scârțâit, ca niște oase bătrâne, sub greutatea mea.

— Iris? a spus Cate, uimită.

Expresia ei avea ceva ciudat când m-a privit – furie, frică? –, dar a fost repede înlocuită de una de grijă, când mi-a văzut colanții murdari.

— Ce-ai pățit? Te-ai lovit?

— Nu, am fost atacată de un porumbel turbat.

— Și te-ai speriat atât de rău că ai făcut în pantaloni?

I-am aruncat o mutră care zicea *foarte amuzant*. Cate a râs și s-a așezat pe marginea patului, chemându-mă cu mâinile întinse. M-am dus și m-am așezat turcește pe podea, în fața ei, ca să-mi poată împleti părul lung și blond în două cozi, așa cum făcea în aproape toate diminețile, de când eram mică.

— E totul bine? am întrebat, cât îmi trecea degetele prin păr.

Am simțit izul înțepător al săpunului de spital, peste care se suprapuneau sudoarea și respirația urât mirositoare și alte urme ale unei ture de 15 ore la Urgențe. Unii se gândesc la mamele lor atunci când simt parfumul pe care îl purtau când ei erau copii, dar, pentru mine, mama va însemna mereu pudra de amidon de pe mănușile de latex și izul de cupru al sângelui altora.

— Ai lăsat ușa deschisă.

— Nu. N-am lăsat-o. Am lăsat-o? A fost o tură lungă. Am petrecut mult timp cu un tip care era convins că familia lui îl controla cu sonde anale.

— Se consideră urgență medicală?

— Cred că mi-aș dori o intervenție rapidă dacă mi s-ar întâmpla mie.

— Corect.

Mi-am prins cu dinții buza de jos și am expirat pe nas. Era mai bine să întreb acum, în persoană, decât printr-un mesaj, mai târziu.

— Ar fi OK să ies deseară? Vivi a venit în oraș pentru un concert, iar Grey ajunge și ea de la Paris. Aș vrea să stau cu ele.

Mama n-a zis nimic, dar degetele i-au alunecat prin părul meu și m-au tras cât să mă facă să icnesc. Nu și-a cerut scuze.

— Sunt surorile mele, am zis, încet.

Uneori, să cer să le văd – mai ales pe Grey – era de parcă aș fi vrut permisiunea de a-mi injecta heroină ca activitate extracurriculară.

— Nu vor permite să mi se întâmple nimic rău.

Cate a scos un pufnet de râs scurt, complicat, și a reînceput să împletească.

Fotografia la care se uita era întoarsă, pe pătură, de parcă ar fi sperat că n-o voi remarca. Am luat-o și am privit-o. Era cu mama și cu tata, Gabe, și cu noi trei, fetele, când eram mici. Vivi purta o haină de tweed verde. Grey era îmbrăcată într-o jachetă de blană artificială bordo. Eu purtam o hăinuță roșie, cu model scoțian și nasturi aurii. Fiecare dintre noi avea la gât lănțișoare cu inimioare identice, cu numele noastre gravate în metal: IRIS, VIVI, GREY. Cadouri de Crăciun de la bunicii pe care-i vizitam în Scoția, când fusese făcută poza.

Poliția nu găsise niciodată nici hainele acelea și nici bijuteriile, în ciuda căutărilor asidue.

— Este din ziua aceea, am spus încet.

Nu văzusem niciodată fotografii din ziua aceea. Nici nu știam că există.

— Arătăm atât de diferit.

— Poți...

Vocea lui Cate s-a frânt, parcă înghițită. A expirat ușor.

— Poți merge la concertul lui Vivi.

— Mulțumesc!

— Dar vreau să fii acasă înainte de miezul nopții.

— Bine.

— Ar trebui să pregătesc ceva de mâncare, înainte să pleci la școală, iar tu trebuie să faci neapărat un duș.

A terminat de împletit cozile, m-a sărutat pe creștet și a plecat.

M-am uitat iar la fotografie. La fața ei, la fața tatei, cu doar câteva ore înainte să li se întâmple cel mai rău lucru care li se putea întâmpla. Lucrul care smulsese ceva din mama, mușcându-i merele din obraji și lăsând-o mai slabă și aproape transparentă. Pentru mare parte din viața mea, fusese doar acuarela unei femei, stoarsă de energie.

Lui Gabe îi luase și mai mult.

Și totuși, noi, cele trei fete, ne-am schimbat cel mai mult. Abia dacă recunoșteam copilele cu păr brunet și ochi albaștri care mă priveau.

Mi s-a spus că am devenit secretoase, după ce s-a întâmplat. Că nu am vorbit decât între noi, luni de-a rândul. Că am refuzat să dormim în camere și chiar în paturi separate. Uneori, în miez de noapte, părinții noștri intrau să vadă ce făceam și ne găseau laolaltă, în pijamale, cu capetele lipite, ca ale unor vrăjitoare aplecate peste ceaun, șușotind.

Ochii ni s-au făcut negri. Părul ni s-a albit. Pielea a început să ne miroasă a lapte și a pământ după ploaie. Ne era foame mereu, dar nu păream să ne îngrășăm. Mâncam și mâncam și mâncam. Mestecam chiar și în somn, scrâșnind dinții de lapte și uneori mușcându-ne limbile și obrajii. Ne trezeam cu buzele însângerate.

Doctorii ne-au diagnosticat cu tot ce ținea de spectrele SSPT și ADHD. Am adunat un alfabet de acronime, însă niciun tratament și nicio terapie nu păreau să ne poată aduce unde ne aflasem înainte. Nu eram bolnave, se hotărâse. Eram doar ciudate.

Oamenilor le-a venit întotdeauna greu să creadă că eu, Grey și Vivi fuseserăm concepute de părinții noștri.

Gabe Hollow fusese blândețea întruchipată, cu excepția mâinilor sale, aspre de la munca de tâmplar și de la pasiunea sa de weekend, olăritul. Purtase haine comode, de la magazinele second-hand. Degetele îi erau lungi și când te ținea de mână parcă țineai șmirghel. Nu se uita niciodată la meciuri și nici nu ridica vocea. Prindea păianjenii în recipiente de plastic și-i ducea în grădină. Vorbea cu ierburile aromatice când le uda.

Mama noastră era o femeie la fel de blândă. Bea orice – suc, ceai, vin – numai din cănile făcute de tata pentru ea. Avea trei perechi de pantofi și purta cizme de cauciuc înnoroite

ori de câte ori putea. După ce ploua, ridica melcii de pe trotuar și-i ducea în siguranță. Adora mierea: pe pâinea prăjită, pe brânză, amestecată în băuturile calde. Își cosea singură rochiile de vară, după modele pe care le avea de la bunica ei.

Purtau amândoi jachete Barbour ceruite și preferau să se plimbe prin zonele rurale din Anglia decât să călătorească în alte țări. Aveau bețe de drumeție de lemn și undițe manuale pentru pescuit în pâraie. Le plăcea să citească înfășurați în pături de lână, în zilele ploioase. Aveau ochi albaștri deschis, păr negru și fețe în formă de inimă.

Oameni blânzi. Oameni calzi.

Cumva, împreună, ne-au avut... pe noi. Toate măsuram 1,80 metri – cu 25 de centimetri mai înalte decât micuța noastră mamă. Eram angulare, alungite, ascuțite. Tulburător de frumoase, cu pometi înalți și ochi de căprioară. Oamenii le spuneau părinților noștri și ne spuneau nouă, când eram mici, cât eram de speciale. Așa cum o spuneau ei suna ca un avertisment; cred că asta și era.

Știam toate care era impactul frumuseții noastre și ne descurcam fiecare în felul ei.

Grey își cunoștea puterea și o folosea într-un fel în care puține fete o făceau. Mi-era teamă să procedez la fel, pentru că asistasem la urmările frumuseții, atracției, *sex-appeal*-ului și atragerii unei atenții nepotrivite, nu doar de la băieți și bărbați, ci și de la alte fete și femei. Grey era o farmazoană, care emana sexualitate și mirosea ca un câmp de flori sălbatice, întruparea omenească a serilor târzii de vară din sudul Franței. Își evidenția frumusețea naturală pe cât posibil. Purta pantofi cu toc înalt, sutiene de dantelă delicată și un machiaj discret, cu smoky eyes. Știa mereu câtă piele să arate ca să obțină un aspect sexy relaxat.

Mai mult decât orice, așa știam că sora mea cea mare era foarte diferită de mine: venea singură acasă, noaptea, mereu

frumoasă, uneori beată, adesea în fuste scurte sau topuri decoltate. Mergea prin parcuri întunecoase și pe străzi pustii, de-a lungul canalelor mânjite cu graffiti, unde se adunau rătăcitorii să bea, să se drogheze și să doarmă la grămadă. Făcea asta fără teamă. Se ducea în locurile acelea, purtând asemenea haine, care – dacă i s-ar fi întâmplat ceva – ar fi îndemnat oamenii să spună că o ceruse.

Avansa prin lume ca nicio altă femeie pe care o cunoșteam.

— Ce nu înțelegi, mi-a spus odată, când i-am explicat cât era de periculos, este că *eu* sunt ceea ce pândește în beznă.

Vivi era exact opusul. Încerca să își ascundă frumusețea. S-a ras în cap, și-a făcut piercinguri, și-a tatuat cuvintele DU-TE NAIBII! pe degetele de la mâini, în chip de vrajă care să țină la distanță atenția nedorită a bărbaților. În ciuda acestor farmece, chiar și cu un nas în zigzag, o limbă otrăvită, păr corporal neras și prăpăstiile adânci de sub ochii ei, săpate de băutură și de droguri și de nopți nedormite, tot era tulburător de frumoasă și lua mințile tuturor. Aduna fiecare fluierat, fiecare palmă peste fund, fiecare atingere a sânilor și le ținea sub piele, unde ardeau într-un ceaun de furie, pe care o slobozea pe scenă, de pe corzile basului.

Eu m-am încadrat undeva între ele două. Nu încercam activ nici să-mi flutur, nici să-mi irosesc frumusețea. Îmi păstram părul curat și nu mă dădeam cu parfum – doar cu deodorant. Miroseam curat, dar nu îmbătător, nu dulce, nu tentant. Nu mă machiam și alegeam doar haine lejere. Nu îmi scurtam tivul uniformei. Nu veneam singură acasă pe jos, noaptea.

Am pus poza înapoi în sertarul deschis al noptierei lui Cate. Un plic de piele întoarsă, plin de hârtii, se afla sub șosetele și lenjeria ei. L-am scos și l-am deschis. Era plin de copii ale dosarelor poliției, cu marginile îndoite de vechime. Am văzut numele meu și ale surorilor mele și am surprins frân-

turi din povestea noastră, în timp ce răsfoiam, incapabilă să-mi iau ochii de pe hârtii.

Fetele pretind că nu își amintesc unde se aflau sau ce li s-a întâmplat.

Ofițerul [redacted] și ofițerul [redacted] refuză să se afle în aceeași cameră cu ele, pretinzând că au avut aceleași coșmaruri, după ce le-au luat declarațiile.

Florile găsite în părul lor sunt hibrizi neidentificabili, posibil pirofiți.

Câinii care descoperă cadavre continuă să reacționeze la copile, chiar și la multe zile după întoarcerea lor.

Gabe Hollow insistă că ochii celor trei fete s-au schimbat și că le-au crescut dinții de lapte în locuri în care deja îi pierduseră.

Cu stomacul în gât, am închis plicul și am încercat să-l vâr înapoi în sertar, dar s-a prins în lemn și s-a deschis, scuipând documentele pe podea. Am îngenuncheat și am strâns foile grămadă, cu mâinile tremurând și încercând să nu mă uit la conținut. Fotografii, declarații ale martorilor, dovezi. Gura îmi era uscată. Hârtia mi se părea coruptă, nefirească. Voiam să ard tot, așa cum arzi o recoltă în care a dat mana, să nu se întindă.

Deasupra teancului de documente am dat peste o fotografie cu Grey, la 11 ani, cu două flori albe – flori adevărate, vii – care creșteau din hârtie, de parcă i-ar fi țâșnit din ochi.

Capitolul 3

Mi-era foame când am ajuns la școală, chiar dacă mâncasem mic dejunul pregătit de Cate. Chiar și acum, la ani după trauma care-mi declanșase apetitul ieșit din comun, *tot* îmi era mereu foame. Săptămâna trecută ajunsesem acasă flămândă și luasem bucătăria la rând. Frigiderul și cămara fuseseră pline de mâncare, după sesiunea bilunară de cumpărături a lui Cate: două pâini proaspete, cu maia, măsline marinate, două duzini de ouă, patru conserve de năut, o pungă cu morcovi, chipsuri și salsa, patru avocado... Și lista continua. Suficientă mâncare pentru două persoane, pe două săptămâni. Am mâncat tot. Și ultima firimitură. Am mâncat, am mâncat și iar am mâncat. Am mâncat până ce mi-a sângerat gura și m-a durut maxilarul de la mestecat. Și după ce devorasem toate cumpărăturile, tot au mai încăput o conservă veche de fasole, o cutie de cereale stătute și una cu biscuiți.

După aceea, cu foamea în sfârșit astâmpărată, am stat în fața oglinzii din dormitor și m-am întrebat unde naiba se dusese toată mâncarea. Eram tot slabă și n-aveam nici măcar burtică.

La școală, mă simțeam încordată. Când a trosnit o portieră din rândul de mașini care lăsau copiii, m-am lovit atât de tare cu palma peste piept, încât mă ustura încă pielea. Mi-am îndreptat cravata și am încercat să mă concentrez. Degetele mi se păreau murdare și miroseau a putred, chiar dacă acasă

le spălasem de trei ori. Mirosul venea de la florile din poză. Culesesem una din ochiul surorii mele, înainte să plec. Erau ciudate florile, cu petale cerate și rădăcini care pătrundeau prin hârtia fotografiei, ca niște copci. Le recunoscusem. Erau aceleași flori pe care Grey le transformase într-un model și le brodase pe multe dintre creațiile ei.

O dusesem la nas și inspirasem, așteptându-mă să miroasă a gardenie, însă duhoarea de carne crudă și gunoi îmi dăduse senzația de vomă. Lăsasem dosarele și floarea fetidă în sertarul mamei și închisesem ușa de la dormitorul ei după mine.

La școală puteam respira mai în voie și am simțit că-mi reveneam, sau cel puțin că regăseam versiunea atent supravegheată, care mergea la Școala de Fete Highgate Wood. Rucsacul meu, gemând la cusături de cărțile de Python și ghidurile de studiu pentru examene, îmi tăia umerii. Regulile și structura de aici aveau sens. Stranietatea din casele vechi și pustii și din pâlcurile de pădure sălbatică din pârloagele străvechi pătrundea cu greu prin monotonia uniformelor și luminii de neon. Devenise sanctuarul meu, departe de ciudățenia vieții mele, chiar dacă nu aveam ce să caut aici, alături de copiii unora dintre cele mai bogate familii londoneze.

M-am grăbit pe coridoarele aglomerate, spre bibliotecă.

— Ai *întârziat* cinci minute, a zis Paisley, una dintre cele 12 eleve pe care le meditam înainte și după ore.

La 12 ani, Paisley era cât o halbă de bere și reușea cumva să-și facă uniforma să arate *boho-chic*. Părinții ei mă plăteau bine de câteva săptămâni ca să încerc s-o învăț programarea de bază. Enervant era că Paisley învăța cu ușurință. Când era atentă, învăța Python cu o eleganță simplă, care-mi amintea de Grey.

— Îmi pare rău, Paisley. Îți voi oferi o oră gratuită după ore, ca să compensez.

S-a uitat urât la mine.

— Așa m-am gândit și eu. Unde ți-e laptopul?

— Am auzit că ești vrăjitoare, a zis ea, întorcându-se la telefon, cu buclele de păr șoriciu în ochi. Am auzit că surorile tale au fost exmatriculate pentru că au sacrificat un profesor diavolului, în auditoriu.

Uau. Zvonurile o luaseră razna în ultimii patru ani, dar, sincer, eram mai degrabă surprinsă că-i luase atât să îl afle pe ăsta.

— Nu sunt vrăjitoare. Sunt sirenă, am spus, punându-mi laptopul pe masă și deschizând manualul unde rămăsesem. Acum, arată-mi tema de săptămâna trecută.

— Dacă nu ești vrăjitoare, de ce ai părul alb?

— Îl decolorez, am mințit.

De fapt, în săptămâna după ce plecaseră Grey și Vivi, încercasem să-l vopsesc mai închis. Cumpărasem trei cutii de vopsea și petrecusem o seară ploioasă de vară bând cidru de mere și vopsindu-mi părul. Așteptasem cele 45 de minute recomandate în instrucțiuni, apoi încă puțin, ca să mă asigur, apoi clătisem. Eram nerăbdătoare să mă văd cu noua înfățișare. Mă simțeam ca în scena de transformare dintr-un film cu spioni, în care protagonista este urmărită și forțată să-și schimbe aspectul într-o toaletă dintr-o gară.

Când am șters aburii de pe oglindă, am țipat. Părul meu era de același blond lăptos, deloc afectat de vopsea.

— *Tema*, am repetat.

Paisley și-a dat ochii peste cap și și-a scos laptopul din rucsacul ei Fjällräven.

— Poftim! Și-a întors ecranul spre mine. Deci? a întrebat, în timp ce-i parcurgeam codul.

— E bine. Cu toate că te străduiești să nu te descurci, chiar îți iese.

— Ce păcat că va fi ultima noastră ședință.

Doamne, ce copil de 12 ani vorbește așa?

— Nu te grăbi. Din păcate pentru amândouă, părinții tăi au plătit pentru tot semestrul.

— Asta până când au aflat cine sunt surorile tale.

Paisley mi-a înmânat un plic. Pe el era numele meu, scris de mâna mamei sale.

— Sunt foarte atașați de Hristos. Nu mă lasă nici măcar să citesc *Harry Potter*. Dintr-odată, nu mai par să creadă că ai o influență atât de bună asupra mea.

Și-a strâns lucrurile și s-a ridicat să plece.

— Pa, Sabrina! mi-a strigat dulce, în drum spre ieșire.

— Uau! am auzit o voce fără corp. Unii sunt *atât de nepoliticoși*.

— Ah, am făcut, când o siluetă firavă, cu păr auriu, și-a croit drum dintre rafturi și și-a tras un scaun vizavi de mine. Bună, Jennifer!

În lunile de după plecarea lui Grey și a lui Vivi, când singurătatea de a fi fără ele îmi cuprinsese corpul atât de adânc, că mă durea fiecare bătaie a inimii, îmi dorisem cu disperare să-mi fac prieteni. Nu avusesem nevoie de ei înainte, dar, cu surorile mele plecate, nu aveam cu cine să mănânc la prânz și nu-mi petreceam timpul decât cu mama, în weekend.

Când Jennifer Weir mă invitase la petrecerea de ziua ei (probabil fără prea mult entuziasm, suspectasem – mamele noastre erau colege la Royal Free), acceptasem, cu precauție. Fusese o treabă nepotrivit de elegantă: fiecare fată avea un mini-cort pregătit în vastul living al familiei Weir, decorat cu luminițe și așezat în mijlocul unei mări plutitoare de baloane aurii și rozalii. Ne-am uitat la trei dintre filmele *The Conjuring*, până în zori, și am mâncat atâta tort și atâtea prăjiturele delicate, încât am crezut c-o să vomite careva. Am vorbit despre băieții de la școlile din apropiere și despre cât erau de simpatici. Ne-am strecurat în locul unde țineau părinții

lui Jennifer alcoolul și am băut fiecare câte două shoturi de tequila. Nici măcar Justine Khan, fata care mă hărțuise și apoi se răsese în cap, în fața întregii școli, nu păruse deranjată de prezența mea. Pentru câteva ore rozalii, zaharisite și alcoolizate, mi-am permis să-mi imaginez un viitor care arăta așa – și ar fi fost posibil, dacă nu era infamul joc de Învârte sticla, care ne făcuse pe mine și pe Justine să ajungem la Urgențe.

Jennifer Weir n-a mai vorbit cu mine de atunci, când părăsisem casa ei cu sângele picurându-mi de pe buze.

— Vrei ceva? am întrebat-o.

— De fapt, a zis Jennifer, zâmbind, am cumpărat bilete la concertul de la Camden Jazz Café din seara asta. Am auzit c-o să fie și sora ta acolo.

— Firește c-o să fie acolo, am zis eu, derutată. E în trupă.

— Nu, proasto, m-am referit la cealaltă soră. *Grey*. Mă întrebam... Mi-ar plăcea la nebunie să o cunosc. Poate mă prezinți?

M-am uitat lung la ea. Jennifer Weir și Justine Khan (împreună, își spuneau JJ) îmi făcuseră viața un iad în ultimii patru ani. Jennifer mă ignora complet, însă Justine compensa: îmi scrisese *vrăjitoare* pe dulăpior, cu sânge, îmi strecurase păsări moarte în rucsac și odată îmi presărase sticlă pisată pe mâncarea de prânz.

— În orice caz, a continuat Jennifer, cu zâmbetul de zaharină începând să se acrească, gândește-te. N-ar fi cel mai rău lucru din lume care ți s-ar putea întâmpla, să fim prietene. Ne vedem deseară.

Când a plecat, am citit biletul lui Paisley, în care părinții ei explicau că auziseră niște „acuzații îngrijorătoare" și își cereau avansul înapoi. Am rupt foaia în bucățele și am aruncat-o la coș, apoi am verificat numărătoarea inversă de pe telefon, să văd câte zile mai aveam până la absolvire. Sute. O

veșnicie. Școala avea memorie bună în privința fetelor Hollow și purtam povara din luna în care surorile mele plecaseră din oraș.

Prima oră aveam engleză. M-am așezat, ca de obicei, în fața clasei, la geam, cu exemplarul din *Frankenstein* deschis pe bancă. Avea paginile pline de marcaje lipicioase, multicolore. Citisem cartea de două ori, pregătindu-mă pentru oră, subliniind cu grijă pasaje și luând notițe, încercând să găsesc modelul, cheia. Profesoara mea de engleză, doamna Thistle, avea sentimente amestecate față de această abordare. Pe de o parte, o elevă care citea toate cărțile, – *toate*, mereu, și adesea nu doar o dată – era un fenomen. Pe de altă parte, o elevă care voia *răspunsul corect* pentru o operă de ficțiune o înnebunea.

Afară burnița. O mișcare ciudată mi-a atras atenția în timp ce-mi așezam lucrurile și am privit prin sticlă spre pâlcul de iarbă udă dintre clădiri.

Acolo, în depărtare, era tipul cu craniu de taur. Mă urmărea.

Capitolul 4

M-am ridicat atât de brusc și cu atâta forță, încât banca mi s-a răsturnat în față, iar cărțile și pixurile mi s-au împrăștiat pe podea. Toată clasa, uimită de intruziunea violentă în rutina unei zile de școală, a tăcut și s-a uitat la mine.

Aveam ochii mari, respiram sacadat și inima îmi bubuia.

— Iris, a spus doamna Thistle, alarmată, ești bine?

— Nu vă apropiați! i-a spus Justine Khan profesoarei.

Crezusem cândva că era frumoasă – și probabil că încă era, dacă nu vedeai, dincolo de poleiala pielii, balta de venin. Acum, își purta părul lung și drept, ca o perdea, și avea mereu o perie în rucsac, ca să-l aranjeze în pauze. Era atât de lucios și de bine îngrijit, încât devenise aproape jenant. Servea și scopului de a ascunde cicatricile lăsate de unghiile mele de ambele părți ale gâtului ei, când mă sărutase.

— Toată lumea știe că mușcă, a continuat ea.

S-au auzit câteva râsete, dar majoritatea erau prea șocați să știe cum să reacționeze.

— Păi...

Aveam nevoie de o scuză, de o acoperire să pot pleca.

— Mi s-a făcut rău, am zis, îngenunchind să-mi vâr lucrurile în rucsac.

Scaunul și banca le-am lăsat unde căzuseră.

— Du-te la infirmerie! a zis doamna Thistle, însă eu eram deja aproape de ușă.

O chestie bună, când ești printre favoriții profesorilor, este că te cred mereu când le spui că ți-e rău.

După ce-am ieșit din clasă, mi-am aruncat rucsacul pe umăr și am țâșnit spre locul în care-l văzusem pe bărbat, în aschia de spațiu întunecos dintre două clădiri. Era o zi cenușie și neclară, tipic londoneză. Apa noroioasă îmi stropea partea din spate a șosetelor, în timp ce alergam. Vedeam deja că nu mai era nimeni acolo, dar am fugit în continuare, până când am ajuns în locul în care stătuse. Aerul din jur era încărcat de miros de fum și de animal ud. Vedeam interiorul clasei mele prin perdeaua de ploaie.

Am sunat-o pe Grey. Trebuia să-i aud vocea. Se pricepea mereu să mă calmeze.

A intrat căsuța vocală. Probabil era în avionul de la Paris. I-am lăsat un mesaj:

„Hei. Sună-mă când aterizezi. O iau razna. Cred că mă urmărește cineva. OK. Pa."

Am sunat-o pe Vivi, deși nu voiam.

— Știam eu că te vei răzgândi! mi-a zis, după un singur apel.

— Nu m-am răzgândit.

— Ah. Atunci, e jenant. Întoarce-te!

M-am întors. Am văzut-o făcându-mi cu mâna în parcare.

— Câh! am zis. Trebuie să închid. Mă urmărește o femeie dubioasă.

La 19 ani, sora mea mijlocie era basistă. Tatuată, cu pierce-uri, fumătoare de țigări cu cuișoare, tunsă periuță, cu nasul în zigzag și un zâmbet atât de tăios, că trecea prin tine. Când am ajuns la ea, în parcarea școlii, era întinsă pe capota mașinii roșii, cumpărată de vreun profesor care trecea printr-o criză a vârstei mijlocii, fără să o deranjeze ploaia. În ciuda faptului că abia ce aterizase de la Budapesta, n-avea alte bagaje decât un rucsac mic, de piele. Era îmbrăcată ca în piesa aceea veche de la Cake, într-o fustă scurtă și o geacă

lungă. Acum doi ani, când cicatricea lui Grey devenise cel mai modern accesoriu al sezonului și adolescentele începuseră să-și cioplească semiluni pe gâturi, Vivi și-o acoperise pe a ei cu un tatuaj cu glicină care i se întindea peste clavicule, pe spate și până la jumătatea brațelor. Avea limba străpunsă de un cercel, nasul la fel și probabil că urechile ei conțineau suficient metal să-l topești într-un glonț.

Grey era o emblemă a modei, însă Vivi respira rock'n'roll.

Am privit-o de sus până jos.

— Te-ai rătăcit în drum spre platoul de la *Mad Max*, Furiosa?

M-a privit lung, cu ochii ei negri, în timp ce trăgea din țigară. Puțini erau cei care puteau împăca un cap ras și un obicei scârbos cum e fumatul cu imaginea unei sirene, dar lui Vivi îi ieșea.

— Tu vorbești, Hermione!

M-am gândit din nou la cântecul celor de la Cake: *O voce întunecată ca sticla opacă*.

— Ah, ce usturător! am zis, clătinând din cap. Cred că te cam părăsește istețimea, la vârsta ta înaintată.

Am râs amândouă. Vivi a alunecat de pe mașină și m-a tras într-o îmbrățișare. I-am simțit forța mușchilor sub haina grea. Se putea descurca singură. Se ținuse de orele de autoapărare, de când încercase tipul ăla să o tragă în mașina lui.

— Mă bucur să te văd, puștoaico, mi-a spus.

— Doamne, miroși oribil! A *ce*?

— Ah! Vivi și-a făcut vânt subsuorilor, în direcția mea. Mirosul ăsta toxic este parfumul lui Grey.

Hollow by Grey Hollow, parfumul eponim, cel pe care-l cosea în sticluțe în hainele create de ea. De Crăciun, cu doi ani în urmă, îmi trimisese o sticlă de parfum care mirosea a fum și a pădure, cu o notă de ceva sălbatic și putred. L-am mirosit odată și-am căzut în genunchi, scârbită.

La fel ca tot ce crea Grey Hollow, a devenit bestseller. Revistele de modă l-au numit atrăgător și criptic. Grey a trimis o cutie din scârboșenie la școala mea, un cadou în stil uite-ce-am-ajuns-la-naiba-cu-tine pentru fiecare profesor care o necăjise vreodată. S-au dat cu el masiv. Li s-a lipit de păr și de haine, ca o aură verde și umedă. Părea să atragă alte mirosuri pe orbita sa și să le ia prizoniere, iar izuri de lapte înăcrit și de putregai de lemn se făceau simțite ori de câte ori creștea temperatura. Clasele puteau. Nimeni nu părea deranjat.

— Câți dintre prietenii tăi te-au refuzat azi, înainte să mă suni pe mine? am întrebat, deși știam că, la fel ca mine, Vivi n-avea prieteni în Londra.

— Cinci, șase, maxim, a zis ea. Toată lumea are *slujbe*. Dezgustător. Deci, vii sau nu?

— Nu pot *pleca* de la școală.

— Sigur că poți. Eu o făceam zilnic.

— Unii dintre noi vor să meargă la facultate. Cate ar lua-o razna dacă aș chiuli. A fost deja suficient de greu să o conving să mă lase la concert. Știi cum e.

— Atât co-dependența lui Cate de tine, cât și respectul tău față de autoritate sunt la fel de respingătoare. Dă-mi telefonul!

Vivi mi-a ghicit parola – 16 pentru data nașterii lui Grey, 29 pentru a lui Vivi, 11 pentru a mea – și a sunat-o pe mama noastră, care a răspuns imediat.

— Nu, Cate, nu e nimic, și-a dat ea ochii peste cap. O răpesc pe Iris.

Ne-am uitat una la alta la cuvântul *răpesc*. Am clătinat din cap.

— Nu va merge la școală, deci nu te ambala când verifici dispozitivul ăla de urmărire invaziv, da?... Da, știu. Nu, Grey nu e aici. Doar eu și Iris, promit... Da... Știu... Da, Cate, *știu*. E

în siguranță cu mine, bine? Da, vin acasă după concert. Și eu abia aștept să te văd. Te iubesc.

Vivi a închis și mi-a aruncat telefonul înapoi.

— Gata. A fost ușor.

M-am întrebat care ar fi fost reacția lui Cate dacă ar fi apărut Grey la școală, pe nepusă masă, și ar fi încercat să mă scoată de la ore peste zi. Probabil aș fi auzit deja sirenele ambulanțelor.

— Mă *răpești*, ha? Serios? Ce alegere inspirată! am zis.

— A fost din greșeală. Rahat, păzea că vine!

Doamna Thistle se grăbea spre noi.

— Iris, a zis ea, veneam să văd cum te simți. Ești mai bine?

— Ah! am făcut eu. Nu. Cred că trebuie să merg acasă.

Am arătat spre Vivi. Doamna Thistle s-a uitat la sora mea.

— Bună, Vivienne, a zis ea, sec.

— Bună, *Thistle*, a răspuns Vivi, făcând din mână... gest transformat în degetul mijlociu.

Doamna Thistle a strâns din buze și s-a întors de unde venise, clătinând din cap. Vivi n-a fost cea mai cuminte elevă. Am lovit-o în stomac cu dosul palmei.

— *Vivi*.

— Ce? De câte ori i-am zis cotoroanței că mă cheamă *doar Vivi*, a insistat cu *Vivienne*. În plus, m-a picat la engleză.

— Da, fiindcă n-ai fost niciodată la ore.

— *Așa se spune*.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Ai vești de la Grey?

— Nu. Nu de câteva zile. Am încercat s-o sun după ce am aterizat, dar cred că n-are baterie. Dar știe care-i planul. Haide! Ne luăm mâncare și așteptăm ca sora noastră cea *teribil* de ocupată și importantă să ne onoreze cu prezența.

Vivi a parcurs ziua în ritm galopant, fumând țigară după țigară și bând Earl Grey îndoit cu alcool dintr-o butelcuță. Uitasem cât de *distractivă* era. După prânzul dintr-un fast-food cu kebab, ne-am petrecut după-amiaza în locurile ei favorite din Londra: magazine cu chitare de pe Denmark Street, second hand-uri din Camden, studioul de tatuaje Flamin' Eight din Kentish Town, unde a petrecut 15 minute încercând să mă convingă să-mi tatuez brațul. Am ronțăit croasanți și felii de pizza cu maia, iar Vivi mi-a povestit despre cele șase luni de când nu o mai văzusem: turneul european prin Germania, Ungaria și Cehia, concertele din baruri aflate în clădiri ruinate, depozite abandonate și piscine pustii și femeile superbe cu care se culcase – cu mai multe detalii decât aș fi vrut să aflu.

Ora la care trebuia să se vadă Grey cu noi a venit și a trecut. Mi se părea aproape ciudat să-mi petrec timpul singură cu sora mea mijlocie, doar noi două. Chiar și după ce Vivi și Grey plecaseră, de câte ori ne întâlneam, eram aproape mereu toate trei împreună. Mereu la set, niciodată în duet. Fără Grey, mă simțeam neancorată, de parcă ierarhia internă a surorității noastre s-ar fi prăbușit în haos. Ne cunoșteam rolurile: Grey era șefa, lidera, căpitanul, cea care lua decizii și mergea înainte. Vivi era asistenta amuzantă, cea care sugera toate năzdrăvăniile, spunea glume și avea o purtare neînfrânată; însă înclinația ei spre anarhie și disprețul față de autoritate nu o împiedicau să o asculte pe Grey. Bănuiam pe jumătate că motivul pentru care Vivi plecase de una singură, la doar 15 ani, fusese ca să scape de dominația de fier a lui Grey. Rolul meu era să fiu cea mai tânără, copila, cea care avea nevoie de apărare. Surorile mele erau mai bune și mai blânde cu mine decât între ele. Grey mă controla rareori cum o făcea cu Vivi. Vivi se răstea rareori la mine cum făcea la Grey.

Pe măsură ce după-amiaza s-a transformat în seară, i-am trimis poze pe WhatsApp, cu noi fără ea, cu toată distracția pe care o rata. Era o pedeapsă tipică pentru surori: Grey detesta să rămână pe dinafară, detesta să ne facem planuri neratificate de ea în prealabil. Era generalul, iar noi, mica și extraordinar de loiala ei armată. „Dacă Grey ar sări de pe un pod, ai sări și tu?" mă întrebase mama cândva, punându-mi degetul mic în atele. Grey își rupsese degetul mic cu doar câteva ore înainte, așa că găsisem un ciocan în atelierul pe care-l folosea tata pentru olărit și îl zdrobisem pe al meu.

Era o întrebare fără răspuns. Nu era o întrebare.

Nu o urmam pe sora mea. *Eram* sora mea. Respiram când respira ea. Clipeam când clipea ea. Simțeam durere când simțea ea durere. Dacă Grey sărea de pe un pod, aveam să fiu acolo, cu ea, ținând-o de mână.

Firește. Firește. Firește.

Seara, ne-am întâlnit cu colegele de trupă ale lui Vivi, pentru cina de dinainte de concert: Candace, o nemțoaică mare amatoare de alcool, cu o voce de Janis Joplin, și Laura, baterista daneză, care arăta ca o zână și bătea în tobe ca o banshee. De când o văzusem cântând prima dată, într-o excursie de weekend la Praga, cu șase luni în urmă, mă îndrăgostisem puțin de ea. Grey se întâlnise acolo cu noi și petrecusem două nopți rătăcind pe aleile labirintice de piatră ale Orașului Vechi, mâncând doar trdnelník* și bând doar absint.

Cât privisem trupa cântând, într-un bar de la subsol luminat în roșu, Grey fredonase toate cântecele lor. Era unul dintre lucrurile care-mi plăceau mult la ea: n-o vedeai cu lunile, dar apoi apărea și știa fiecare vers din fiecare cântec pe care l-ai scris și le recita de parcă ar fi fost poezie shakespeareană. Grey nu doar *știa* că luam note bune, ci îmi contactase pro-

* Tip de patiserie. Cuvântul ceh provine de la „tvrlo", care este fusul folosit pentru înfășurarea aluatului făcut din grâu, făină, unt și zahăr, acesta urmând să fie pus apoi pe foc.

fesorii și le ceruse să citească fiecare eseu pe care-l predam, apoi le comenta meritele când ne revedeam.

Așa că unde era acum?

La cină am mâncat boluri de karaage de pui picant, în pubul favorit al lui Vivi, *Lady Hamilton*, numit după faimoasa muză și amantă din secolul 18, Emma Hart. Primul tatuaj al lui Vivi fusese cu tabloul lui George Romney *Emma Hart în chip de Circe*, o frumusețe blândă, cu ochi rotunzi, buze bosumflate și părul bătut de vânt. Nu eram sigură dacă Vivi descoperise mai întâi pubul sau femeia, dar ori de câte ori venea în Londra ajungeam acolo să mâncăm. Pubul era călduros și confortabil la interior, cu pereți și mobilă de lemn întunecat, un acoperiș țesut din cornișe bordo și trandafiri pe tavan. Lumânările picurau ceară albă pe masa noastră. Vivi mi-a strecurat un pahar cu vinul roșu al casei. Altă diferență între surorile mele: bugetul. Dacă era Grey aici, probabil am fi mâncat meniul de degustare de la Sketch și am fi dat peste cap cocktailuri de 20 de lire bucata, ca pe apă.

M-am gândit ce ore aveam a doua zi și câtă pregătire ratam pentru că îmi luam o noapte liberă. M-am gândit la pielea de pe gâtul Laurei și la ce gust ar fi avut dacă o sărutam. M-am gândit cât de tânără păream în uniformă. M-am gândit la omul cu coarne și cum abia ce ajunsese Vivi în oraș că începuseră să se petreacă lucruri stranii.

După cină, am pornit-o pe Kentish Town Road către Camden, trecând pe lângă buticuri și frizerii cu program târziu, pe lângă mirosul de ulei încins care stăruia în jurul ușilor de la fast-foodurile cu pui. Chiar și într-o zi normală din timpul săptămânii, iarna, străzile din jurul stației Camden Town erau pline de oameni: un punkist îmbrăcat într-o geacă de piele, cu o creastă portocalie fluorescent, cerea turiștilor o liră pentru poze cu el. O firmă de vaping împărțea kituri cu mostre gratuite celor care se întorceau acasă de la muncă sau se îndreptau spre piața din apropiere ca să mănânce. Petrecăreții

se revărsau din baruri luminate în nuanțe de miere. Cuplurile se țineau de mână, în drum spre cinema Odeon. Cumpărătorii duceau plase de la M&S și Sainsbury's și Whole Foods.

Trupa lui Vivi, Sisters of the Sacred, cânta la Jazz Café, care, contrar denumirii, nu era o cafenea de jazz, ci mai degrabă un club de noapte cu muzică live din sediul unei foste bănci Barclays. Coloanele sale albe și geamurile arcuite îi dădeau un aspect fals grecesc, iar litere albastre, de neon, îl declarau sus și tare CEL MAI FAIMOS LOC CU JAZZ DIN LONDRA. În față era deja coadă, în ciuda frigului, iar asta le-a făcut pe Vivi și pe colegele ei să se oprească.

— Doamne! a zis Laura. Suntem faimoase?

Sisters of the Sacred erau semi-cunoscute pe scenele underground din cele mai cool și mai grunge orașe de pe continent, dar cu siguranță nu faimoase. Nu cum era Grey.

Vivi s-a uitat la coadă și și-a aprins o țigară.

— E posibil să-i fi spus managerului că sora mea și o gașcă de supermodele semi-dezbrăcate vor fi în public, dacă ne angajează.

— Este termenul corect pentru o multitudine de supermodele? a întrebat Candace. Gașcă?

— Da, Candace.

— Să îți prostituezi propria soră pentru public este o dovadă de faliment moral, am zis.

— Supermodelele au fost *inventate* să vândă rahaturi oamenilor, a zis Vivi. Ce sens are să fii rudă de sânge cu una, dacă n-o folosești ocazional pentru profit?

— Doamne, Iris!

Mi se făcea disperat cu mâna de la coadă.

— Aici!

Jennifer Weir și Justine Khan erau aproape în față. Jennifer era cea care-mi făcea cu mâna. Justine stătea cu brațele încrucișate și privea drept înainte, cu maxilarul încleștat.

— Prietene? a mormăit Vivi, în timp ce Jennifer ieșea de la coadă și o trăgea pe Justine după ea.

— Dușmane de moarte, de fapt, am mormăit.

— Doamne, chiar speram să dăm de tine! a zis Jennifer. Am ajuns aici devreme și așteptăm de vreo oră.

— Sunteți admiratoare ale trupei? a întrebat Vivi.

— Sigur că da!

Privirea lui Vivi a alunecat spre Justine.

— Tu îmi pari cunoscută.

Sora mea a pocnit din degete și-a arătat spre ea.

— Știu! Ești fata care s-a ras în cap în fața întregii școli! A fost atât de *metal*.

Vivi s-a întins să atingă o șuviță din părul lung al lui Justine.

— Păcat că l-ai lăsat să crească. Îmi plăcea mai mult scurt.

— Nu mă atinge, vrăjitoareo! s-a răstit Justine.

S-a întors și-a luat-o la picior spre un restaurant italian de vizavi.

— Justine! Justine! a strigat Jennifer. Îmi pare rău. Nu știu care-i faza.

S-a întors iar spre mine.

— Sora ta e aici? Mai vine?

— Eu sunt sora ei, a zis Vivi.

— Cred că vine, am spus. N-avem vești de la ea.

— Mergeți la Cuckoo după aceea? a întrebat Jennifer. Doamne, crezi că va fi și Tyler Yang acolo?

— Cuckoo?

— Unul dintre cele mai cool și mai ultraexclusiviste cluburi din Londra, măi. E imposibil să intri dacă ești un om obișnuit, însă Grey și Tyler se duc *mereu* acolo, când e ea aici.

Un zâmbet lent, tăios, s-a întins pe chipul lui Vivi. Detesta când oamenii vorbeau despre sora noastră de parcă ar fi cunoscut-o. Grey era a noastră. Ne aparținea.

— Te vom anunța, a spus ea, încă zâmbind. Pe curând!

Jennifer nu părea să-și dea seama că fusese trimisă la plimbare.

— Ah, de fapt, mi-am pierdut locul la coadă. Crezi c-aș putea să intru cu voi? Mi-ar *plăcea* să văd culisele.

Vivi a tras lung din țigară și a suflat în fața lui Jennifer fum cu aromă de cuișoare.

— Știi măcar ce cântăm sau ești aici doar să bălești la Grey? Știi vreo melodie?

Jennifer s-a bâlbâit.

— N-nu... cred... nu-i corect.

— De fapt, a zis Vivi, călcându-și mucul țigării cu bocancul, cum se numește trupa?

Jennifer a icnit ca un pește pe uscat.

— Da, așa mă gândeam și eu, a zis Vivi. Treci la coadă!

— Tipic Vivi. Își face prieteni peste tot, a comentat Laura, când bodyguarzii ne-au deschis ușile și am intrat.

Vivi și-a luat colegele de după umeri și a intrat în club cu mândrie, ca o stea rock ce era.

— Ăștia de bălesc la vedete nu se schimbă, a zis ea, fără să-și dea seama că eu aveam să fiu cea care o va înfrunta pe bălitoare – care mă privea urât, cu brațele încrucișate – și pe ciracele ei mâine, la școală.

☾

Am stat prin culise în timp ce trupa care cânta în deschidere încălzea atmosfera. Când Sisters of the Sacred au urcat pe scenă și Grey tot lipsea, i-am scris iar:

Încep. UNDE. NAIBA. EȘTI?

Era ciudat că nu-mi văzuse mesajele anterioare. Vivi rezista cu săptămânile fără să-și verifice canalele de social media, dar Grey era lipită de ele. Am deschis Instagram. Contul meu era privat, dar aveam mii de solicitări de urmă-

rire. Toată lumea vrea să te cunoască, dacă ai o soră faimoasă. Sau, mai degrabă, vor s-o cunoască pe ea și vor să le-o livrezi. Îmi bântuiau conturile de Facebook și de Instagram, flămânzi după o bucată din ea.

Ești colegă de școală cu verișoara mea. Cred că ești sexy. Trimite-mi o poză cu tine goală, frumoaso! (Sau cu sora ta, dacă ești timidă!)

Spune-i lui Grey că, dacă-i frânge inima lui Tyler, o s-o ucid. Pe bune!

Hei, am o teorie despre ce ți s-a întâmplat când erai mică. Te-ai gândit că poate ați fost răpite de extratereștri? Stră-unchiul celei mai bune prietene ale mele lucrează la Area 51 și spune că are dovezi. Pot să-ți trimit detalii la un preț scăzut. Scrie-mi!

Știu că nu vei citi niciodată asta, dar cred că DESTINUL meu este să devin model, așa că aș aprecia ENORM dacă i-ai trimite fotografiile mele surorii tale.

M-am uitat pe pagina lui Grey, să văd dacă postase recent. Grey Hollow, supermodel, avea 98 de milioane de urmăritori. NOUĂZECI ȘI OPT DE MILIOANE. Erau poze cu ea împreună cu alte supermodele, pe coperte de reviste, în culise, la concertele starurilor pop, pe iahturi, cu iubitul ei fotomodel, Tyler Yang, într-un club luminat în roz – Cuckoo, probabil – din Mayfair.

Grey îmi spusese despre Tyler acum șase luni, în excursia la Praga, după ce băusem câteva shoturi de absint fiecare, din pahare delicate. Ședeam aproape, într-un separeu dintr-un club de noapte, simțindu-ne încălzite și voioase, de la alcool și de la pelin, cu capul ei pe umărul meu în timp ce o priveam pe Vivi pe ring, alături de o fată pe care o cunoscuse la bar. Grey ridicase mâna stângă, iar eu pe cea dreaptă, și am format o

boltă cu degetele noastre lipite. Îi simțeam bătăile inimii în propriul piept, simțeam firul puternic care ne lega.

— Cred că sunt îndrăgostită de el, a zis ea încet, cu respirația mirosind a zahăr și anason.

Îi simțeam zâmbetul din voce. Știam deja că-l iubea. Știusem din ziua anterioară, când ne întâlnisem pe aeroport și o îmbrățișasem după multe luni. Mirosea diferit. Mirosea... mai blând, cumva. I se potrivea. Să fie îndrăgostită o făcea și mai fermecătoare.

Eram și nu eram surprinsă, în egală măsură. Știam deja că erau împreună. Văzusem fotografii făcute de paparazzi, cu ei ținându-se de mână, pe copertele tabloidelor și Tyler începuse să apară tot mai frecvent în stories pe contul ei de Instagram. Surprinsă, fiindcă Grey nu avusese niciodată un iubit, ci doar amanți care o interesau pentru scurtă vreme. Spre deosebire de Vivi, care ne oferea frecvent detalii despre viața ei amoroasă și sexuală, Grey era un mister. Împărtășea doar firimituri.

— Tyler Yang? am întrebat-o, iar ea încuviințase, adormită.

— E special, continuase. Când îl vei cunoaște, o să înțelegi.

Nu îl întâlnisem încă, dar poate urma – asta dacă ea se obosea totuși să apară.

Ultima postare a lui Grey fusese cu cinci zile în urmă, o imagine cu ea într-o rochie verde, din tul, pe o balustradă roșie, cu un pahar de șampanie în mână, cu pielea saturată de lumină roz fluorescentă și cu părul blond încercuit de glysophila*. *#TBT Săptămâna Modei în Londra*, zicea mesajul. Era la clubul Cuckoo. *Doar* peste 15 milioane de oameni îi dăduseră like.

În Jazz Café erau două etaje: cel de jos, cu scena, cu publicul lipit de ea și cu trupa înecată în lumină portocalie și raze

* Ipcărige, o plantă erbacee perenă, cu tulpina ramificată de la bază și numeroase flori albe-roz mici, grupate în panicule.

laser. Deasupra, un restaurant și un bar la mezanin ocupau spațiul pentru cei care preferau să soarbă vin, în loc să fie stropiți de bere într-o moșală. Le-am văzut pe JJ la o masă rotundă, amândouă posomorâte.

Grey n-a ajuns la primul cântec, nici la al doilea, nici la al treilea. Candace se mișca pe scenă ca Mick Jagger, sexul întruchipat, dar eu o priveam pe Laura, o fărâmă de femeie, cu ochi de Bambi, transformată într-o bestie când își ataca tobele. Cu părul căzut pe față, cu sudoarea și saliva zburând, cu tricoul ridicat dezvelindu-i abdomenul.

Lumea adora formația, dar la al patrulea cântec deja îmi făceam griji. Mă tot uitam după sora mea cea mare, sigură că se va strecura în spatele meu și-mi va acoperi ochii cu mâinile, dintr-o clipă în alta, dar n-a apărut.

Apoi, undeva spre finalul concertului, s-a întâmplat ceva.

Pe scenă, Vivi a încetat să mai cânte la bas și și-a lăsat brațele pe lângă corp. Se uita la ceva sau la cineva din mulțime, în spatele meu, cu un văl lăsat pe ochi. M-am întors să privesc în direcția în care se concentra ea, dar camera era întunecoasă și aglomerată. Laura și Candace schimbau priviri confuze și încercau să-i atragă atenția, dar fără succes. Vivi era încremenită, cu ochii mari, inspirând repede și scurt. Candace s-a deplasat de-a curmezișul scenei, cântând, și a înghiontit-o, iar Vivi a clipit cu furie și a scuturat din cap. Mi-a găsit privirea în mulțime. Pe obraz îi curgea o lacrimă.

Atunci am știut că ceva era foarte nelalocul lui.

Vivi a înghițit și a reluat basul. Trupa a mai cântat două melodii, dar cu o Vivi absentă, care greșea constant. Când mulțimea a cerut bis după ultima, doar Candace și Laura au urcat iar pe scenă și au cântat un cover acustic. Mi-am croit drum prin mulțime și m-am strecurat în spatele scenei. Vivi trăgea din țigară de parcă ar fi fost legată la un rezervor de oxigen, cu capul între genunchi.

— Doamne! am zis.

Am alergat la chiuvetă și am umezit o cârpă, apoi i-am așezat-o pe frunte.

— Ce s-a întâmplat? Ești bine?

— Nu știu. Nu știu.

Mai multe picături de salivă i s-au scurs din gura deschisă și i-au căzut între picioare, pe podea.

— Cred că am avut un atac de panică.

— Ai văzut ceva.

Vivi a clătinat din cap.

— Ba da! am insistat. Ce era?

S-a ridicat în capul oaselor. Avea buzele albăstrui și pielea lipicioasă de sudoare.

— Un tip. Doar că nu era bărbat. Era... un tip cu un craniu de taur pe cap.

M-am ridicat în picioare și mi-am scos telefonul.

— Sun la poliție.

— Ce? Nu, Iris. Serios, era întuneric și probabil halucinam...

— L-am văzut azi și eu. *De două ori*. Era la școală. Un tip înalt, fără tricou, îmbrăcat în minotaur demonificat și descompus.

— *Ce?*

— Da. Deci nu halucinai. E un urmăritor din acela bizar de pe internet, care a decis să încerce să ne sperie, ca femeia aceea care a intrat în casa noastră, când eram mici, și nu am de gând să tolerez asta.

Vivi s-a încruntat.

— Iris... știi că nu despre asta e vorba, nu?

Am ezitat.

— Nu?

— I-am recunoscut... mirosul. Nu pot explica. Mi s-a părut... familiar.

M-am uitat o vreme la Vivi, apoi la telefon, care tot nu primise nicio notificare de la sora noastră.

— Unde e Grey, Vivi? De ce nu e aici?

— Nu știu.

— Grey nu ratează chestiile astea. Dacă spune că face ceva, atunci face. Dacă nu vine ea la noi, mergem noi la ea.

Capitolul 5

Ne-am strecurat afară din Jazz Café, în timp ce Laura și Candace erau încă pe scenă, și ne-am grăbit spre gura aglomerată a stației de metrou Camden Town, uitându-ne mereu peste umăr să nu fim urmărite de cineva – sau de ceva.

Vivi era încă zguduită. În metrou, a respirat în palmele făcute căuș, ca să-și calmeze stomacul. Au trecut câteva stații până când culoarea a început să-i revină în obraji și pe frunte i-au apărut broboane de sudoare.

Am ieșit din metrou la Leicester Square, într-o lume din care Vivi nu mai făcea parte. În Camden, tatuajele și piercingurile ei nu păreau deplasate, dar aici, în timp ce ne grăbeam pe lângă turiști și lanțuri de restaurante și chioșcuri unde se vindeau bilete la *Matilda* și *Magic Mike*, era o ciudățenie.

Am intrat în clădirea unde locuia Grey folosind codul pe care ni-l trimisese când cumpărase apartamentul, cu un an în urmă, deși era atât de rar la Londra încât nici Vivi, nici eu nu apucaserăm încă să-l vedem. Când am luat liftul până la penthouse, gândurile îmi erau pline de imagini oribile. Se succedau ca expuse de un proiector de modă veche: Grey, după o supradoză, pe podeaua băii. Grey, ucisă de tipul cu craniu de taur. Când am deschis ușa, însă, am descoperit un loc vast, ordonat și impersonal. Luminile orașului se strecurau prin ferestrele din tavan până în podea care dădeau spre Tamisa. În depărtare se mișca lent Ochiul Londrei.

Niciun semn că ceva era în neregulă. De fapt, existau puține semne că ar fi locuit cineva acolo. Câteva cărți despre modă, însă niciun raft plin până la refuz de poveștile întunecate care-i plăceau lui Grey în adolescență. O bucătărie din marmură și alb lucios, cu podele din beton lustruit, dar nici urmă de lemn, de căldură, de mâncare. Aerul avea gust sălciu, cu urme de amoniac și clor. Toată mobila părea aleasă de un designer de interior, apoi pregătită și luminată pentru un pictorial din *Vogue* despre casele terne ale vedetelor.

Nu părea să-i aparțină lui Grey. Creierul lui Grey era haotic. Când era adolescentă, camera ei nu fusese niciodată curată. Șosetele ei nu se potriviseră niciodată. Era mereu în întârziere cu cel puțin 15 minute, oriunde. Nimic din viața ei nu fusese vreodată organizat. Trecea prin lume ca o tornadă în chip de fată, lăsând în urmă doar distrugere. Cel puțin așa fusese când avea 17 ani. Poate faptul că devenise supermodel și designer de modă schimbase asta, dar părea la fel de imposibil precum schimbarea oaselor din propriul schelet.

Eu și Vivi ne-am deplasat prin apartament, în tăcerea stranie, trecându-ne degetele peste lucrurile lui Grey. Canapele, oglinzi, ceasuri, dulapuri. Mi se părea clandestin să fiu în spațiul personal al altcuiva, așa, de parcă aș fi putut deschide orice dulap sau sertar și-aș fi putut găsi în ele sufletul surorii mele, împăturit cu grijă. M-a străbătut un fior.

Dintr-odată, aveam iar zece ani și eram obsedată de sora mea cea mare. Dormitorul lui Grey era, pe atunci, un templu pe timp de război, un loc pentru adorație în care trebuia să mă strecor când gardiana sa nu era atentă. Când știam că pleacă de acasă pentru câteva ore, deschideam ușa și începeam să explorez. Făceam asta doar când știam că aveam timp să savurez experiența. Una dintre favoritele mele era gentuța ei pentru machiaj, un cufăr de comori aparent fără sfârșit, plin de glossuri și sclipiciuri care-mi lăsau pielea lipicioasă și

lăcuită. Voiam să trăiesc în pielea ei, să știu cum era să fii la fel de frumoasă și de misterioasă ca Grey Hollow.

Dar apartamentul ăsta nu era casa surorii pe care o cunoșteam. Când Grey visa cu ochii deschiși să fugă, nu într-un loc ca ăsta voia, ci într-o ascunzătoare din Budapesta sau Praga, sufocată de catifea și alămuri. Cerința lui Vivi fusese ca locul să aibă o bibliotecă. Tot ce voiam eu erau podele cu model tablă de șah în bucătărie și în băi, precum cele din casele mele din *Sims 4*, când jucam. La 13 ani, mi se păreau apogeul opulenței.

Nu am găsit nimic din toate astea.

— Parcă s-ar fi masturbat aici un designer de interior, a zis Vivi, bătând cu degetele într-o vază, și și-ar fi dat drumul peste tot.

— Scârbos.

— Dar adevărat. Nimic din toate astea nu-mi pare Grey. Cred c-a plătit pe cineva să se ocupe. Ori asta, ori un metamorf reptilian îi poartă pielea.

— Nu știam că metamorfii reptilieni sunt renumiți pentru talentul la decorațiuni interioare.

— De aia n-o să faci niciodată parte din Illuminati.

Dormitorul principal părea decupat dintr-un hotel de lux – șic, modern, fără suflet. Patul era făcut cu niște colțuri pliate ca la spital și nu existau lucruri personale – nici măcar o perie sau o poză. Am deschis dressingul. Și aici totul era foarte ordonat. Șiruri după șiruri de pantofi cu toc nepurtați, lucioși ca niște spinări de cărăbuș. Mi-am trecut degetele printre haine. Paiete, catifea și mătase, grele și scumpe. Oscar de la Renta, Vivienne Westwood, Elie Saab, Grey Hollow.

Vivi a luat o pereche de pantaloni din piele de șarpe.

— Teoria cu metamorf reptilian începe să prindă contur.

— Arată de parcă n-a fost nimeni aici de câteva săptămâni.

— Arată de parcă n-a fost nimeni aici *vreodată*.

— Presupun că vine cineva pentru curățenie.

Vivi și-a trecut un deget peste un raft din dressing. Nici urmă de praf.

— Sigur vine cineva. Grey nu e așa de ordonată.

— Ce facem? am întrebat.

Vivi a ridicat din umeri.

— Nu știu dacă să ne facem griji. Poate că nici măcar n-a ajuns de la Paris.

M-am uitat iar în dressing. Rochia de tul verde pe care o purtase la clubul Cuckoo în postarea de pe Instagram de acum cinci zile era acolo, călcată, lipsită de viață, acum că nu o mai anima trupul ei.

— Dacă e în Londra, cred că știu unde.

Mi s-a părut ca un ritual sacru. Ceva pe care-l așteptasem toată viața. Să stau unde ședea ea, să mă machiez cu produsele ei, să îmi strecor trupul în hainele ei. Să devin Grey.

Am cercetat garderoba și i-am probat hainele. Chiar și Vivi, care era în general neimpresionată de modă, dacă vești-mintele nu erau sfâșiate sau cu ținte, era încântată de ideea accesului nelimitat. Am probat haină după haină. În cele din urmă, eu am ales o rochie mini aurie și o haină de mătase verde, care-mi plutea pe umeri precum pânza de păianjen. Vivi a ales un costum roșu cardinal, cu pantaloni cu croială țigaretă și un ruj asortat. Și-a lipit părul scurt de craniu cu un gel sclipitor.

Cât am mers cu taxiul spre clubul Cuckoo, am sunat-o pe Grey iar și iar, sigură că exageram, sigură că-mi va răspunde la mesaje și că eu și Vivi ne vom petrece restul săptămânii scârbite de cât de proaste fuseserăm, dar Grey n-a răspuns și nu mi-a citit mesajele.

Ne-am dat jos din taxi pe Regent Street și-am mers sub o arcadă imensă spre strada lăturalnică pe care Cuckoo o numea „acasă". Luminițele erau întinse deasupra străzii ca un năvod, iar restaurantele încă erau pline de băutori nocturni și de persoane care luau cina înghesuite lângă încălzitoare. În fața clubului nu era coadă. Ușa era nemarcată și deloc pretențioasă. Un cuplu din fața noastră a sunat și s-a deschis doi centimetri, scuipând afară lumină de neon și muzică electronică. Au purtat o conversație în șoaptă cu cine răspunsese și au fost refuzați.

Apoi ne-am apropiat, eu și cu Vivi. Am sunat eu. Ușa a fost deschisă de o femeie scundă, blondă, cu ochi de pisică.

— Sur la liste? a întrebat ea, și apoi s-a uitat mai bine la noi și a căscat gura.

Eram stafiile lui Grey. Sigur că ne recunoscuse.

— Nu e aici, a zis, în engleză.

Accentul ei era atât de greu, încât părea că avea limba umflată.

— Știi unde e? a întrebat Vivi.

— I-am spus ieri prietenului vostru – nu am văzut-o.

— A mai căutat-o cineva? am întrebat. Cine?

Expresia femeii s-a întunecat.

— Un bărbat. Un bărbat care mirosea a... moarte și rug.

Bătăile inimii mi s-au accelerat. M-am gândit la femeia care se strecurase prin geamul dormitorului meu când eram mică și îmi tăiase o șuviță de păr, la bărbatul care încercase să o tragă pe Vivi în mașina lui, pentru că citise despre ea pe internet.

— A spus de ce o caută? am insistat. Ce voia?

Femeia a clătinat din cap.

— Nu l-am lăsat să intre. Era... Ochii lui. Erau negri ca tușul. Mi-a fost frică de el.

Eu și Vivi ne-am uitat una la alta, cu același gând: *Trebuie să o găsim.*

— Vrem să vorbim cu tipul ăsta. I-am arătat o poză cu iubitul lui Grey. Tyler Yang. E aici?

— Da, însă e un eveniment privat în seara asta, a zis ea, ezitând. Dacă nu sunteți pe lista de invitați, nu vă pot...

— Nu spunem nimănui dacă ne lași, a zis Vivi, torcând.

A dus un deget la buzele femeii și atât a fost. Femeia a închis ochii, la atingerea ei, ametită și îmbătată de mirosul pielii surorii mele. Cu ochii încă închiși, a deschis gura și i-a supt degetul.

Îmi mai văzusem surorile făcând asta. O făcusem și eu de câteva ori, deși impactul pe care îl avea acest gest mă îngrozea. Lucrurile pe care le puteam face oamenilor când se drogau cu mine.

Când femeia a redeschis ochii, avea pupilele imense și respirația îi mirosea a miere și a lemn putred. Vivi i-a mângâiat obrajii, apoi s-a aplecat să-i șoptească:

— Vrei să ne lași să intrăm.

Femeia a deschis ușa, ametită, cu un zâmbet tâmp pe chip. Avea privirea fixată la Vivi. În lumina mov a vestibulului, am văzut ce vedea și ea: cât de înspăimântător de frumoasă era sora mea, mai ascuțită și mai subțire decât Grey, ca o rapieră comparată cu un paloș.

— Nu ar trebui să le faci asta oamenilor, am zis, în timp ce ne îndreptam spre sursa muzicii.

Basul profund îmi vibra în piept.

— Ce?

— Orice oi fi făcut.

Clubul – favoritul lui Grey, dacă dădeam crezare contului ei de Instagram – era luminat din toate unghiurile de neon roz orbitor. Pentru evenimentul privat, tavanul fusese acope-

rit cu o pădure de flori de cireș, care picurau spre ring. Găleți supradimensionate de Dom Pérignon, cu etichete care străluceau pe întuneric, făceau fiecare masă fosforescentă. Barul era din sticlă și alamă aurie, încadrat de draperii somptuoase, de catifea mov. Băuturile erau servite în pahare înalte, imposibil de elegante, remarcabil de asemănătoare cu femeile înalte, imposibil de elegante care beau din ele. Oamenii erau, în mare parte, din zona modei – modele, designeri, fotografi –, dar am văzut și un rapper faimos, un cuplu de actori dintr-un serial TV american foarte popular, pe fiica unei legende rock britanice. Mulți au rămas uimiți când ne-au văzut, apoi s-au strâns să vorbească în șoaptă.

— Uită-te după el! i-am zis lui Vivi.

— De unde ai știut c-o să fie aici?

— Grey vine aici frecvent. Tyler apare în toate pozele ei.

Tyler Yang era un fotomodel britanic de origine coreeană, cu multe tatuaje, care-și câștigase reputația în lumea modei pentru ușurința cu care stilul lui șterge limitele de gen. Rar îl vedeai îmbrăcat în ceva neîndrăznețe: costume Gucci înflorate, bluze de dantelă, șiraguri de perle vechi, cămăși cu fundă la gât, mocasini cu platformă. Avea ochii mereu conturați, iar pleoapele și buzele îi erau colorate ca un magazin de dulciuri.

Sexualitatea lui Grey era un subiect îndelung discutat, însă neclarificat. Se vedea cu un fotomodel Victoria's Secret sau cu cel mai nou actor în vogă de la Hollywood? Eu și Vivi știam că Grey era heterosexuală. Pentru ea existaseră mereu doar bărbați, așa cum pentru Vivi existaseră doar femei.

Pentru mine erau valabile ambele variante. Primul meu sărut fusese cu Justine Khan, la jocul de Învârte sticla de la petrecerea lui Jennifer. Avea gura moale și mirosea a gloss pentru buze și glazură de vanilie. Ar fi trebuit să fie amuzant, dar trezise ceva înăuntrul meu. O minge disco în piept,

o foame insistentă undeva în mine, care m-a făcut să vreau să-mi trec degetele prin părul ei, pe atunci scurt, și să-mi lipesc bazinul de al ei. Confirmase ceva despre mine ce bănuiam de o vreme. Sărutul avusese efect și asupra ei, un efect ciudat și urât. Mă sărutase iar și iar, insistentă, până când încercasem să o împing, iar ea mă țintuise la pământ, până când îmi mușcase buza atât de tare, încât sângera, până când unghiile ei îmi zgâriaseră brațele și a trebuit să mă lupt cu ea, până când toate fetele care ne priveau și-au dat seama că nu mai era un joc și trebuiseră să o ia de pe mine cu forța, în timp ce făcea spume la gură. Povestea se schimbase în timp, așa că acum fetele de la școală spuneau că *eu* o mușcasem pe ea, că *eu* nu îi dădeam drumul, că *eu* eram vrăjitoarea nebună care încercase să o muște de față.

Rămânea totuși cel mai puțin terifiant dintre cele două săruturi pe care le îndurasem.

— Uite! a zis Vivi, arătând spre peretele negru.

Tyler se afla într-un separeu de catifea roz, înghesuit între un star pop și un supermodel. O fostă vedetă Disney se agita prin jur, încercând să-și croiască drum în conversație.

Îmi dădeam seama de ce-l plăcea Grey pe Tyler: părul negru, legat într-un coc în creștet, maxilarul puternic, mușchii care i se mișcau sub pielea tatuată a brațelor. Ochii căprui erau conturați cu kohl, iar buzele, date cu ruj verde. Purta o bluză liliachie, diafană, și pantaloni cu talie înaltă, genul preferat de tipi în 1920. Eticheta strălucitoare a șampaniei Dom Perignon îi dădea pielii o notă de absint. Femeile erau frumoase, dar Tyler Yang, la fel ca Grey, era uluitor. Mi-am lins buzele.

— La naiba, e cine cred eu că este? a zis Vivi, privind supermodelul. Cred că e de la Victoria's Secret și tocmai s-a despărțit de iubita ei.

— Abține-te! i-am spus. Investigăm dispariția misterioasă a surorii noastre. Nu-i vreme de combinat.

— Zise fata care salivează după Tyler Yang, *iubitul* respectivei surori dispărute.

— Nu salivez.

— Nu pe gură.

— Scârbos.

— Dar adevărat.

Tyler ne-a văzut. Ne-am privit în ochi, peste încăpere.

— Nu pare încântat să ne vadă, a zis Vivi.

Expresia lui Tyler se înăcrise. Se uita lung acum, cu ochii întunecați și maxilarul încordat. A ridicat un deget subțire și l-a încovoiat spre el. *Veniți*.

— Se pare că suntem chemate.

— Doar de invitația asta aveam nevoie.

Vivi a trecut de mine și s-a dus ață la model. Fără rușine. Dar, în timp ce ne apropiam de masă, Tyler a vorbit repede cu femeile, iar ele s-au ridicat și au plecat spre bar, două zeițe îmbrăcate în lumina stelelor.

— Nu! De ce pleacă? a zis Vivi, privind după femeile care alunecau prin mulțime.

Telefonul mi-a vibrat în mână. M-am uitat la ecran, dar mesajul era de la mama, nu de la Grey. *Rahat*. În panica de a o găsi, uitasem de ora stingerii.

Vin curând acasă, i-am scris lui Cate, apoi am intrat pe mod avion, ca să nu apară la club și să mă escorteze de-acolo.

— Micuțele Hollow, a făcut Tyler, privind de la Vivi la mine. Cred că voi sunteți.

— Suntem surorile lui Grey, am zis, așezându-ne.

— Dacă v-a trimis să îmi transmiteți scuze, nu sunt interesat.

— Pentru ce să-ți transmită scuze? a întrebat Vivi.

— Pentru că e o *vrăjitoare* mincinoasă și înșelătoare.

Vivi a ridicat din sprâncene. Eu am strâns din dinți. Amândouă uram cuvântul.

— Suntem aici fiindcă nu o găsim pe Grey, a zis Vivi. Ne facem griji că ar fi putut dispărea.

Tyler a râs, deloc vesel.

— Nu e cazul.

— Când ai văzut-o ultima dată?

— Nu știu. Acum câteva zile, când ne-am despărțit. Cred că n-am mai văzut-o de atunci.

— V-ați despărțit? a întrebat Vivi.

— Da.

— De ce? V-ați certat?

— De obicei, asta se întâmplă când oamenii se despart.

Pe buzele lui Vivi flutura încă stafia unui zâmbet, dar ochii îi erau aspri.

— Te-ai enervat?

Felul în care întreba o făcea să pară că flirtează.

— Ai lovit-o?

Tyler și-a amestecat băutura.

— Nu-mi place deloc ce insinuezi.

A încercat să se ridice, dar Vivi l-a luat de guler și l-a împins înapoi jos. S-a apropiat de el, cu un picior peste coapsa lui. Din afară, ar fi părut că flirtează, nu că amenință.

— Ești prima persoană la care se va duce poliția, după ce sunăm, a zis Vivi, cu buzele aproape lipite de urechea lui.

Am devenit atentă la cuvântul *poliție*. Vivi juca la cacealma. Nu era încă atât de grav, nu?

— Fostul iubit. Știi că așa e. Deci spune-ne ce s-a întâmplat.

I-a mângâiat obrazul, dar orice vrajă folosise pe femeia de la intrare, la el nu funcționa.

E foarte special, îmi spusese Grey. *Vei ști despre ce vorbesc când îl vei cunoaște*. Asta să fi fost?

Tyler arăta așa cum mă simțeam eu: înfricoșat.

— Ho, ho, ho. Poliție? De ce s-o implici?

— Pentru că nu o găsim, idiotule. Grey nu poate fi contac-

tată. Femeia de la ușă ne-a spus că a căutat-o un tip dubios. S-ar putea să fi *păţit* ceva.

— Grey dispare mereu. Nu e ceva nou.

— Ce vrei să spui?

— Din când în când, dispare câteva zile de pe fața Pământului. Nu răspunde la apeluri, ratează întâlniri de lucru, probe, orice. Toți s-au obișnuit deja cu asta. Face parte din misterul ei. Va apărea sau nu? E foarte excitant. Dar când te vezi cu ea intim... e naspa. Sora voastră a fost o iubită jalnică.

— Fii atent ce zici despre ea.

— De ce? Aș spune ceva rău despre ea dacă i-aș fi făcut ceva? Nu, serios. Grey chiar a fost o iubită nepotrivită. Cred c-avea pe altcineva. De-aia ne-am despărțit. Probabil că acum e cu persoana aceea.

— Grey te-a înșelat? am întrebat eu.

Nu-i stătea în fire. Grey era sălbatică, adevărat, dar nu era superficială – mai ales nu cu inimile altora.

— Nu a recunoscut așa ceva, dar ce era să presupun? Unde altundeva să fi plecat? Tot ce știu este că, dacă era prezentă, era doar pe jumătate, și asta dacă aveam *noroc*. Am fost împreună un an și simt că abia dacă am atins suprafața persoanei ei. Ținea atâtea secrete – mai ales lucrurile oculte.

Eu și Vivi am schimbat o privire. Tyler știa că ne captase atenția.

— Cred că nu prea știți despre asta, nu? a zis. Nici eu, sincer. Tot ce știu este că singura dată când m-a lăsat să intru în apartamentul ei, era cel mai straniu loc din lume. Plin de rahaturi ciudate. Chestii moarte, magie neagră. Grey se crede un soi de vrăjitoare.

— Am fost în apartamentul ei în seara asta, am zis. Nu era nimic de genul ăsta.

— Toată lumea are secrete, micuță Hollow. Poate că sora voastră mai mare vă ascundea mai multe decât credeați.

Pentru mine, nu era o surpriză că Grey era încă interesată de lucruri oculte. Așa fusese toată adolescența. Lui Grey îi plăceau lucrurile obscure și periculoase: bărbații mai în vârstă, drogurile, ședințele de spiritism din cimitire, cărțile grele, legate în piele, care miroseau a ciocolată și promiteau vrăji de invocare a demonilor.

— De ce v-ați certat când v-ați despărțit? l-a întrebat Vivi.

— Am văzut un bărbat plecând din apartamentul ei, a răspuns el.

Eu și Vivi ne-am privit din nou.

— A fost picătura care a umplut paharul.

— Era..., a început Vivi. Cum să formulez? Era cumva un soi de minotaur, cu carnea roasă de pe osatura feței?

Tyler s-a uitat câteva clipe la ea, apoi a zâmbit.

— Cred că am terminat, micuțe Hollow, a zis, dându-și băutura peste cap și îmbrăcându-se cu o jachetă de catifea. Când o găsiți pe Grey, să-i spuneți că o urăsc.

Cu asta, s-a ridicat și a plecat.

Capitolul 6

Aveam șapte apeluri pierdute și o duzină de mesaje de la mama când am plecat din club. Toate mi-au răsunat din telefon de îndată ce am ieșit din modul avion.

— La naiba! am șoptit, în timp ce apăsam numele lui Cate, ca să o sun, cu inima bătând repede, plină de vinovăție. O să mă ucidă mama.

— Iris? a spus Cate, imediat.

Îi simțeam panica, un miros acru care mi-a întors stomacul pe dos.

— Îmi pare foarte rău.

Eu și Vivi mergeam spre metrou, iar frigul îmi jupuia pielea de pe picioare.

— Sunt bine. Venim acasă.

— Cum ai putut să-mi faci una ca asta? a întrebat mama. Cum ai putut?

— Îmi pare rău. Sunt bine.

— Sunt la muncă. Aproape că am chemat poliția.

— Sunt bine, mamă.

Nu am vrut s-o spun. Uneori, îmi scăpa.

Am auzit-o pe Cate respirând la celălalt capăt.

— Te rog să nu-mi spui așa, a zis încet. Știi că nu-mi place.

— Scuze.

— Du-te *imediat* acasă!

— Suntem deja pe drum. Ajungem cam în jumătate de oră. Îți dau mesaj.

Am închis. Frigul îmi amorțise degetele și mă străduiam să le îndoi cât să-mi vâr telefonul înapoi în buzunarul hainei. O simțeam pe Vivi privindu-mă dezaprobator.

— Iris, a zis ea.

— Te rog să nu spui nimic! m-am răstit.

— Ce va face Cate anul viitor, când te duci la facultate? Se va muta la Oxford sau la Cambridge, cu tine?

— Căutăm apartamente, iar ea și-a întins antenele după slujbe.

— Vorbești *serios*?

— Nu vom locui *împreună*. Doar aproape. Ca să o văd din când în când și să nu se simtă...

— *Iris*.

— Știi ceva? Îți vine ușor să-mi ții predici. Nu ești niciodată *aici*. Eu sunt tot ce i-a rămas. Trebuie să fiu totul pentru ea, în fiecare zi.

Cate Hollow îndurase mai multă suferință în viață decât majoritatea oamenilor. Părinții ei muriseră brusc, fetelor ei li se întâmplase un lucru oribil, soțul ei își pierduse mințile și voința de a trăi, apoi fiicele mai mari plecaseră de acasă de tinere și aproape nu mai țineau legătura cu ea. Nu înțelegeam de ce o tratau surorile mele așa uneori – de parcă era o străină. Tot ce voia Cate era să avem nevoie de ea.

— Eu sunt tot ce i-a rămas, am zis iar, de data asta mai încet.

Mi se părea că măcar atât puteam face, să o las să mă urmărească pe o aplicație și să-mi împletească părul ca atunci când eram mică.

— E o povară cam grea, a spus Vivi. Să fii totul pentru cineva.

— Da. Nu-i așa că ai noroc că nu trebuie s-o porți?

Vivi și-a pus palma pe spatele meu, între omoplați. I-am simțit căldura pielii prin materialul mătăsos, cordonul de putere care ne conecta. Sânge cu sânge, suflet cu suflet. Ghemul de panică încâlcit între coastele și gâtul meu a început să se descâlcească.

— Haide, puștoaico! a zis Vivi. Să mergem acasă.

Am luat Northern Line spre Golders Green, cu navetiștii sorbindu-mi picioarele și claviculele goale cu ochi mari și flămânzi. Mă simțeam ca un lucru de consum, de supt până la măduvă. M-am făcut mică pe scaun și am încercat să-mi trag rochia scurtă peste coapse. Metroul se zguduia și țipa. Femeia de lângă mine mirosea a alcool dulce, cu respirația un nor de fructe și zahăr. Geamurile curbate de cealaltă parte a vagonului reflectau un animal straniu. Erau două Iris: una, reflexia mea obișnuită, și cealaltă cu susul în jos, ambele unite prin craniu. O creatură cu două guri, două nasuri și aceeași pereche de ochi, ovale goale și negre, distorsionate și supradimensionate de curbura sticlei.

Am mers împreună cu Vivi acasă, pe drumul cunoscut, trecând pe lângă autobuzele cu două niveluri de la ieșirea din stație, apoi pe o stradă dreaptă, mărginită de case scunde, cu geamuri întunecate. Venisem mereu pe aici, deși drumul spre casa noastră era mai rapid pe străduțe, pentru că drumul principal era bine luminat și aglomerat. Știam prea bine ce li se putea întâmpla fetelor care mergeau pe străduțe întunecoase, noaptea, pentru că ni se întâmplase și nouă.

Dar toate fetele știau acest lucru.

În noaptea asta, vechiul pericol se simțea aproape. Ne-am uitat în urmă la fiecare câțiva pași, să ne asigurăm că nu ne urmărea nimeni. O bătrână în cămașă de noapte și capot fuma la balconul unui bloc, privindu-ne. Oare și-ar aminti de noi dacă dădeam peste omul încornorat între aici și casă și nu

mai ajungeam? Ce ar fi spus poliției dacă-i bătea la ușă, căutând martori? *Păreau agitate. Erau îmbrăcate prea subțire. Se grăbeau. Se tot uitau în spatele lor, de parcă erau urmărite. La ce se așteptau, dacă purtau asemenea haine?*

Am cotit la stânga, apoi pe strada noastră. Era mai întunecoasă decât drumul principal și mărginită de copaci scheletici, care păreau monstruoși în lumina slabă.

Bărbatul, oricine era, știa ruta pe care alergam diminețile.

Știa unde mergeam la școală.

Știa unde cântase Vivi în seara asta.

Cu siguranță știa unde locuim.

După ce-am încuiat ușa în urma noastră, i-am dat mesaj lui Cate, să știe că eram bine, cât a verificat Vivi toate geamurile și ușile. Ne-am schimbat din hainele eterice ale lui Grey în pijamale, aspre pe pielea noastră după mătasea și lâna de firmă, și ne-am așezat turcește la insula din bucătărie, mâncând paste dintr-un bol lăsat de Cate în frigider. Sasha mieuna de pe podea, vrând mâncare, deși fusese deja hrănită.

Tot n-aveam nicio veste de la Grey. Am sunat-o iar. Nimic. Am mai trimis un mesaj nelivrat. Ne-am hotărât s-o mai lăsăm noaptea aceea, apoi să sunăm la poliție. În apartamentul ei nu văzusem urme de luptă. În plus, ar fi putut fi pe un iaht în Caraibe, cu telefonul fără semnal.

Doar pentru că un ciudat se ținea după noi și un bărbat cu ochi negri, care mirosea a moarte, întrebase de ea, nu însemna că Grey pățise ceva rău.

Eu sunt ceea ce pândește în beznă, spusese ea odată, și o crezusem.

— De ce crezi că suntem atât de ciudate? am întrebat-o eu pe Vivi. De ce crezi că putem face lucrurile pe care le facem?

— Cum ar fi? a zis Vivi, cu gura plină de paste.

— Să-i determinăm pe oameni să facă tot ce vrem. Și altele.

— Nu mi se pare ciudat, ci corect.

— Alții nu pot face tot ce facem noi.

— Ba pot. Și alții fac lucruri ciudate, însă altfel. Numai că nu vorbesc despre asta. Au fost mereu oameni ca noi, Iris. Uită-te în orice carte de istorie și în orice folclor: vrăjitoare, mediumuri, Wicca. Spune-le cum vrei. Suntem conectate la lume și între noi în mod diferit. Om fi noi stranii, dar nu suntem *ceva nou*.

Am clătinat din cap.

— Ceva e în neregulă cu noi. Uneori, simt asta. Avem ceva putred înăuntru.

De aceea mă îngropam în cărți despre programare și robotică și titrare, pentru ca tot ce era greșit să n-aibă loc să se strecoare înăuntru. Eram sigură că alții, oameni ca Jennifer Weir și Justine Khan, o simțeau și ei. Poate că aveau dreptate să se poarte așa cu mine. Poate că-i lăsam să scape pentru că o parte din mine simțea că meritam pedeapsa.

— Crezi că tipul cu craniul are legătură cu ce ni s-a întâmplat? Crezi că s-a întors să termine ce-a început?

Am întins mâna spre cicatricea de pe gâtul surorii mele, acum ascunsă de o viță răsucită de tuș.

— Cine taie gâturile unor fetițe?

Vivi și-a mestecat îmbucătura lent, privindu-mă atentă.

— Cred că e timpul să ne culcăm.

A coborât de pe scaunul din bucătărie și a plecat, fără un cuvânt.

M-am spălat pe dinți, am încercat să văd ce ratasem la ore, apoi m-am dus în dormitorul ei din copilărie, unde am găsit-o ghemuită în patul single. M-am urcat lângă ea. Duhoarea parfumului scăzuse și mirosul natural al lui Vivi – silvic, lăptos – revenise. I-am șters conturul de ochi întins pe obraz și am privit-o dormind. Niciuna dintre noi nu dormea atrăgător. Toate unghiurile ascuțite care ne făceau uluitoare când eram treze cedau locul maxilarelor moi și bălților de salivă, în clipa

în care puneam capul jos. Cândva, petrecusem o lună într-un concurs de cine făcea cea mai hidoasă poză cu celelalte două dormind.

I-am mângâiat obrazul lui Vivi și am simțit un junghi de dor. De ea, de Grey, de anii în care fuseserăm nedespărțite. Încă neseparate de țări și fusuri orare și cariere și vieți.

Mi-am apăsat vârfurile degetelor pe gâtul ei, ușor, chiar unde îi simțeam bătăile inimii sub piele. Așa dormeam când eram mici, cu degetele pe pulsurile celorlalte, într-o încrucișare strânsă de încheieturi, gâturi și mâini. Ani întregi nu putusem dormi adânc decât simțind bătăile inimii ambelor mele surori sub degete. Dar ele crescuseră și plecaseră de acasă și îmi dădusem seama că pe lume erau lucruri mai înfricoșătoare decât monștrii care trăiau în coșmarurile mele.

Grey, m-am gândit, știind cumva că, oriunde era, mă va auzi, *sper că ești bine*.

☾

M-am trezit înainte de zori, ca de obicei, i-am dat mesaj mamei, mi-am verificat aplicația Find Friends și am alergat prin Hampstead Heath, înjurând romanii fiindcă se stabiliseră într-un loc atât de umed și de nenorocit. Ploua din nou, fiindcă era Londra. Ciudățenia zilei de ieri mi se părea îndepărtată, dar tot am rămas pe aleile mai umblate și am evitat zona împădurită unde-l văzusem ieri pe bărbat. Am alergat până când m-a durut să respir și corpul meu m-a implorat să mă opresc, și apoi am alergat iar. Am ținut mereu telefonul în mână, așteptând să vibreze cu un mesaj de la Grey, dar, de fiecare dată când m-am uitat, n-am văzut nicio notificare nouă.

Când am ajuns acasă, Cate pregătea micul dejun, în uniformă. Vivi ședea din nou pe insula de bucătărie, legănându-și picioarele lungi și tatuate în timp ce-și vâra roșii cherry în gură.

— Uite pe cine am găsit! a spus Cate, când m-a văzut.

— Fiica rătăcitoare se întoarce, a zis Vivi, desfăcând larg brațele și privind în zare, ca un tablou renascentist cu Iisus.

— Știi că definiția cuvântului *rătăcitoare* este „risipitoare" și „extravagantă"? am întrebat, căutând laptele în frigider.

Vivi și-a lăsat brațele jos.

— Credeam că înseamnă „preferată", și mai bine rămâne așa. Toarnă-mi și mie unul, a zis, când mi-am scos un pahar.

— Te rog, a zis Cate, din obișnuință.

— *Te rog*, a spus Vivi.

I-am dat un pahar cu lapte și m-am așezat la barul pentru micul dejun, în timp ce Cate pregătea o omletă.

Vivi avea o relație mai ușoară cu mama decât Grey. Cate fusese mereu supraprotectoare – cum să fi fost altfel, după ce trecuse prin atâtea? –, iar Grey o luase drept un afront personal la libertatea ei. Vivi, pe de altă parte, nu fusese niciodată deranjată de regulile mamei, pentru că nu le respecta. Dacă era prinsă, și nu se întâmpla des, fiindcă se pricepea să se strecoare, se scuza prin bilete scrise de mână și micul dejun la pat.

Erau femei foarte diferite, care duseseră vieți foarte diferite și erau interesate de lucruri foarte diferite, dar, cumva, în ciuda faptului că se considerau, reciproc, niște anomalii, de obicei reușeau să găsească un numitor comun. Vorbeau la telefon măcar o dată pe lună. Se tachinau constant: Cate îi trimitea lui Vivi linkuri către clinici de îndepărtare a tatuajelor, Vivi îi trimitea lui Cate linkuri către poze cu persoane care-și modificau corpul, cu limbi despicate și dinți pilițți, scriind *Crezi că mi s-ar potrivi?* Când Vivi îi trimisese înregistrări cu muzica ei, Cate răspunsese cu chestii gen *Cred că mi-ai trimis muzica greșită. Aici aud doar pisici masacrate*. Se prosteau una cu cealaltă. Erau simpatice.

— Ai vești de la Grey? am întrebat-o pe Vivi.

Vivi a clătinat din cap.

— Cate nu pare să creadă că ar trebui să ne facem griji.

— Grey poate avea grijă de ea, a zis Cate.

Felul în care a spus-o, fără să ridice măcar privirea, m-a făcut să strâng din buze.

M-am gândit la noaptea în care plecase Grey de acasă. Se certau oricum de luni în șir, ea și Cate, cu privire la ora de stingere și iubiți, petreceri și alcool. Grey întindea coarda, să vadă cât se putea. Într-o seară, se clătinase până acasă, beată moartă, și vomitase pe podeaua bucătăriei.

Cate se înfuriase și o pedepsise. Grey era o fată de 17 ani, cu o furie de puterea unei furtuni colcăindu-i sub piele. Când cedase, își pusese mâinile în jurul gâtului mamei, o trântise de perete și îi șoptise ceva la ureche. O simplă înțepătură. Ceva atât de mărunt, de încet, că nici nu auzisem. Cate înțepenise. Orice-i spusese Grey o sfâșiase. Era un copac despicat de fulger. Acum era o femeie, în clipa următoare, ceva rupt. Mi-a plesnit sora atât de tare peste față, că i-a spart buza. Încă mai erau trei pete maronii pe un perete, unde sângele ei pătrunsese în rigips.

— Ieși dracului din casa mea, îi poruncise Cate pe o voce fermă și scăzută, și nu te mai întoarce *niciodată*!

Violența bruscă m-a făcut să hiperventilez. Ani întregi, cât halucinațiile se adunaseră tot mai mult în mintea tatei, îmi fusese tot mai teamă că ne va face rău, că ne va sufoca cu o pernă, în somn. Nu era deloc neobișnuit să mă trezesc noaptea și să-i văd silueta la capătul patului, șoptind încet *Cine ești? Ce ești?* Totuși, chiar și cât se destrăma spiritual, nu ne-a atins niciodată.

Și iat-o pe Cate Hollow, o femeie mică și blândă, care făcuse ceva atât de brutal! Nu eram sigură nici acum ce-i spusese Grey de o luase razna așa, de a împins-o la o reacție atât de extremă.

Grey nu plânsese. Strânsese din dinți, își împachetase lucrurile și făcuse ce-i spusese mama: plecase din casa noastră fără să mai revină decât o dată, să-și ia tot ce avea în cameră. Nu și-au mai vorbit din noaptea aceea, din urmă cu patru ani.

— Să chemăm poliția? am întrebat. Să nu mă duc la școală?

Era un gând îmbietor. Mă întrebam ce pedeapsă nouă aveau JJ pentru mine, fiindcă le făcusem de râs seara trecută.

— *Te duci* la școală, a zis Cate, arătând de la mine la Vivi. O zi de chiul cu sora ta inadecvată este tolerabilă, dar nu mai multe.

— Cred c-ai vrut să spui „sora ta, zeiță rock genială", dar fie, a zis Vivi.

— Mi-ar plăcea un doctor în familie, a zis Cate, cu degetele încrucișate la ambele mâini. Sau măcar ca o fiică să termine liceul. Deci du-te și îmbracă-te!

— Și dacă nu primim vești de la ea? am întrebat.

Am privit-o pe Vivi, care a ridicat din umeri. M-am simțit imediat frustrată de ideea că, dacă ar fi fost Grey aici și Vivi era cea dispărută, Grey ar fi știut precis ce să facă. S-ar fi avansat. Ar fi existat un plan. Așa era Grey: nicio problemă nu era prea mare să nu o poată rezolva. Universul părea să o asculte. Eu și Vivi, prin comparație, eram prea obișnuite să fim doar soldați sub comanda surorii noastre mai mari. Fără unitatea noastră de comandă centrală, unificatoare, eram pierdute.

— Trebuia să zbor înapoi la Budapesta după-amiază, dar cred că pot să amân pentru mâine, a zis Vivi. Îi sun agenta și managerul, după ora nouă. Sigur știu ei pe unde-o umbla.

Capitolul 7

Am sunat-o pe Grey în drum spre școală și apoi între ore, deja știind că apelul va intra în căsuța vocală. Am verificat Find Friends – și Vivi, și Cate erau acasă – dar localizarea lui Grey nu funcționa. Am fost distrasă la ore, dând refresh conturilor de Instagram și de Facebook, să văd dacă postase ceva nou.

La prânz, mă întrebam deja dacă JJ hotărâseră să mă lase în pace fiindcă sora mea era Vivi. Justine mă ignorase la engleză și încă n-o văzusem pe Jennifer. Am găsit poza când m-am așezat la masă. Era o bucată de hârtie imprimată, care fusese împăturită de două ori și strecurată în rucsacul meu. Pe ea se vedea imaginea a trei femei care ardeau pe rug, în Evul Mediu, cu mâinile prinse la spate, în fier, și cu flăcări la picioare. Fețele fuseseră alterate digital să arate ca ale surorilor mele și a mea. Nu avea niciun text, deși mesajul era limpede.

Veţi arde.

Am oftat. Prima mea idee a fost s-o arunc sau s-o duc unui profesor. Am împăturit-o însă și am pus-o în geantă. Lui Grey i-ar fi plăcut și probabil i s-ar fi părut amuzantă, ar fi apreciat talentul depus în a le face pe femeile în flăcări să arate ca noi. Era genul de lucru pe care l-ar fi înrămat și l-ar fi atârnat pe peretele camerei sale, când avea vârsta mea.

Mi-am luat telefonul s-o sun, uitând, pentru o clipă, că nu ar fi răspuns. În schimb, am apelat-o pe Vivi, însă telefonul ei

a sunat și a tot sunat. Când avatarul ei a dispărut de pe Find Friends, câteva clipe mai târziu, m-a cuprins panica și m-am gândit că orice i s-ar fi întâmplat lui Grey i se întâmplase și lui Vivi.

Am chiulit, a doua zi la rând, și am alergat spre casă prin ploaia șuierătoare. Când am ajuns, mașina lui Cate nu se afla pe alee și casa era întunecată.

— Vivi? am strigat, când am descuiat ușa de la intrare.

Niciun răspuns.

— Vivi?!

— Aici, sus! a răspuns ea. În camera lui Grey!

Am urcat în fugă pe scări, cu inima bubuind. Vivi era în vechea cameră a lui Grey, acum pustie, șezând pe podea cu Sasha în poală și cu revista *Vogue* deschisă în fața ei.

— Cum ai ajuns aici? am întrebat, abia mai respirând. Ușa este închisă de ani buni.

— Grey a dispărut, Iris, a zis ea, fără să se uite la mine.

Afară a fulgerat. A urmat tunetul, o clipă mai târziu, zgâlțâind casa și făcând geamul să zăngănească. Aveam părul ud și dinții îmi clănțăneau de frig. Cate îmi povestise că toate trei ne născuserăm în mijlocul unor furtuni. Grey era fulgerul, Vivi tunetul, iar eu o mare furtunoasă. Grey detestase mereu furtunile, dar Vivi le adora. Când al doilea tunet s-a strecurat prin geamul deschis, m-am întrebat dacă ea îl chemase.

— Cum adică a dispărut?

— Am vorbit cu agenta, cu managerul, cu editorul, cu fotograful cu care trebuia să facă pictorialul de ieri. Am vorbit cu prietenii ei de la Paris și din Londra. Am vorbit cu portarul. Nimeni n-a văzut-o și n-are vești de la ea, de zile întregi.

Vivi a ridicat cel mai nou număr din *Vogue*, cel ascuns de mine sub pernă, de mama.

— Ai citit asta?

— Doar câteva paragrafe, dar...

— Mai citește.
— Sunt lucruri mai...
— Serios, *citește*.
— Ce caut?
— O să știi când o să vezi.
Am deschis revista și am reluat lectura de unde o lăsasem.

Ziua Anului Nou a marcat a zecea comemorare a unuia dintre cele mai durabile mistere moderne: dispariția surorilor Hollow. Pe o străduță liniștită din Edinburgh, trei fetițe au dispărut de sub ochii părinților. Fix o lună mai târziu, s-au întors pe aceeași stradă de unde fuseseră luate. Erau dezbrăcate și aveau asupra lor doar un cuțit de vânătoare vechi. Nu prezentau răni grave și nici semne de abuz sexual. Nu erau deshidratate, nici malnutrite. Toate trei aveau o incizie fină, în formă de semilună, la baza gâtului, în scobitura claviculelor, care fusese cusută cu fir de mătase. Rănile se vindecau bine.

Niciuna n-a putut spune unde fuseseră sau ce pățiseră – nici măcar Grey Hollow, cea mai mare. Pe atunci, avea 11 ani, cu siguranță suficient de mare să-și amintească frânturi din experiența lor, deși a refuzat să dea o declarație polițiștilor scoțieni și nu a vorbit niciodată public despre presupusa lor răpire.

Există numeroase teorii conspiraționiste, dintre care cele mai populare sunt răpirea extraterestră, o farsă parentală și (poate din cauza atmosferei celtice) înlocuirea lor cu alți copii din neamul zânelor.

Au existat câteva acuzații false împotriva părinților fetelor, că ar fi fost implicați în dispariția lor. Organizațiile de presă care le prezentaseră au plătit daune și acestea au fost investite în înscrierea celor trei surori la Școala de Fete Highgate, o școală extrem de scumpă care numără printre

absolvenții săi actori celebri, poeți sau jurnaliști. Una dintre fetele din generațiile anterioare s-a căsătorit recent într-o ramură extinsă a familiei regale. Școala are terenuri vaste și verzi, iar clădirea principală este un conac în stil Tudor, cu glicină care acoperă fațada. Grey Hollow a avut dificultăți să se adapteze acolo.

În următorii ani a urmat o serie de tragedii de familie, dintre care cea mai devastatoare a fost o halucinație specifică sindromului Capgras – tatăl lui Hollow, Gabe, credea că fiicele sale fuseseră înlocuite de impostoare identice. După doi ani petrecuți mai mult în instituții psihiatrice, el s-a sinucis, când Grey avea 13 ani.

Nu se știu mai multe despre adolescența ei, dar, la 17 ani, s-a certat cu mama sa și s-a trezit fără cămin. A renunțat la liceu, s-a mutat într-o garsonieră din Hackney, cu alte trei fete, și a început să accepte joburi ca model. La șase luni după ce a plecat de acasă, prezentase deja pentru Elie Saab, Balmain, Rodarte și Valentino. În doi ani, a devenit cel mai bine plătit supermodel din lume. Acum, la 21 de ani, Hollow deține House of Hollow, al cărei designer principal este și ale cărei creații au devenit unele dintre cele mai căutate din industrie, după ce s-au lansat la Săptămâna Modei din Paris, acum mai puțin de 18 luni.

Unul dintre primele lucruri pe care i le spun este că bucățile de hârtie cusute în creațiile ei îmi amintesc de altă crimă nerezolvată celebră: misterul bărbatului din Somerton. În 1948, un bărbat neidentificat a fost găsit mort pe o plajă din Australia. Toate etichetele fuseseră tăiate de pe hainele lui și poliția a găsit ulterior un mic sul de hârtie cusut în buzunarul pantalonilor săi. Zicea „Tamám Shud", adică „terminat" în farsi. Cuvintele fuseseră smulse de pe ultima pagină a cărții *Rubáyatul lui Omar Khayyám*.

„De acolo m-am inspirat, inițial", zice bucuroasă Hollow,

în timp ce-și încovoaie degetele lungi – preternaturale în dexteritatea lor, de parcă ar fi o croitoreasă cu experiență de sute de ani – în jurul unei cești de ceai de Ceylon neîndulcit. Vocea ei este surprinzător de profundă și nu prea clipește. Cu păr blond-alb, ochi negri și pistrui pe nas, este definiția cuvântului „eteric". Am luat interviuri multor femei frumoase, însă niciuna atât de din altă lume. „Copilă fiind, eram obsedată de mistere, probabil fiindcă și eu eram unul."

Publicistul ei m-a avertizat să nu o întreb nimic despre luna de absență, însă, fiindcă ea a deschis discuția, îmi iau inima în dinți.

Chiar nu își amintește nimic?

„Ba bineînțeles că-mi amintesc", spune ea, cu privirea de cerneală într-a mea. Are un zâmbet viclean – zâmbetul care a făcut-o faimoasă. „Îmi amintesc totul. Doar că nu m-ai crede dacă ți-aș spune."

Articolul continua, dar eu m-am oprit la rândul acela, rândul despre care vorbea Vivi, fără îndoială: *Ba bineînțeles că-mi amintesc. Îmi amintesc totul.*

Doar că nu m-ai crede dacă ți-aș spune.

Cuvintele m-au ars precum acidul, dizolvându-mi carnea. Am închis *Vogue* și m-am așezat pe patul lui Grey, cu palma la gură.

— Da, a zis Vivi.

— Nu poate fi adevărat!

Când aveam șapte ani, am dispărut fără urmă pentru o lună.

Când bea suficient vin ca să vorbească despre asta, adică foarte rar, mama sublinia cât de imposibil fusese totul. Cum mergeam prin labirintul de alei din Centrul Vechi al Edinburgh-ului, înapoi spre casa părinților tatei. Cum eram acolo și în clipa următoare nu mai eram. Cum și-a luat ochii de

la noi pentru o clipă sau două, cât să-l sărute pe tata pe obraz când au început artificiile de Anul Nou. Cum n-a auzit nimic și n-a văzut pe nimeni, ci doar s-a trezit că strada din fața ei era pustie. O zăpadă ca de dantelă cădea din cer, genul care se topește când atinge trotuarul. Aleea era luminată de luciri uleioase și de efervescența pocnetelor de stele de deasupra.

Unde ar fi trebuit să fie trei fetițe, nu era nimic.

Cate zâmbise la început. Crezuse că ne jucam.

— Iris, Vivi, Grey, ieșiți din ascunzătoare! a cântat ea.

Nu ne pricepeam la v-ați-ascunselea, dar ea se prefăcea mereu că dura secole până ce ne găsea. De data asta nu i-a răspuns niciun chicotit. Nicio șoaptă. A știut imediat că ceva nu era în regulă. În prima declarație la poliție, Cate a spus că aerul avea gust de ars și miros de animal sălbatic, ud. Că singurul lucru neobișnuit de pe stradă era o mână de frunze de toamnă și de flori albe la umbra unei case care arsese cu o lună înainte. Acolo ne-a căutat mai întâi. Tot ce supraviețuise flăcărilor fusese un cadru de ușă, care nu se mai sprijinea în nimic. Mama pășise prin el și ne strigase pe nume și mersese din cameră în cameră, printre cărămizi arse și dărâmături, tot mai speriată.

Nu eram acolo. Nu eram nicăieri. Parcă ne-ar fi înghițit pământul.

Cât mai trăia, tata completase povestea. Sunase la poliție la mai puțin de cinci minute după ce dispăruserăm. Bătuse la ușile fiecărei case de pe stradă, însă nu ne văzuse nimeni. S-au auzit oamenii care ne strigau numele – *Iris! Vivi! Grey!* – dintr-un capăt în altul al Centrului Vechi, până ce a răsărit soarele și cei care căutau s-au dus acasă să își odihnească și să-și îmbrățișeze copiii adormiți.

Eu nu îmi aminteam nimic. Ca o limbă în care vorbisem cândva fluent, iar acum nu o mai foloseam, amintirile a ce se întâmplase de fapt deveniseră doar aschii frugale, în timp, și apoi nimic.

Eram recunoscătoare. Știam ce li se întâmpla, de obicei, copiilor răpiți. Era mai bine să nu știu ce pățisem.

Amintirile mele începeau o lună mai târziu, când ne-a găsit o femeie, înghesuite laolaltă, la miezul nopții, pe trotuarul aceleiași străzi de pe care dispărusem. Nu mai aveam haine și eram dezbrăcate, în frig, dar, în afară de asta, eram perfect sănătoase. Aveam pielea curată. Aveam frunze și flori albe în păr. Miroseam a mucegai și fum de lemne, a lapte și a moarte. Poliția a venit și-a luat cuțitul din mâna tremurândă a lui Grey și ne-a învelit în pături termice și ne-a dat ciocolată caldă și prăjitură făcută din melasă neagră și condimente. Muream de foame. Toate. Ne-am îndopat.

După examinarea medicală, am fost încredințate părinților noștri. Cate mă luase în brațe și căzuse grămadă pe podeaua spitalului. Avea fața udă de lacrimi și părul îi era un cuib îngălat, răsucit într-un coc la baza gâtului. Nu putea vorbi, ci doar se legăna în față și în spate.

Este prima amintire adevărată cu mama.

Ba bineînțeles că-mi amintesc.

Îmi amintesc totul.

Doar că nu m-ai crede dacă ți-aș spune.

Trebuia să fie o minciună. Grey nu își amintea. Niciuna dintre noi nu-și amintea. Era o poruncă de bază a poveștii noastre. Fuseserăm luate. Veniserăm înapoi. Nu știam ce se întâmplase și nici nu aveam să știm. Eram miracolul la care visau toți părinții copiilor dispăruți. Scuipate înapoi din abis, întregi și nevătămate.

— Nu o pot simți, Iris, a zis Vivi. Nu o pot *simți*.

— Cum adică?

— Noaptea trecută vorbeai despre lucrurile ciudate pe care le putem face. E unul dintre ele. Uitasem, fiindcă n-am încercat s-o mai fac de ani întregi, dar, când m-am trezit de dimineață și tu nu erai acolo... te-am *simțit*. Ți-am urmărit pașii pe

scări, până la ușă. Suntem... legate, cumva. Am putut mereu să ne găsim între noi. În beznă, în oraș, chiar și peste oceane. Picioarele mele mă duc la voi, dacă vreau.

Știam despre ce vorbea. Știam mereu dacă mă suna Grey sau Vivi, fără să mă uit la apelant. Știam mereu unde să-mi găsesc surorile, dacă le căutam – dar am presupus că amintirile despre capacitatea de a le *simți*, de a le găsi dacă aveam nevoie, erau lucruri despre care doar visasem, copilă fiind, cum ar fi respirația sub apă sau zborul.

— Dar nu o pot simți, a continuat Vivi. Grey s-a dus. Dacă orice ni s-o fi întâmplat înainte se întâmplă iar? S-ar putea să fim singurele care o pot ajuta.

— Nu spune asta. Nici măcar nu te gândi la asta, bine? Nu i s-a *întâmplat* nimic!

Mi-am auzit tensiunea din voce. Voiam cu disperare să spun adevărul.

— Nu mai suntem mici. În plus, ai auzit ce-a zis Tyler aseară. Dispare mereu.

— Trebuie să o căutăm, Iris.

— Nu, trebuie să mă întorc la școală. Am ore. Am meditații. Vine un concurs de titrare într-o lună și nu am exersat deloc, iar abilitățile mele în Python au nevoie de...

— Spune-mi că e bine, că așa simți, și eu te duc la școală!

— Vivi... e o nebunie.

— Atunci, spune-mi că e bine. Ascultă-ți instinctul și spune-mi că tu crezi că este OK. Fă ceea ce putem face. Găsește-o!

— N-am mai încercat de mult.

— Fă-o!

Am expirat prelung și am făcut ce-mi cerea Vivi. Am încercat să o găsesc pe Grey, să o simt, așa cum puteam când eram mică, dar singurul răspuns a fost o senzație de neant.

Mi-am mușcat buza. Ce dovedea asta?

— Așa mă gândeam și eu, a zis Vivi. A lovit coperta *Vogue*. Grey a ținut mereu secrete. Când eram mici, ascundea lucruri de noi. Jurnalul, bani, băutură. Strângea totul sub scândurile desprinse din podea sau în spatele rafturilor. Unde și-ar ține secretele acum?

Am privit prin cameră.

— *Cum* ai intrat? Ai spart încuietoarea?

— Era deschis.

— Singura persoană care are o cheie de la cameră e Grey.

Știam asta fiindcă încercasem să intru de multe ori, după plecarea ei, dar fără succes. M-am gândit la ușa deschisă de ieri, la urmele umede care duceau înăuntru, la Sasha pe covorașul de afară.

— Și dacă..., am început.

Era o teorie nebunească, dar deja vorbeam doar în acești termeni.

— Dacă Grey a descuiat ușa? Dacă a fost ieri aici? Dacă ne-a lăsat ceva, ceva ce doar noi am ști unde să găsim?

Vivi a pocnit din degete.

— Acum gândești ca o Hollow.

Ne-am petrecut după-amiaza căutând prin dormitorul lui Grey, săpând după indicii. Vivi l-a găsit pe primul: o colecție de rune, brodate de mână cu fir verde smarald, pe partea de dedesubt a saltelei. Eu le-am găsit pe al doilea – o pagină ruptă dintr-o carte cu poemele lui Emily Dickinson, rulată strâns într-o galerie de perdea – și pe al treilea.

Mă sprijineam în palme și genunchi, uitându-mă sub patul lui Grey, cu degetele mângâind podeaua, când pielea mi s-a agățat de o așchie din lemn. O picătură de sânge mi-a apă-

rut pe vârf. Am șters-o de fusta uniformei, apoi m-am ghemuit să inspectez scândura cu pricina.

— E ceva aici, i-am spus lui Vivi.

Era o fisură în plintă. Mi-am strecurat unghiile sub lemn și am tras. A cedat, însă insuficient.

— Adu-mi un cuțit din bucătărie!

Vivi se afla în picioare, lângă mine.

— De ce nu ți-l iei singură? m-a întrebat.

Am oftat și m-am întors să-i arunc o privire care spunea *Serios?*

— Scuze. Obiceiurile vechi de soră nu se uită.

Vivi a revenit cu un cuțit de uns și l-am strecurat în fisură, deschizând-o.

— O să-l rupi, a zis Vivi, încercând să mă dea la o parte. Lasă-mă pe mine.

M-am uitat urât la ea.

— Nu vrei s-o lași baltă?

— Bine. Cum vrei tu. Doar fii mai blândă!

— *Sunt* blândă.

În cele din urmă, lemnul s-a desprins de perete cu un pocnet vesel și a zăngănit pe podea. În spate se afla o gaură în tencuială, cu marginile zimțate. Un loc tipic pentru secretele lui Grey.

— Dă-mi telefonul tău! i-am zis lui Vivi, și ea mi l-a dat, cu lanterna deja pornită.

L-am vârât în beznă, dornică să descopăr din misterele lui Grey, așa cum făceam și în copilărie. Inima îmi bătea în gât. Gaura era plină de pânze de păianjen. Nu am găsit jurnale, nici bani sau prezervative, nici sticluțe de gin din flori de soc – ce găseam în ascunzătorile ei, înainte să plece. Erau doar o floare albă, uscată, un cuțit de vânătoare vechi și o cheie de alamă, cu un bilețel.

— Tipic Grey, a zis Vivi, când i-am întins lucrurile stranii.

O simțeam pe Grey în ele, îi simțeam energia. Le atinsese, și nu cu multă vreme în urmă.

Pe hârtia atașată de cheie era o adresă din Shoreditch, urmată de un mesaj datat ieri:

Vivi, Iris,

În primul rând, nu-mi mai umblați prin lucruri. Nu știu de câte ori să v-o mai spun. (OK, bine, de data asta contam pe voi să vă băgați nasul – dar tot nu e cool.)

Urăsc să zic asta, dar, dacă ați ajuns să citiți biletul, s-ar putea să fiu moartă. Sunt atât de multe lucruri pe care mi-aș fi dorit să vi le spun. Veniți la adresa de mai sus. Aduceți cheia. Găsiți ușa. Salvați-mă.

Dacă vine după voi, fugiți.

Vă iubesc pe amândouă mai mult decât orice.

Grey

P.S. Despre cuțit, ca să-i citez pe Jon și pe Arya: Înțepați-i cu vârful ascuțit.*

* Jon Snow și Arya Stark, personaje emblematice din seria *Cântec de gheață și foc*, de George R.R. Martin.

Capitolul 8

S-AR PUTEA să fiu moartă.

Eram într-un Uber, în drum spre adresa pe care ne-o lăsase Grey. Cuvintele din scrisoarea ei îmi apăsau nervii, aducându-mi lacrimi în colțurile ochilor. Vivi tăcea, cu fruntea lipită de geam, cu maxilarul atât de încordat, că mă temeam că-i vor ceda dinții.

Am răsucit cuțitul în mâini. L-am scos și l-am băgat la loc. Mânerul din corn de cerb era ros de vreme, iar lama, mâncată, dar părea ascuțit, menit să-ți treacă prin carne ca prin unt. Era cuțitul pe care-l găsiseră la noi când eram copile, cel pe care-l luase poliția de la Grey, când ne întorseserăm. Pentru o vreme, îl consideraseră o dovadă importantă, dar singurele amprente pe care le putuseră preleva de pe el îi aparțineau surorii mele. Mă întrebam cum de-l dobândise, ținând cont că era un caz încă deschis. Apoi m-am afundat înapoi în imaginația mea îngrozitoare.

O lume fără Grey era imposibilă. Cele două surori ale mele erau marile mele iubiri. Nu puteam trăi fără ele. Nu voiam.

Uberul s-a oprit lângă un pub de pe o stradă îngustă, plină de graffiti. Aproape că se lăsa seara și erau doar câțiva londonezi înghesuiți în lumina de miere a barului, bând bere. Adresa pe care ne-o lăsase Grey era de la apartamentul de deasupra. Eu și Vivi am ghicit codul de intrare – 162911, identic cu parolele de la telefoanele noastre –, apoi am urcat

pe scara răsucită până la etaj. Ușa lui Grey era verde-cărăbuș, iar clanța, dintr-o alamă similară cu a cheii.

Vivi și-a lipit mâna de vopsea și a clătinat din cap.

— Nu e nici aici.

Și eu știam asta. Știam cum se simțea Grey, cum i se așeza energia într-o cameră. Îmi reveneau amintiri vechi. Cum îi mergeam pe urme prin casă, când eram mici, cum pășeam pe unde pășise și ea, cu cinci, șase, șapte ore înainte. Ce cărți citise, ce fructe luase în mână, inspectase și pusese la loc. Nu vedeam urme fizice și nici nu simțeam mirosul pielii ei. Era un sentiment general că lucrurile erau în ordine. Da, fusese acolo. Da, făcuse asta. Mergea și cu Vivi, deși era mai puțin fascinant. Grey era obsesia mea. Voiam să fiu Grey.

Într-o vară lungă și leneșă, în Franța, prima fără tatăl nostru, îmi petrecusem două luni trăind cu o oră în urma lui Grey. Avea 14 ani și începea să-și dea seama de puterea îmbătătoare a frumuseții ei. Eu aveam 10. Eram prea slabă, prea înaltă, timidă și stângace. Pentru mine, Grey era pe atunci o zeiță. Purta rochii albe, vaporoase, și lavandă sălbatică împletită în păr. Copiam tot ce făcea și trăiam în lumea liminală pe care o lăsa în urmă. Nu trebuia să o văd deloc într-o zi ca să știu unde fusese și ce făcuse. Plajă pe acoperiș. Bălăceală în râu, la prânz. Nectarine și brânză dură la cină. Un sărut cu un băiat din zonă, în stranele bisericii medievale (am improvizat și mi-am folosit mâna – dar preotul n-a fost prea încântat când m-a găsit).

Stai așa.

O amintire stranie îmi dădea târcoale gândurilor. Ceva pierdut și regăsit. Altă biserică, în ruine, pe jumătate devorată de pădure. Am găsit-o în prima noastră zi acolo, lângă râu. Cate ne-a avertizat să nu ne apropiem de ea. Era în paragină. Dar... Grey s-a dus. Da. S-a dus undeva și n-am putut-o urma. Nu fiindcă mi-era teamă, ci fiindcă urmele ei... nu au

mai fost. Pentru că păşise printr-o uşă şi nu era de cealaltă parte. Rătăcisem în jurul vechii biserici ore în şir, încercând să-mi dau seama unde se dusese. În cele din urmă, Grey revenise, întreagă, solidă. Mirosea a ars şi avea flori prinse în părul încâlcit.

Găsiţi uşa, scria în biletul ei.

Vivi a introdus cheia în broască şi a răsucit-o. Am intrat.

Mai întâi ne-a lovit mirosul. Duhoarea udă, grea, de lucruri fermentate, cu o dulceaţă lipicioasă. Ne-a venit rău în acelaşi timp şi am fugit înapoi pe hol, icnind. Vivi m-a privit cu ochi mari, ştiind. Mai simţisem şi înainte mirosul de cadavru. Cu câţiva ani în urmă, în săptămâna de după ce plecase Grey, dar înainte ca Vivi să-şi facă bagajele, bărbatul din casa de lângă a noastră alunecase în cadă. Trecuseră opt zile până să fie găsit. Deja corpul lui începuse să se lichefieze, iar mirosul pătrunsese prin pereţi, tavane şi podele. Când veniseră paramedicii şi deschiseseră uşa de la intrare, duhoarea explodase pe stradă, îmbibând aerul. Rămăsese agăţată de crengile copacilor, ca nişte coliere, şi durase săptămâni până să dispară.

Cuvintele din biletul lui Grey îmi furnicau plămânii. *Dacă citiţi asta, s-ar putea să fiu deja moartă*.

— Un animal mort, a stabilit Vivi. Nu este Grey.

Apoi a intrat, respirând pe gură. Am făcut la fel, deşi tot simţeam gustul de moarte pe limbă, gros şi insistent.

Ne-am mişcat împreună prin apartamentul clandestin al lui Grey, pe jumătate căutând sursa duhorii, pe jumătate fascinate de dimensiunile magnifice ale acestei văgăuni cu comori. Când eram mici, subzistasem pe bază de firimituri din secretele lui Grey Hollow. Pagini de jurnal citite la lumina lanternei, după ce se strecurase ea afară, degetare de vin dulce furate din sticla pe care o ascundea sub pat. Acum, iată că ni se înfăţişa sufletul ei, dezgolit. Un ospăţ pentru înfometaţi.

Toate draperiile erau trase, iar locul părea lemnos și rece. Întunericul era strâmt, umed, ca sub frunzișul unei păduri. Vivi a aprins o lampă. Nu semăna deloc cu primul apartament. Aici, pereții erau vopsiți într-un verde închis. Podelele erau acoperite cu parchet decolorat, model os de pește. Existau terarii pline cu plante carnivore și tăvi cu cristale asortate și oase delicate de animale. Vaze cu pene și borcănele cu creaturi mărunte, suspendate în formaldehidă. Cutii pline cu balsam de pin și tămâie pe bază de cedru roșu. Sticle de gin și de absint. Cărți de botanică, de taxidermie și de comunicare cu morții. Schițe în creion prinse de aproape orice suprafață disponibilă. Creațiile lui Grey, dar și alte imagini, cu creaturi ciudate și case în ruină. Buchete de flori uscate și frunze de toamnă atârnau de tavan. Poate cele mai ciudate obiecte erau cele împăiate: un șarpe care țâșnea din gura unui șobolan, o vulpe care ieșea din pielea unui iepure.

Spațiul gemea de energia lui Grey și urmele ei se intersectau pe hol, în camere, în pânze țesute strâns. Fusese aici mai recent decât în celălalt apartament.

Prima cameră de pe hol era bucătăria. M-am oprit când am văzut-o. Avea podeaua din pătrate de marmură albe și negre, iar peretele opus era complet acoperit de rafturi încărcate de cărți.

Podeaua mea tablă de șah. Biblioteca lui Vivi. Detaliile precise pe care le dorisem, când visam să fugim împreună. De ce nu le împărtășise încă Grey cu noi?

— Haide! a zis Vivi. Să ne mișcăm. Să găsim ce vrea să găsim și să plecăm naibii de-aici.

Mai erau două uși la capătul holului. Ne-am ocupat fiecare de câte una. Am apăsat pe clanță și am aruncat o privire în dormitorul lui Grey. Aici, mirosul era cel mai puternic, atât de acru, că îmi înțepa ochii și mă împingea înapoi aproape fizic. O parte străveche a creierului meu mă implora să nu mă apro-

pii, partea care știa că mirosul morții era un avertisment. *Stai departe!*

— Vivi, am zis eu încet. Aici e sânge.

Am simțit-o pe sora mea lângă umărul meu. Am cercetat împreună daunele, din ușă, fără să vrem să mai facem niciun pas înăuntru. Camera era praf. Era scena de coșmar pe care mă temusem c-o vom găsi în primul apartament al lui Grey: sânge pe pereți, în stil Hitchcock, mobilă răsturnată, o lampă făcută țăndări, pete de sânge uscat pe așternuturi. Pe perete erau și urme de ghete și găuri în tencuială, iar pe podea se vedeau urme alunecoase de picioare care călcaseră desculțe în sânge.

Cineva fusese atacat aici. Cineva ripostase. După cantitatea de sânge vărsat, cineva murise aici.

S-ar putea să fiu deja moartă.

Plângeam când Vivi a trecut pe lângă mine și a găsit iPhone-ul lui Grey, cu ecranul spart, pe noptieră, lângă pașaportul ei, ambele pe un exemplar din *Ghid practic de rune: folosirea lor în divinație și magie*, de Lisa Peschel. Nu vedeam chipul lui Vivi, dar simțeam cum respira greu.

— Ucid pe oricine a atins-o! a zis ea, cu vocea aspră și scăzută.

O credeam. M-aș fi alăturat.

— Ce-i zgomotul ăsta?

Se auzea un zumzet pe fundal. Furios, venind dinspre dulap. Am intrat și eu, cu grijă să nu calc în sânge. Vivi a deschis dulapul și a aprins lumina.

În dressing exista un panou de acces montat în tavan. O duzină de muște zumzăiau sub el. Un lichid negru picura dintr-un colț. Se aduna pe podea, unde transformase lemnul într-un cuib de putregai. Vivi a apucat cordonul.

— Nu! am zis. Nu vreau să văd. Nu pot să văd.

Nu dacă era Grey. Să-i văd cadavrul putrezind m-ar fi distrus.

Vivi m-a ignorat.

— Nu este ea, a zis – o dorință, mai degrabă. Nu va fi ea.

A tras cordonul. Trapa s-a deschis și a lăsat să cadă un corp. Am țipat și ne-am luat în brațe, când s-a rostogolit pe podea și a aterizat cu un pocnet ud la picioarele noastre. Era un om, nu un animal.

— Futu-i, futu-i, futu-i! a urlat Vivi.

Apoi:

— Nu e ea.

De data asta, nu o dorință, ci o afirmație.

Am reușit cumva să ies din dressing și să ajung până în cealaltă parte și acum stăteam ghemuită lângă patul însângerat, deși nu-mi aminteam cum am ajuns acolo atât de repede.

— Iris... ar trebui să vezi asta, a zis Vivi, lăsându-se pe vine să inspecteze cadavrul.

Nu mă puteam uita. Nu voiam să mă uit. Nu credeam că stomacul meu ar îndura asta.

Am deschis un geam și am inspirat aerul de iarnă, înainte să mă duc unde căzuse corpul. Era vinețiu și umflat, dar cu siguranță nu era Grey. Era un bărbat. Tânăr, musculos, gol, cu excepția celor trei rune scrise pe pieptul lui, cu sânge. Cauza morții era clară: i se tăiase gâtul.

Și totuși, faptul că era mort, plin de rune și ascuns în tavanul surorii noastre nu era cel mai ciudat lucru la el.

— Ce i se *întâmplă?* a întrebat Vivi.

Din gură, din nas și din ce-i rămăsese din globii oculari îi țâșneau flori albe, cerate. Florile creșteau cu furie din tăietura din carnea lui, cu rădăcinile stacojii de sânge uscat. Ceva i se mișca în spatele gâtului, după dinții sparți. Ceva care trăia în mijlocul verdelui.

— Chemăm poliția? am întrebat.

— Dacă facem asta, devine un loc al faptei și nu vom putea

găsi ce vrea Grey să găsim. Uită-te în jur! Caută peste tot! Aici este ceva ce numai noi am putea descoperi.

Adierea ne-a salvat. A pătruns în dormitor, prin geam, și a continuat pe hol, unde a trântit ușa de la intrare și a închis-o. Ușa pe care o închisesem în spatele meu, cu câteva minute în urmă.

Teama mi s-a răsucit la baza șirei spinării. Nu pentru Grey, ci pentru Vivi și pentru mine. De oricine se temea Grey, știa unde locuiește. Fusese aici. Poate că ucisese pe cineva. Poate că revenise.

S-au auzit pași grei pe hol, chiar lângă camera lui Grey.

Ascunde-te! a mimat Vivi, deja luându-și rucsacul și strecurându-se sub patul lui Grey.

O mână a apăsat pe clanța dormitorului și a deschis ușa. N-am avut de ales și m-am vârât înapoi în dulap, deasupra cadavrului. Anii în care am spionat-o pe sora mea îmi făcuseră picioarele sigure și tăcute. Am ocolit balta de putreziciune și m-am ascuns adânc printre hainele lui Grey, sperând să fie de ajuns.

Un bărbat s-a oprit în fața ușii dressingului. Un bărbat cu pieptul gol, care purta un craniu de taur descărnat, ce-i ascundea fața. Bărbatul care mă urmărise. Duhnea a putred și a pământ, suficient cât să mascheze, deocamdată, mirosul cadavrului.

Mirosul celei mai întunecate părți a pădurii.

Mirosul parfumului lui Grey.

Mirosul lunii pe care nu ne-o aminteam.

O amintire a vibrat prin mine, ascuțită ca o coardă ciupită. O casă din pădure. Grey, luându-mă de mână și conducându-mă printre copaci. O fâșie de material ecosez, prinsă de o creangă. Grey spunând „Nu mai avem mult". Unde eram?

M-am ascuns și mai adânc în dressing, fără să respir, fără să clipesc, când bărbatul a descoperit corpul – și nu a fost deloc surprins. Bărbatul – în penumbră, pielea lui părea gal-

benă și plină de licheni – a lovit corpul cu piciorul desculț. M-am gândit la femeia de la Cuckoo, la cum spusese că bărbatul cel înspăimântător întrebase de Grey.

Bărbatul a icnit, iar din nările craniului i-a ieșit respirația fierbinte.

Fără cuvinte, a îngenuncheat, a ridicat cadavrul și l-a aruncat pe un umăr. Un fir de lichid negru i s-a scurs pe spate, din gâtul despicat al mortului. Mi-am acoperit gura, ca să nu-mi vină să vomit. A trântit corpul pe patul lui Grey, apoi s-a mișcat repede dintr-o cameră în alta, așezând lucrurile lui Grey deasupra. Flori uscate, carnețele legate în piele, oase de animal. Tapiserii, schițe de rochii, bijuterii. Fotografii. Multe, multe fotografii, cu Grey, cu Vivi, cu mine, toate trei împreună. A construit un rug deasupra corpului și a aprins focul cu hârtie mototolită, apoi s-a uitat cum arde.

De unde mă aflam o priveam ochi în ochi pe Vivi. Avea o mână apăsată peste nas și gură, ca să nu tușească din cauza fumului. Ochii îi erau măriți de panică. Dacă omul mai rămânea mult, trebuia să iasă de sub pat, înainte ca flăcările să consume prea mult din saltea sau fumul să devină sufocant.

Încet, mi-am acoperit gura și nasul cu mâinile. Bărbatul s-a întors să privească în umbrele dressingului, direct spre mine. N-am mai respirat și nici nu am clipit. Lumina focului îi dansa în ochi, în irișii negri, afundați în orbitele craniului. Și pe torsul lui erau scrise rune însângerate – aceleași ca pe trupul mortului. Oare creatura asta mă răpise de pe stradă, când aveam șapte ani? Ne ținuse, pe mine și pe surorile mele, închise timp de o lună?

Am așteptat să-mi amintesc ceva oribil, dar nimic.

Bărbatul s-a întors și a plecat.

Fumul era negru și sufocant când s-a închis, în sfârșit, ușa de la intrare, iar eu am ieșit din dressing. Aerul se îngroșase de mirosul de păr și grăsime corporală arse.

Vivi se lupta să respire, când am tras-o de sub pat.

— Salvează-le! a icnit, tușind. Salvează-le!

Lucrurile lui Grey. Am luat o pătură de pe un fotoliu răsturnat și am aruncat-o deasupra focului, ca pe un năvod, sperând să funcționeze.

Eu și Vivi am tresărit când ne-am uitat mai bine la ea. Pe pătură era imaginea brodată de mână a unei uși de piatră distruse, plină de flori albe. O expresie ciudată s-a citit pe chipul lui Vivi, un moment scurt de recunoaștere și de înțelegere, care a cedat în fața confuziei.

— Nu..., a început ea, tușind iar. Ce naiba se petrece?

— Adică?

— O amintire.

Vivi și-a trecut degetele peste cusătură.

— Sau poate un déjà vu.

Am simțit-o și eu. Era un cuvânt care-mi stătea pe limbă, dar nu-l puteam rosti.

Vivi a zâmbit.

— Demilumea. Locul inventat de Grey. Doamne, ne spunea povești despre el, când eram mici!

Am clătinat din cap.

— Nu îmi amintesc.

— Era un loc ciudat, undeva între viață și moarte. Unde ajungeau oamenii dacă nu puteau renunța la ceva sau dacă nu putea renunța cineva la ei. Unii se blocau acolo după moarte. Cei care nu puteau merge mai departe.

— Ca un... purgatoriu?

— Nu știu. Grey nu l-a făcut niciodată să pară ceva religios. Era mai degrabă o versiune a vieții de apoi pe care o găsești într-o poveste întunecată: totul era blocat la jumătate. În sensul că era mereu amurg și mereu zori, în același timp. Toți copacii putrezeau, fără să moară. Mâncarea te sătura doar pe jumătate.

Vivi a râs.

— Nu m-am mai gândit la asta de ani buni.

— Ce legătură are ușa cu asta?

— Așa ajungi acolo, cred. Cazi printr-o ușă distrusă.

Luați cheia. Găsiți ușa.

Eu și Vivi am așteptat să vedem dacă flăcările pătrund prin material, dar focul se stingea. Am luat pătura lent, cum desprinzi bandajul de pe o rană, și am lăsat-o jos, grămadă, încă fumegând. Fumul se rostogolea deasupra patului, însă flăcările nu s-au reaprins.

— Cât de repede a ars cadavrul! am zis, căutând printre jurnale și schițe și bijuterii – cele care supraviețuiseră.

De obicei, mușchii și dinții și oasele aveau nevoie de ore întregi să ardă, însă mai multe dintre obiectele lui Grey supraviețuiseră, iar omul, nu.

— Ce răspunsuri vrea să găsim? a zis Vivi, continuând să caute printre rămășițele arse, tot mai agitată. Ce ușă căutăm?

Privirea mi s-a oprit înapoi la urmele lăsate de corpul omului. Cine era? O atacase? Îl omorâse, încercând să se apere, apoi se ascunsese? Cine era cel care venise după corpul lui?

Unde voia să o urmăm?

— Am nevoie de apă, am zis.

Aerul era încă pătat de mirosul morții și fumul de la foc ne apăsa, încleștându-ne gâturile.

— Vrei și tu?

Vivi a încuviințat, absentă. Am ieșit pe hol, frecându-mă la ochi, și am făcut câțiva pași înainte să ridic ochii și să mă opresc.

— Ah, am spus. Rahat.

Capitolul 9

BĂRBATUL CU CRANIU se afla la capătul holului, privindu-mă fix. Se întorsese după ceva – poate să se asigure că focul își făcuse treaba sau să ia ceva ce uitase. Nu se aștepta să mă vadă și nici eu pe el, așa că amândoi am rămas șocați, nemișcați. Pentru o secundă ciudată, mi s-a părut că îi era teamă de mine. Apoi, a început să caute ceva la spatele taliei pantalonilor. Am văzut o lucire metalică.

— Rahat, are pistol! am zis, țâșnind în cameră când a răsunat primul foc.

Glonțul a făcut praf oglinda din spatele meu și mi-a trimis o explozie de sticlă în păr. Vivi a trântit ușa în spatele meu și a încuiat-o, dar asta ne-a câștigat doar câteva secunde. Gloanțele sfâșiau lemnul și îl făceau așchii.

Vivi a icnit și s-a frânt de mijloc. Lumea mea s-a micșorat până la un vârf de ac.

Nu.

Nu.

Nu și Vivi! Nu puteam să le pierd pe amândouă.

Dar s-a ridicat în capul oaselor când s-au oprit împușcăturile, cu mâna dreaptă apăsându-i brațul stâng. O pată roșie i se întindea printre degete.

— Hristoase, m-a împușcat! M-ai împușcat, psihopatule! a strigat ea spre ușă.

A urmat o clipă de tăcere, apoi ușa a început să geamă,

când bărbatul s-a trântit în ea. Lemnul s-a umflat spre interior, ca un material întins peste o burtă grasă.

— Ia-le, ia-le! am zis, adunând o mână de lucruri fumegânde de pe patul lui Grey și aruncându-le pe geam, în strada udă.

Vivi a făcut la fel, folosindu-și mâna liberă să ia un jurnal, niște fotografii, rucsacul ei. Amândouă ne-am îndreptat cu spatele spre geam, când cadrul ușii a crăpat, cu un suspin ușurat, și bărbatul s-a rostogolit spre noi. M-am lăsat în jos, până ce-am ajuns să atârn. Vivi, incapabilă să se agațe cu brațul rănit și mâna murdară de sânge, a căzut și a aterizat sub mine. Apartamentul lui Grey era doar la primul etaj, dar tot mi se părea departe. Am dat drumul pervazului și am aterizat dur, în picioare, cu un val de impact străbătându-mi spinarea, forțându-mi aerul afară din plămâni și dându-mi senzația că mi se sfarmă oasele. Am strâns tot ce-am putut din lucrurile lui Grey și am fugit. Bărbatul ne privea de la geam cum alergam cu brațele pline de câteva dintre trofeele însângerate pe care încercase să le ardă.

Am gonit un kilometru, lăsând în urmă foi și picături de sânge, croindu-ne drum pe străduțele din Shoreditch, pe lângă picturi murale și restaurante șic, sigure că era pe urmele noastre. Două mașini de pompieri au trecut pe lângă noi, cu sirenele urlând, îndreptându-se în direcția din care venisem. Am încetinit, privindu-le. O coloană subțire de fum se ridica în depărtare. Respirând greu, ne-am luat de mâna liberă, știind că omul acela dăduse foc vieții surorii noastre, și tot ce mai rămăsese din ea țineam noi în brațe. Oriunde o fi fost Grey, orice i s-o fi întâmplat... trebuia să ne dăm seama folosind doar ce reușisem să salvăm.

— Ești bine? am întrebat-o pe Vivi, icnind.

Degetele îmi erau lipicioase de la sângele ei, care începea să se usuce. Mâneca stângă a jachetei îi era îmbibată. Și-a

scos brațul afară, folosind apoi cealaltă mânecă să șteargă sângele. Glonțul doar îi zgâriase brațul. Curgea mult sânge și avea să-i lase o cicatrice cât un deget în tatuajul cu glicină, însă rana nu era adâncă. Vivi a săpat în rucsac după o eșarfă și a început s-o lege peste rană, să oprească sângerarea.

O trecătoare, o femeie în vârstă în haină de blană, s-a oprit să caște gura la noi.

— Pisica mea este *malefică*, a zis Vivi, ridicând din umeri.

Femeia a plecat în grabă.

— Am fost împușcată, mi-a zis Vivi. Îți vine să crezi? Cu un glonț!

— Da, știu, am zis, ajutând-o să lege bandajul improvizat.

— Ce mama naibii? a făcut Vivi.

— Știu.

— Serios, ce mama naibii?

— Știu.

— Iris, nu mă asculți. Ce *mama naibii*?

— Trebuie să plecăm de pe stradă, am zis, când altă femeie a rămas interzisă, văzându-ne.

Îi putea veni ideea cuiva să cheme poliția și nu eram sigură cum am fi explicat situația. Sora dispărută, cadavrul, apartamentul ars, rana de glonț, brațul de obiecte furate. Și mai dificil, bărbatul cu craniu și florile care creșteau cu furie din toate părțile moi ale cadavrului.

— Urmează-mă! am zis.

M-am întors pe unde venisem, în parte ca să-l derutez pe urmăritor, dacă se lua cumva după urma de sânge lăsată de Vivi, în parte pentru că văzusem o cafenea la vreo sută de metri și ne puteam ascunde în ea.

Înăuntru era strâmt și întunecos, iar tapetul floral era luminat de becuri în nuanțe de piersică, atârnate în borcane de tavan. Ne-am strecurat într-un separeu mai ferit. Adrenalina începea să mi se scurgă din corp și simțeam că

mă doare totul. Aterizasem prost pe o gleznă și de fiecare dată când călcam pe ea mă mușca un fior de durere. Colecția de tăieturi din palme mi se părea murdară și mă ustura, în căldura cafenelei. Aveam bucăți de sticlă în păr și sânge pe mâini, iar în nări simțeam încă acut mirosul morții.

Eu și Vivi am pus lucrurile salvate pe masa dintre noi. Un jurnal legat în piele, cu marginile paginilor ude și stropite cu sânge. Pagini boțite, rupte dintr-un carnețel. Câteva desene, în mare parte distruse de lichidul rubiniu și de trotuarul ud și fiindcă fuseseră strânse în brațe. Le-am pus pe masă.

Primele patru erau schițe de modele House of Hollow: siluete distorsionate și fără chip, îmbrăcate în straturi de material întunecat și pene, schițate în creion astfel încât să pară disperate. Ultima era ceva diferit: reprezentarea unei case părăsite, cu geamurile sparte și pereți de piatră în ruină, cu o fâșie de material ecosez fluturând la ușa din față.

— Simt c-am mai văzut cândva locul ăsta, am spus, aplecându-mă peste masă ca să mă uit mai bine la imagine.

Amintirea era vagă și prăfuită. Fusesem acolo sau o văzusem într-un film, când eram mică?

— Materialul pare desprins din haina pe care o purtam în ziua în care am dispărut.

— Este *vag* cunoscut, a zis și Vivi. Cred.

— Stai așa! am zis, luând paginile de carnețel de pe masă. Este scrisul lui Gabe.

Am recunoscut imediat onduleurile înguste ale scrisului său, pentru că țineam pe noptieră felicitarea pe care mi-o făcuse când împlinisem cinci ani. Avea o floare de iris desenată de mână, cu petalele mov aproape complet deschise, și în interior un mesaj scurt despre motivul pentru care mă numeam Iris: fusese floarea favorită a mamei lui.

— Ce zice?

Am scanat paginile. Păreau însemnări dintr-un jurnal nedatat.

Copilele mele sunt acasă. Acum o săptămână, mi se părea o fantezie imposibilă. Şi acum, iată!

— Doamne! am exclamat. E despre noi.
Am continuat să citesc.

Nu vorbesc. Doar şuşotesc între ele. Când am ajuns înapoi în Londra, au rătăcit prin casă timp de un ceas, de parcă ar fi uitat-o. Nu vor să doarmă singure în camerele lor. Se vâră sub patul lui Grey şi dorm laolaltă, grămadă. Încă mai am atât de multe întrebări. Ce li s-a întâmplat? Unde au fost? Le-a făcut rău cineva? Deocamdată, mă bucur că le ştiu acasă.

I-am întins lui Vivi prima pagină, apoi am citit-o pe următoarea, şi pe următoarea, şi pe următoarea.

Fiicele mele sunt acasă de trei săptămâni. Ar trebui să fiu fericit. <u>Sunt</u> fericit... dar tot nu pot să scap de senzaţia că e ceva în neregulă cu ele. Cate crede că sunt paranoic. Cred că are dreptate. Ce altă explicaţie ar putea exista?

–

Şase săptămâni de când sunt acasă. Mănâncă tot ce văd. Sunt ca lăcustele. Seara trecută am rămas fără mâncare. Le-am găsit în bucătărie, în jur de 2:00 dimineaţa, dezbrăcate. Îşi îndesau în guri mâncarea pisicii. Au urlat şi ne-au zgâriat, când am încercat să le-o luăm. Cate a plâns şi le-a lăsat în pace. Nu am putut suporta. N-am putut

rămâne în casă. M-am plimbat prin Hampstead Heath până la răsărit.

–

Când erau dispărute, tot ce-mi doream era să vină acasă. Să fie în siguranță. Acum, sunt aici, iar gândurile mele sunt toate necurate. Ce mi se întâmplă?

–

Trei luni. Când s-au întors, arătau aproape ca fii-cele mele, cu excepția dinților și ochilor. Acum, li se albește părul. De ce nu vede și Cate ce văd eu?

–

Eram fericiți. Viața nu era perfectă, nici măcar ușoară. Nu eram bogați și trebuia să muncim din greu, în fiecare zi, să ne întreținem copilele, dar eram fericiți. Îmi iubeam soția. Cate era... efer-vescentă. Avea un râset înalt, ca un tril de pasăre tropicală. La prima noastră întâlnire, am mers la film, și ea a râs atât de tare, încât toți ceilalți spectatori au râs de ea, și apoi cu ea. A fost magic. N-am mai auzit-o râzând de luni bune. E atât de slabă. Dă toată mâncarea fetelor și ea nu mănâncă aproape deloc. Ne secătuiesc de viață.

–

Poate că înnebunesc. Așa simt. Cate așa crede. Așa crede și terapeutul meu. Îmi tot spune că teoria

mea este imposibilă și că e doar o manifestare a SSPT-ului meu. Că fiicele mele se poartă ciudat fiindcă și ele au SSPT.

–

Cu toate e ceva în neregulă, dar mai ales cu cea care arată ca Grey. Mă tem de ele. Mă tem de ea. Unde sunt fiicele mele? Dacă ființele astea nu-s copilele mele, ce li s-a întâmplat?

–

Am ajuns la o concluzie teribilă:
Fiicele mele au murit.

— Doamne! a făcut Vivi. Iată și spirala nebuniei.

Destrămarea mintală a lui Gabe Hollow se petrecuse repede. Când ne-am întors, după răpire, fusese exuberant. Ne luase în brațe, un bărbat în toată firea făcut praf de revenirea miraculoasă a celor trei fiice ale lui.

El a fost cel care a remarcat ceva nelalocul lui cu dinții și cu ochii mei, înainte să plecăm din Scoția. Mă dusese înapoi la secția de poliție, fără să-i zică mamei, și le explicase problema detectivilor care se ocupau de cazul nostru:

— Acum o lună, în noaptea în care au dispărut, Iris și-a pierdut cei doi dinți din față, care se clătinau deja, mușcând dintr-un bastonaș de zahăr. Era foarte bucuroasă, le-a spus el.

Era târziu să-ți pierzi primii dinți la șapte ani și abia așteptam să o cunosc pe Zâna Măseluță.

— Care-i problema? au întrebat detectivii.

— Uitați-vă la dinții ei acum! a zis tata, ridicându-mi buza de sus. Uitați-vă!

Nu aveam goluri în gură. Dinții pe care-i pierdusem crescuseră înapoi, însă ca dinți de lapte, pe care aveam să-i pierd câteva luni mai târziu.

— Uitați-vă și la ochii lor! a insistat Gabe. Fiicele mele au ochi albaștri. Ochii copilei ăsteia sunt negri.

Am clipit de câteva ori la detectiv, care mi-a zâmbit cu tristețe.

— Ți-ai primit fetele înapoi, Gabe, a zis ea, închizând dosarul. Ai primit finalul acela fericit, cu șanse aproape imposibile. Du-te acasă.

Așa că ne-am dus acasă și, pentru o vreme, totul a fost bine. Gabe era un bărbat înalt, cu pielea mereu caldă, și în săptămânile care au urmat m-am atașat mult de el. Mă cățăram în poala lui și îi adormeam în brațe. Îmi plăcea să-i dau părul de pe frunte și să-i privesc trăsăturile blânde, și când se ridica să meargă undeva îmi plăcea să rămân cu el, cu brațele în jurul gâtului. Pentru o vreme, lui Gabe îi plăcuse atenția. „Mica lui lipitoare", așa îmi spunea.

N-aș putea spune exact când a început să-i joace feste mintea, deși bănuiesc că schimbarea culorii părului nostru l-a împins într-acolo. Toate trei avuseserăm părul negru, mici fiind, ca părinții noștri, dar în săptămânile de când reveniserăm se deschisese până la blond deschis. Nu era neobișnuit pentru cei care sufereau o traumă gravă să albească spontan, într-o perioadă scurtă. Avea și un nume: sindromul Maria Antoaneta, după regina al cărei păr se spunea că albise în noaptea de dinainte de întâlnirea cu ghilotina. Era neobișnuit și extrem de rar, ziceau doctorii, dar nu reprezenta un motiv de îngrijorare.

Viața continua. Ne-am întors la școală. Gabe părea precaut în prezența noastră. Nu-i mai plăcea să mă țină în brațe, nu îi plăceau brațele mele strânse în jurul gâtului său. Ceva amar și înșelător se strecura înapoi în sufletul lui. Nu știu cum a

ajuns la ideea că eram niște impostoare, dacă era o poveste din copilăria lui care căpătase brusc sens sau dacă o citise pe un forum despre teorii conspiraționiste, dar i-a intrat în cap și s-a îngroșat până când a acoperit totul.

Chiar dacă doctorii i-au zis că schimbarea culorii ochilor avea și ea un nume – aniridie, absența irisului, o tulburare cauzată de o traumă puternică –, Gabe se hotărâse deja.

— Și dacă tata a avut dreptate? am zis.

— Despre *ce*?

Vivi a luat foile de hârtie și le-a scuturat sub nasul meu.

— Sunt aberațiile unui nebun.

— Ce s-a întâmplat cu noi, Vivi? Ce ni s-a întâmplat? Da, OK, poate că Gabe a înnebunit, dar ceva a generat asta. Cine ne-a luat? Unde am fost duse?

— Nu știu! s-a răstit Vivi și a aruncat hârtiile pe masă. Trebuie să beau ceva.

— Poate că, dacă ai accepta ce ți s-a întâmplat când erai mică, am zis, fără să o pot privi, nu ar trebui să te amorțești cu droguri și cu băutură.

Toate aveam mecanisme diferite de a face față, însă ale lui Vivi erau cele mai distructive, pline de prafuri și de otrăvuri menite să reducă durerea unei tragedii pe care nu o pricepeam.

Sora mea tăcea. M-am uitat totuși la ea. Vivi mă privea rece, cu bărbia împinsă în față și buzele strânse.

— Poate că, dacă ai accepta ce ți s-a întâmplat când erai mică, a zis ea, mama ta n-ar fi singura ta prietenă.

Am expirat prelung, fără să mai fiu în stare să lupt.

— Hai să nu facem asta.

— Te rog să nu faci gura mare la mine și să mă acuzi că sunt alcoolică!

— Dar *ești* alcoolică.

— Ah, du-te dracului, Miss Perfecțiune!

— Te rog, Vivi. Doamne! Hai să nu ne certăm pe tema asta.

— Bine. Mă rog. Tu ai început.

Am răsfoit jurnalul împreună. Era plin de tăieturi din ziare și de articole printate de pe internet. La început, toate erau despre noi, scrise în timp ce lipsiserăm. Eu evitasem să citesc prea mult despre cazul nostru. Credeam că așa făcuserăm toate. Se pare că greșisem.

— Uau, dar era obsedată! a zis Vivi, întorcând paginile. Nu vorbea niciodată despre asta. Nu voia să vorbim nici noi despre asta. Și în tot acest timp, strângea tăieturi din ziare ca o gospodină plictisită?

Restul articolelor și printurilor de pe Wikipedia erau despre alți oameni dispăruți, la fel ca noi, în circumstanțe stranii. Grey subliniase și marcase și făcuse notițe pe margini. Chestii gen:

La fel? Improbabil. Probabil ucis.

Doar o ușă sau mai multe?

Dificil de reprodus. Înșelătorie? Poate că amintirile mele nu sunt reale?

Vreau să mă întorc!

Nimic în comun.

Câți se întorc acasă? F. puțini. Poate niciunul?

Noapte? Trei surori? Scoția?

Liminalitate! Anul Nou. Amurg, zori etc. Vremea când vălul e subțire.

Dacă amintirile mele sunt adevărate, eu ce sunt?

Uși sparte!

Să mă întorc în Scoția? (Și dacă nu mai pot reveni?)

CE AM FĂCUT?

Scrisul era drăguț și plin de înfloriturі, cu i-urile punctate cu inimioare roz. Grey scrisese notițele când era mai mică, poate când avea 12-13 ani, înainte să treacă la pixurile verzi și scrisul mărunt, pe care le preferase în liceu. *CE AM FĂCUT?* era ultima notă, pe marginea unui print de pe Wiki despre dispariția lui Mary Byrne, o adolescentă britanică, din Bromley-by-Bow, în noaptea de Anul Nou, în 1955. Între pagini se aflau mai multe fotografii polaroid, pe care Grey le făcuse când merseserăm în Bromley-by-Bow, la verișoara mamei, în săptămâna de după ce murise tata. Locuiserăm lângă gară, peste râu de unde fusese văzută Mary Byrne ultima dată, cu zeci de ani în urmă.

Ce-mi aminteam din săptămâna aceea: am dormit toate patru pe saltele gonflabile, cu trupurile înghesuite laolaltă, în căldură, un morman de sare, sudoare și durere. Am căzut în iarba înaltă, de vară, din parcul Mile End, și mi-am jupuit genunchii pe niște pietre ascunse. Purtam pantaloni scurți roz și mă dădeam, obsesiv, cu un gloss cu aromă de ciocolată. Mama plângea în fiecare noapte și eu îi mângâiam părul până adormea. Grey a dormit chiar la perete, cu spatele la noi. Îmi era dor de tata.

Grey fusese obsedată de Mary Byrne, o altă dispariție inexplicabilă în noaptea de Anul Nou, și își petrecuse mare parte din timpul nostru în localitate cutreierând străzile, din zori și până-n seară. Eu și Vivi eram prea mici să putem merge cu ea, iar Cate și ceilalți adulți, prea distrași de planificarea funeraliilor să le pese ce făcea Grey. Era o ocazie rară, relaxarea supravegherii constante a lui Cate, și Grey, la 13 ani, profitase de libertate, strecurându-se pe străzi de una singură, în fiecare zi, și revenind în fiecare seară, frustrată.

În ultima noastră seară acolo, chiar înainte de înmormântarea tatei, Grey revenise încântată, cu gura până la urechi. Nu o mai văzusem de mult atât de fericită. Mirosea a ceva sălbatic și verde.

Fotografiile din jurnal purtau toate data respectivă, ziua de dinaintea înmormântării tatei. Primele patru reprezentau zone din Bromley-by-Bow: Calea Verde, o potecă pentru drumeți și cicliști care se desfășura pe kilometri în Londra, mărginită, în poza lui Grey, de blocuri înalte și albe, pe fundalul unui cer care se întuneca; pasarela metalică ce se întindea deasupra gării West Ham, ultimul loc unde fusese văzută Mary Byrne; exteriorul și interiorul Casei Morii, o moară de maree de pe insula Trei Mori, care arsese și fusese reconstruită în secolul 19.

Ultima imagine arăta o ușă în ruine: un zid singular, de piatră, cu o arcadă în centru. Era la interior, poate în subsolul morii, susținut de clădirile noi construite deasupra. Flori albe creșteau haotic pe suprafața sa. Semăna mult cu ușa brodată pe pătura lui Grey.

M-au cuprins fiorii.

— A crezut că a elucidat misterul lui Mary Byrne? am zis.

Restul jurnalului era plin de schițe cu uși în ruină, cu locul și data marcate dedesubt. Uși din Paris, uși din Berlin, uși din Cracovia. Uși din Anuradhapura, uși din Angkor Wat, uși din Israel. Oare Grey fusese peste tot?

Tipa de la bar s-a aplecat peste tejghea.

— Sunteți... ăăă... sunteți bine? a întrebat.

— Da, mulțumim, am răspuns eu. Scuze, imediat comandăm.

— Nu, adică... ăăă... sângerați puțin pe podea.

— Ah. Da, am... căzut de pe biciclete. Aveți cumva o trusă de prim ajutor aici?

Ne-a adus trusa și câte un cappuccino din partea casei. Am stat cu Vivi în cafeneaua pustie bând cappuccino, cu trusa verde cu alb deschisă pe masa dintre noi.

Vivi ședea cu mâinile pe genunchi, cu palmele întoarse în sus, iar eu îi dezinfectam tăieturile cu iod.

— Grey a murit, nu-i așa? a zis ea, sec.

Ochii îi erau niște fântâni adânci. Nici măcar nu tresărea, cu toate că durerea trebuie să fi fost usturătoare.

— Perioada crucială este de 48 de ore, apoi ești mort.

— Nu spune asta, am zis. Nu asta ni s-a întâmplat.

— Tu ce-ți amintești despre perioada în care am fost plecate? a întrebat Vivi.

— Nimic.

— Știu că asta ne spunem între noi. Știu că asta spunem lumii. Dar eu îmi amintesc petale albe, care pluteau prin aer, ca frunzele de toamnă. Și fum. Și amurg. Și...

Un foc. O fată cu un cuțit în mână.

— Nu, am zis. Aveai nouă ani. Eu, șapte. Nu putem avea încredere în amintirile acelea. Să-ți văd brațul.

— Era o fată.

— Termină.

— Cred că ne-a făcut ceva. Ne-a făcut rău.

— Vivi.

— Tu ai întrebat „Cine taie gâturile fetițelor?". Nu vrei să știi ce ți s-a întâmplat?

— Nu.

— De ce?

— Pentru că... mi-e frică.

— Nu ar trebui să-ți fie frică de adevăr. Te eliberează, nu?

— Doar dacă nu e atât de cumplit încât să te dea cu totul peste cap. Nu, mersi. Poate că sunt bine așa, cu amintirile mele reprimate. Arată-mi brațul!

Vivi s-a dezbrăcat de jachetă și și-a ridicat mâneca puloverului însângerat, cu pielea cuprinsă de fiori. Am desfăcut eșarfa pe care o folosisem pentru a opri sângerarea. Materialul era plin de sânge gelatinos și mirosea nefiresc.

M-am clătinat când am văzut rana.

— Stai pe loc! am zis, tamponând-o cu alcool, ca să văd mai bine. E ceva aici.

Vivi nu era atentă.

— O s-o găsim, Iris, a zis ea, privind tavanul, fără să-i pese încă de durere. Nu vreau să trăiesc într-o lume fără ea.

— De acord, am zis, dar era rândul meu să fiu absentă.

Ceva translucid i se încolăcise în carne. Am folosit vârful ascuțit al cuțitului lui Grey să îl scot. N-a fost greu: era o floare anemică. Am tras-o ușor și am smuls-o din rană, cu tot cu mica ei rețea de rădăcini. Același tip de floare care acaparase și cadavrul. Același tip de floare care crescuse din ochii lui Grey, în poză.

Înmugurise înăuntrul lui Vivi, hrănindu-se cu sângele ei, înflorind în carnea ei deschisă.

Ce naiba se petrecea?

Am răsucit floarea însângerată între degete și mi s-a făcut dintr-odată groaznic de rău. Mi s-a umflat gâtul. Mi-am înghițit un suspin. Grey dispăruse și bizareria de care încercasem din greu să scap mă găsise din nou.

— Măcar voi avea o cicatrice noduroasă. Tipelor le plac cicatricele, nu? Pare infectată? a întrebat Vivi.

Am strivit floarea între degete, înainte să o poată vedea. Dacă o vedea, ar fi devenit reală – și nu eram pregătită să devină real ce se întâmpla.

— E în regulă, am zis, tamponându-i brațul cu iod și sperând să fie suficient să împiedice alte flori să mai răsară din rană. Cred că e timpul să chemăm poliția.

Capitolul 10

PESTE DOUĂ ZILE

S-A DECLANȘAT UN ALT BLIȚ, lăsând pe retina mea un nou pâlc de puncte albe și lipicioase. Mi-am privit rochia și am încercat să le alung, clipind. Mi se destrăma tivul. Am tras de un fir, privind cum se destramă mai departe cusătura. Era o rochie House of Hollow luată din dressingul lui Grey. Toate ne-am îmbrăcat în lucruri create de ea, în semn de solidaritate. Un blazer pentru Vivi. O rochie verde smarald pentru mine. O broșă pentru mama, în ciuda protestelor ei. Câteva picături din parfumul scârbos la încheieturi și la gât, ca să duhnim toate a fum și a părți periculoase de pădure.

Rochia avea un guler înalt și mi se freca de cicatricea de pe gât, făcând-o să mă usture. Am tras de cusătură, dar tot mi se părea șmirghel pe piele.

Detectivul-șef era în picioare, deschizând conferința de presă.

— Domnișoara Hollow nu are telefonul cu ea, a spus el. Nu am reușit să îi dăm de urmă pe social media. Suntem îngrijorați pentru siguranța ei. Cerem publicului să fie atent și oricui care are informații despre locul unde s-ar putea afla să ne anunțe.

Jurnaliștii au devenit imediat agitați.

— Considerați că această dispariție este conectată cu aceea din copilăria ei? a întrebat unul.

— Nu știm, a spus detectivul. Suntem în legătură cu autoritățile scoțiene, ca să stabilim eventuale similitudini, deși, în acest punct, nu pare să existe nicio conexiune.

— Unde a fost ultima ei apariție confirmată? Cine a fost ultima persoană cu care a vorbit?

— Încă nu putem face publice aceste informații. Voi răspunde și la alte întrebări, în curând. Acum, familia domnișoarei Hollow ar dori să facă o declarație.

În alt univers, eram la ora de engleză de vineri, discutând despre *Frankenstein* cu doamna Thistle. În schimb, Vivi, Cate și cu mine eram toate în fața unei săli de evenimente din interiorul hotelului Lanesborough. Un candelabru de cristal lucea deasupra capetelor noastre. Pereții erau acoperiți cu lambriuri și portrete cu rame aurite. Numai covoarele cu imprimeu leopard păreau moderne.

Mama ședea lângă mine, rigidă și fragilă. Vivi era de cealaltă parte, cu brațele încrucișate la piept. Duhnea – mirosul uleios de băutură râncedă, transpirație și fum de țigară. Cate nu o putuse obliga să facă duș, așa că o dăduse cu mai mult parfum ca să mascheze cele două zile de alcoolizare. Nu funcționa.

Agenta lui Grey fusese cea care a sunat la poliție, cu două zile în urmă. Așteptasem în biroul ei, un spațiu șic, modern, decorat cu fotografii înrămate ale surorii noastre. Le luase o oră până să vină. Nu era o urgență, în fond. Nu mai exista niciun loc al faptei, niciun cadavru. Doar un apartament ars și o fată dispărută, iar fete dispăreau în fiecare zi.

Poliția sosise spre apus, să ne ia declarațiile. Lăsasem deoparte detaliile inexplicabile, florile care creșteau pe cadavru, craniul de taur pe care-l purtase tipul celălalt, și le spusesem numai faptele esențiale. Grey ne lăsase un bilet în care ne scria că era în pericol. În apartamentul ei se afla un cadavru. Un tip intrase prin efracție și dăduse foc locului. O împușcase pe Vivi.

Polițiștii fuseseră meticuloși, însă detașați. Schimbaseră priviri neîncrezătoare, exasperate, cam la fiecare 30 de secunde. Înțelegeam. Chiar și omițând detaliile fantastice, tot era o poveste sălbatică și implauzibilă pentru o familie implauzibilă.

Când a plecat poliția, Vivi a sunat-o pe mama, iar agenta, pe editorul lui Grey. O oră mai târziu, lumea afla că Grey Hollow – frumoasa și ciudata Grey Hollow – dispăruse. *Din nou*. Dacă Grey fusese un supermodel faimos cu o săptămână în urmă, acum era de zece ori mai fascinantă: era un mister nedezlegat.

Era oficial. Începuse.

Asta ne adusese aici, la conferința de presă. Evenimentul fusese planificat pentru o sală rezervată în acest scop la o secție locală de poliție, dar editorul lui Grey schimbase locul cu acesta, din Lanesborough.

Fusesem instruite să arătăm triste și neajutorate, ceea ce nu era deloc greu. *Eram* neajutorate. Grey contase pe noi că vom merge să o căutăm, și o căutasem. Grey ascunsese secrete pe care doar noi le-am fi putut găsi, și le găsisem. Grey lăsase firimituri de pâine și contase pe noi că o vom salva, și eșuasem.

Ne scăpase ceva, un indiciu esențial, și acum Grey dispăruse cu adevărat, iar singurele două persoane care aveau speranța să o găsească o dăduseră complet în bară.

Gândul la Grey, singură undeva, înfricoșată, așteptând ca eu și Vivi să o salvăm, mă înjunghia în inimă. Aștepta și spera, sigură că vom veni, și în cele din urmă își dădea seama că nu va fi așa.

Te iubesc, m-am gândit, înghițindu-mi un suspin. *Te rog să știi că te iubesc. Să știi că am încercat.*

Jurnaliștii au sorbit adânc din momentul meu de suferință. Blițurile fotografilor m-au lăsat dezorientată și cu

dureri de cap. Cate s-a ridicat în picioare și a mormăit o rugăminte adresată lui Grey, să vină acasă, fără să sune convingătoare. Avea buzele strânse și un ton plat. Am văzut înregistrările video ale conferinței de presă pe care o ținuseră ai noștri când dispăruserăm prima dată, în care mama se purtase aproape maniacal. Atunci, obrajii ei fuseseră uzi de lacrimi, ochii, mari, roșii și sălbatici, un șervețel ud dus la nas la fiecare zece secunde, și implorase, implorase, *implorase* să-i fim date înapoi.

Acum nu era cazul.

Aceea fusese cea mai dificilă lună din viața părinților mei. Îi torturase și-i frânsese, atât individual, cât și în cuplu.

Dăduseră vina unul pe celălalt. Se învinuiseră pe ei înșiși. Gabe insistase să mergem în Scoția, în vizită la părinții lui, de Crăciun și Anul Nou. Cate fusese cea care dorise să ne scoată la plimbare pe străzile Centrului Vechi, la miezul nopții, ca să vedem artificiile și petrecerea. Gabe hotărâse traseul. Amândoi își luaseră ochii de la noi ca să se sărute.

Vina lui.

Vina ei.

Vina lor.

Vina noastră.

Nu ne învățaseră ei să nu intrăm în vorbă cu străinii? Nu ne învățaseră să nu plecăm de lângă ei? Nu fuseseră suficient de stricți? Nu fuseseră suficienți? Nu era suficient, suficient, suficient?

În zilele următoare, casa bunicilor noștri fusese căutată de sânge, de semne de luptă. Câinii care descopereau cadavre străbătuseră holurile și camerele, vânând moartea. Grădinile din spatele casei fuseseră distruse de săpături. Mașina lor fusese ridicată, ca posibilă dovadă. Zeci de martori fuseseră interogați, pentru a încerca să se pună cap la cap imaginea celor petrecute în acea zi. Lacurile din apropiere fuseseră dra-

gate după corpurile noastre. Părinții mei făcuseră teste cu poligraful. Li se luaseră amprentele. Fuseseră fotografiați. Erau urmăriți de jurnaliști și de polițiști. Presa le făcea poze în cele mai urâte momente. Dacă plângeau prea tare, oamenii îi acuzau că se prefac. Dacă încercau să reziste, oamenii îi acuzau de răceală.

Ferească Dumnezeu să fi zâmbit!

Nimeni nu le credea povestea. De ce s-o fi crezut? Era imposibilă. Cine să fi răpit trei copii fără să fie auzit sau văzut? Cine putea face asta în doar câteva secunde? Nu puteau părăsi Edinburghul fără un răspuns. Nu puteau munci. Nu puteau locui în casa bunicilor noștri, acum că devenise locul unei presupuse infracțiuni. Și-au cheltuit toate economiile pe hoteluri și pe mașini închiriate și pe anunțuri mari, cu fețele noastre pe ele. Nu mai mâncau. Nu mai dormeau. Bătuseră la toate ușile din Centrul Vechi. Străbătuseră străzile, uscați de disperare, slinoși, fetizi, jigăriți. Oscilaseră între consolare reciprocă și detestare mutuală pentru ce se întâmplase.

Sufletele lor – ca și căsnicia – le pârâiau la cusături.

Erau la doar câteva zile să fie arestați pentru uciderea noastră când au făcut pactul.

— Dacă sunt moarte, i-a zis Cate tatei, ne sinucidem?

— Da, a răspuns Gabe. Dacă sunt moarte, așa facem.

O femeie ne-a găsit pe stradă, în noaptea aceea, dezbrăcate și tremurând, dar nevătămate. Ziarele care ne hărțuiseră părinții își ceruseră scuze pentru că-i calomniaseră și plătiseră sume frumușele la înțelegeri amiabile, pentru daune, suficient să ne înscrie la o școală particulară cu pretenții.

Gabe și Cate nu și-au revenit niciodată. Fuseseră răniți prea adânc și se răniseră reciproc prea adânc, la rândul lor. *Răul* din *la bine și la rău* fusese mult mai dificil de gestionat decât își imaginaseră.

Acum, mama mea trecea prin aceeași tragedie. Am strâns-o de mână. M-a strâns și ea.

Partea noastră din conferința de presă s-a încheiat. Se hotărâse ca Vivi și cu mine să nu vorbim, ca să nu îndepărtăm concentrarea de la Grey, așa că toată lumea a început să urle după noi în clipa în care am dat să părăsim încăperea, punând întrebările pe care doreau să le pună de când ne văzuseră.

— Iris, Vivi, vreți să spuneți ceva despre ce vi s-a întâmplat când erați copile?

— Veți ajuta la anchetă?

— Ce-ați pățit de fapt în Scoția?

— Credeți că Grey a fost luată de aceleași persoane care v-au luat prima dată?

— Cate! Cate! Ce le transmiți oamenilor care încă mai cred că ești vinovată de răpirea propriilor copii, cu zece ani în urmă?

Eu mă uitam în pământ, cu capul plecat și stomacul încleiat. Poliția ne-a făcut semn să intrăm în camera alăturată, un adăpost liniștit, departe de vulturi. După ce în urma noastră s-au închis ușile, familia mea s-a despărțit, fără niciun cuvânt. Vivi s-a dus ață la barul hotelului. Eu m-am dus acasă, cu Cate, în casa noastră mare și goală. Mama s-a închis în camera ei întunecoasă, iar eu am rămas singură, purtând încă hainele surorii mele dispărute.

Mi-a zumzăit telefonul în buzunar. De la primul comunicat de presă bipăia aproape non-stop, cu mesaje de la profesori, de la părinții fetelor pe care le meditam și de la colege care nu-mi vorbiseră niciodată, dar care primiseră numărul meu de la prietena unei prietene, și își transmiteau gândurile și rugăciunile.

Mesajul era de la un număr necunoscut:

OMG dragă, ce oribilă e chestia cu Grey!
Sper s-o găsească repede!

P.S. Ai reușit să dai mai departe pictorialele mele agentei sale? Ţi le-am trimis pe Instagram. N-am primit niciun mesaj. Cred că e ocupată cu povestea asta, dar voiam să verific!

Nu mai puteam suporta să simt catifeaua rozându-mi pielea și tăind o cale fierbinte prin cicatricea mea. Mi-am dat-o jos pe hol, am făcut-o ghem în mâinile care-mi tremurau și am urlat în material. Voiam să distrug ceva frumos, așa că am sfâșiat-o. O bucățică de hârtie, delicată ca un filament, a fluturat dintr-o ascunzătoare într-un tiv. M-am lăsat să cad pe podea, cu spatele lipit de perete, și am desfăcut-o. Biletul era scris cu cerneala verde folosită de Grey.

Sunt o fată din firimituri de pâine, singură și rătăcită în pădure.
- GH

Da, Grey, m-am gândit, *nu mai spune!*

☾

Ce faci când dispare o persoană pe care o iubești? Când nicio căutare nu dă rezultat, ce faci în orele lungi de dinaintea ta, grele de absență și grijă? Răspunsul lui Vivi a fost să se îmbete oribil, cât mai mult, ca să dispară în sine. Al meu a fost să rătăcesc prin casă, amintindu-mi de Grey în fiecare spațiu, cu Sasha pe urmele mele, de parcă mi-ar fi simțit neliniștea.

Aici, în debaraua de sub scări, Grey strânsese pături și perne și lumânițe și ne citise *Cronicile din Narnia*, în fiecare seară, timp de un an. Aici îmi lipisem pernuțele degetelor de

beculețele cu textură asemănătoare plasticului, în vreme ce ea citea, și mă minunasem de cum străluceau prin mine, roșu fluorescente de la sângele meu, dezvăluind capilare și vene și tot felul de secrete sub pielea mea.

Aici, în bucătărie, ne pregătise micul dejun în fiecare duminică, dansând pe muzica celor de la The Smiths sau The Pixies, trântind ușile dulăpioarelor și lăsând furtuni de făină pe podea.

Aici, în dormitorul meu, se ghemuise lângă mine când eram bolnavă și îmi spusese povești despre trei surori curajoase și monștrii pe care-i întâlneau în beznă.

Aici, în camera ei acum pustie, își lipise ghidul de chiromanție *Mâna prevestitoare* deasupra patului și își încărcase rafturile cu salvii și bețișoare parfumate.

Am stat multă vreme pe patul ei și am încercat să-mi amintesc cum arătase camera, înainte să plece ea. Mereu fuseseră haine împrăștiate pe podea, iar patul era mereu nefăcut. Pe geamul ei intrau vițe de glicină și păreau mereu preocupate să acapareze un colț de încăpere. O lampă roz, cu sare de Himalaya, transpirase pe noptiera ei, răsucind paginile *Ghidului practic al runelor*, lectura ei favorită înainte de culcare. Comoda gemea de punguțe cu ierburi, șiruri de cristale și cărți subliniate despre tăblițele romane antice, cu blesteme.

Acum nu mai era nimic, cum nu mai era nici fata.

Mama plângea. Nu era un sunet nou. Fusese laitmotivul vieții mele. Casa care gemea de vânt, mama plângând. Am mers desculță până în camera ei, evitând podeaua care ar fi putut scârțâi, trădându-mi prezența. Ușa era întredeschisă. O felie de lumină țâșnea afară. Era un tablou pe care-l cunoșteam: Cate îngenunchease lângă pat, cu fotografia cu mine, surorile mele și tata în mână. Avea fața îngropată în pernă și suspina, suspina atât de tare încât mi-am făcut griji că ar putea inhala pene și fibre de material, sufocându-se.

După-amiază, m-am afundat în patul meu, cu laptopul, și mi-am petrecut timpul între Twitter și Reddit și fiecare articol pe care l-am găsit despre dispariția lui Grey. Explodase în social media. Am urmărit hashtaguri și am citit multe fire de discuție, până când m-a durut capul de prea plin și anxietatea mea a devenit o greutate fizică înăuntrul lui, până când am simțit că mi-e golit corpul. Mi-am ros unghiile până au sângerat. Nu puteam respira bine, dar nu mă puteam abține să nu citesc mai departe, urmărind reacțiile oamenilor. Să fie o cascadorie publicitară sau o farsă sau un strigăt de atenție sau o neînțelegere sau o crimă sau o sinucidere sau o conspirație guvernamentală sau extratereștrii sau un pact cu diavolul? Am derulat și am făcut clic și am consumat și m-am umplut și m-am golit până când am văzut-o pe mama trecând pe lângă ușa mea, pe la apus, în uniformă, cu părul strâns în cocul pe care-l purta de obicei la lucru.

M-am dus pe hol și am prins-o la capătul scărilor.

— Cred că *glumești*.

— Lumea trebuie să se învârtă mai departe, a zis, luându-și cheile de la mașină și îndreptându-se spre intrare.

Pielea de sub ochi îi era lăsată, iar buzele, umflate.

— De ce nu o mai iubești? am întrebat, urmând-o. Ce ar fi putut să-ți spună o fată de 17 ani, ca să te facă să o urăști?

Mama s-a oprit în drum spre ușă. Mă așteptam să protesteze. Să spună *Nu o urăsc pe Grey. Nu mi-aș putea urî copilul.* În schimb, a zis:

— Dacă ți-aș spune, mi s-ar frânge inima.

Am inspirat adânc, de câteva ori, și am încercat să înțeleg ce însemna asta.

— Ți-ar păsa dacă ar fi moartă?

Mama a înghițit în sec.

— Nu.

Am clătinat din cap, oripilată.

Cate s-a apropiat atunci de mine și m-a îmbrățișat, chiar dacă eu m-am prefăcut că o resping. Tremura, străbătută de o energie frenetică.

— Îmi pare rău, mi-a zis. Îmi pare rău. Știu că este sora ta. N-ar fi trebuit să spun asta.

Nicicând nu mă mai simțisem atât de străină de Cate, așa cum stăteam una lângă cealaltă, cu diferența de înălțime extremă dintre noi. Mama mea cea scundă, blândă, cu ochi albaștri, și eu, înaltă și osoasă. Făceam parte din specii diferite.

— Nu ieși în seara asta, bine? Te rog. Stai aici. Înăuntru. Știi că nu aș suporta să te pierd. Îmi pare rău... dar trebuie să merg la muncă.

Și a plecat. M-am scurs pe scări, privind lung după ea, roasă de acid pe dinăuntru. Cicatricea încă mă mânca, din cauza rochiei de catifea, așa că mi-am înfipt degetele în ea. Am simțit un nodul mic de țesut la un capăt, inflamat de material. L-am scărpinat până mi-a dat sângele. Casa mi se părea prea tăcută, prea plină de umbre și de prea multe locuri în care se putea ascunde un intrus. Dacă bărbatul cu mască era deja înăuntru? Dacă venea la noapte, cât eram singură aici?

Am verificat pe telefon unde se afla Vivi. Era încă la Lanesborough, probabil bând la bar. Nu vorbisem cu ea toată ziua. Vivi era volatilă. Putea fi cea mai bună prietenă a ta acum, părtașă la orice fel de șotie, și complet retrasă în clipa următoare.

Alt gând sumbru: Grey era forța noastră călăuzitoare și soarele în jurul căruia gravitam. Ce-am fi devenit eu și Vivi fără ea? Aveam să ne îndepărtăm una de cealaltă, în spațiul cavernos lăsat de Grey în urmă, ca niște planete înghițite de abis?

Aveam să-mi pierd ambele surori deodată?

Când a sunat la ușă, am crezut că e Cate, care s-a întors să se

justifice. Am înaintat lent spre intrare și am deschis-o încet.

— Trebuie să beau ceva, a zis Tyler Yang, intrând, fără să fie invitat.

— Sigur. Intră, bărbat necunoscut pe care l-am întâlnit o singură dată, am zis, în urma lui, dar Tyler își găsise deja drumul spre bucătărie.

Am auzit uși de dulapuri trântite și oale zăngănind. Am închis ușa și l-am urmat.

— Deasupra frigiderului, am zis, cu brațele încrucișate, privindu-l.

Azi era mai dezordonat, cu părul negru căzut pe frunte, cu blugi skinny sfâșiați în genunchi. Dar îi ieșea. Chiar și într-o bucătărie londoneză din suburbii, Tyler Yang emana o energie de pirat, intensificată de linerul șters, de cămașa înflorată, vaporoasă, și de trenciul House of Hollow cu imprimeu leopard pe care-l purta peste brațele tatuate. Era înalt și zvelt. Enervant de chipeș.

A găsit locul cu băuturi, a luat ginul și a băut direct din sticlă.

— Fermecător, am comentat.

— Sora ta face pe *Gone Girl* cu mine, a zis el, plimbându-se prin bucătărie, cu sticla de gin în mână.

— Ce tot vorbești?

— Se preface! O să pice pe mine, iar ea fix asta vrea.

A mai luat o dușcă lungă, apoi s-a oprit, cu ochii mișcându-se de colo colo.

— Anglia are pedeapsa cu moartea?

— Stai, crezi că Grey se dă dispărută ca să te... *pedepsească*?

— Nu ai crede-o în stare?

M-am gândit la cum se răsese în cap Justine Khan, în fața întregii școli. La profesorul care o sărutase în fața clasei și fusese apoi concediat. La cum insistase el că nu a vrut așa ceva, dar ea i-o șoptise la ureche și îl obligase. Grey Hollow

avea, într-adevăr, un simț al crimei și pedepsei ușor distorsionat și un fel de-a face ca lucruri rele să se întâmple persoanelor care o supărau.

Tyler se plimba iar.

— Multe lucruri ciudate se întâmplă în jurul ei. *Nefiresc* de multe!

Am oftat. Știam asta.

— Poliția s-a dus la apartamentul meu în timp ce eram plecat, a continuat el. Se pare că au un mandat de arestare. Deja a devenit viral pe Twitter.

Am verificat. Chiar așa era.

— Te au cu ceva la mână? am întrebat.

Alt suspin înfundat. Altă duș că de gin.

— Să mă ia naiba dacă știu!

— Deci ai venit... *aici*? Când poliția e pe cale să te acuze de... ce, *uciderea* surorii mele?

Tyler a arătat spre mine cu sticla de gin, cu degetele picurând de inele subțiri, de argint.

— Știi că n-am avut nimic de-a face cu dispariția ei. Ți-o *citesc* în ochi. Tu *știi* ceva, micuță Hollow. Spune-mi.

Am clătinat din cap.

— Am crezut doar că știm ceva. Am crezut că poate fi legat de ce ni s-a întâmplat când eram copile, dar... nimic.

— Futu-i!

Tyler și-a trecut degetele prin păr, dându-l pe spate, apoi s-a lăsat să cadă pe podea, cu capul în piept și brațele moi. M-am lăsat pe vine în fața lui. De aproape, am prins izul de gin, de iarbă și de vomă și m-am întrebat cât de beat și de luat era deja când ajunsese aici.

— Tu ai cunoscut-o, Tyler, am zis.

A clătinat din cap.

— Nu știu dacă a *cunoscut*-o cu adevărat cineva, a zis el, cu limba împleticită.

— *Gândește-te. Gândește-te bine.* Îmi poți spune ceva, orice, de unde am putea porni? Un nume, un loc, o poveste pe care ți-a zis-o?

Am așteptat un minut, apoi l-am scuturat de umăr, dar el a icnit și a căzut iar lângă dulap, inconștient.

— Doamne ferește! am zis, ridicându-mă.

Tyler era prea greu să-l pot muta, așa că am găsit o pătură și o pernă într-un dulap și l-am lăsat acolo, pe podeaua bucătăriei.

M-am trezit sâmbătă dimineață cu gust de sânge și în miros de sudoare și alcool. Aveam o foame adâncă și crudă în mine. Îmi mestecasem obrajii și limba în somn. Sângele era al meu. Mi se uscase pe buze și îmi picurase pe pernă. Mirosul de sudoare și alcool venea dinspre Vivi, care purta încă hainele de la conferința de presă de ieri, iar machiajul i se cojea pe față. Corpul ei cald era ghemuit în jurul meu și un picior îmi înconjura bazinul.

Fusese o noapte ciudată, fără somn. Orele se adunaseră laolaltă și apoi se despărțiseră în bucăți mari. Reușisem să închid ochii doar când răsăritul soarelui înălbise cerul de iarnă. În cele din urmă, fusesem recunoscătoare pentru prezența neinvitată a lui Tyler Yang. Să îl verific în timpul nopții, ca să mă asigur că nu se înecase cu propria vomă, mi-a dat ceva de făcut, altceva decât să mă îngrijorez pentru Grey. Veștile despre mandatul de arestare pe numele lui circulau de mult pe internet, iar eu am căzut dintr-o gaură neagră în alta, citind despre el, despre relația lui cu sora mea și despre cariera și trecutul lui. Asta m-a dus, inevitabil, la povestea tragică a lui Rosie Yang.

Ședeam pe podea, în bucătărie, lângă el, când am găsit titlul.

ȘOC ȘI GROAZĂ!
MARTORII POVESTESC SCENE TERIBILE DE LA ÎNECUL UNEI FETE DE ȘAPTE ANI ÎNTR-O EXCURSIE CU FAMILIA

Mi-am ros unghiile în timp ce citeam. Se întâmplase cu mulți ani în urmă, când Tyler avea cinci ani, într-un orășel aglomerat de pe malul mării, în miezul verii. Lovise un val de caniculă. Plaja gemea de mii de oameni care fugeau de căldura lipicioasă. Tyler și sora lui mai mare se îndepărtaseră de părinți și fuseseră găsiți plutind cu fața în jos, la scurtă vreme după aceea. Tyler fusese reanimat la fața locului. Resuscitarea lui Rosie nu reușise, iar moartea ei fusese declarată la spital.

Articolul includea și o poză cu ea la petrecerea aniversară, cu o săptămână înainte. O fetiță în rochiță galbenă, cu părul negru al lui Tyler, cu același zâmbet pus pe șotii și aceleași gropițe.

Îmi lipisem palma de pieptul lui Tyler, cât dormea, și am simțit cum i se ridica și-i cobora cutia toracică, bătăile puternice ale inimii, și-mi imaginasem scena aceea de pe plajă. Mâinile unui salvamar pe pieptul lui, apăsarea atât de adâncă încât îi frânsese coastele fragile. Pielea udă de pe spatele lui, lipită de nisipul fierbinte, în timp ce privitorii se adunau în număr tot mai mare, cu degetele la gură, ținându-și copiii feriți, să nu vadă. Părinții lui, agitându-se pe lângă el și pe lângă sora lui, abia putând să respire de durere, de speranță, de așteptare. Un copil scuipând apa din plămâni, o inspirație bruscă. Celălalt moale, albastru și rece.

Tyler Yang era un bărbat încrezător, arogant și nepăsător. Nu părea să aibă un trecut tragic. Dar cel mai rău lucru pe care mi-l puteam imagina pentru mine și poate lucrul care mi se întâmpla acum – să pierd o soră – lui i se întâmplase deja. Era atestarea sumbră a unui adevăr pe care-l cunoșteam, dar

refuzam să-l afirm: că era posibil să suferi o pierdere devastatoare și de neînțeles și să continui să trăiești, să îți pompezi sânge în corp și să-ți hrănești creierul cu oxigen.

Am stat în bucătărie mare parte din restul nopții, verificând dacă respira, cu cuțitul lui Grey în mână, în caz că revenea cornutul, până când, în sfârșit, în zori, m-am târât în pat și m-am prăbușit.

Mi-am lipit obrazul de pieptul tatuat al lui Vivi și i-am ascultat bătăile inimii, cu un braț peste stomacul ei. Inimile noastre băteau în sincron. Noi trei aveam același ritm în piept. Când una dintre noi era speriată, inimile celorlalte bubuiau. Dacă ne despicai și ne jupuiai, sunt convinsă că ai fi găsit ceva straniu: un singur organ comun, împărțit cumva de trei fete.

Eram piese de puzzle, noi trei. Uitasem cât de bine era să mă trezesc lângă ea, lipită de ea, un întreg cu trei părți. În dimineața aceea, absența lui Grey mi se părea dureroasă. O voiam cu o disperare mai profundă decât oricând. Voiam să o găsesc și să mă lipesc de ea și să mă mângâie pe păr, ca atunci când eram mică, până când adormeam în brațele ei.

Sora mea. Refugiul meu.

O lacrimă mi-a alunecat din colțul ochiului și a lovit pielea lui Vivi.

S-a agitat când am început să suspin.

— Hei, a zis, amețită, într-un nor de respirație acră. Ce s-a întâmplat?

M-am lipit mai tare de ea.

— Credeam că te-am pierdut și pe tine. Credeam că nu mai vii acasă.

— Nu plec nicăieri.

Vivi a clătinat din cap.

— Nu... n-ar fi trebuit să te las aici, Iris. După ce-a fugit Grey. Ar fi trebuit să rămân aici și să am grijă de tine, să te ajut să porți povara. Nu te mai părăsesc.

În momentul acela Tyler a țâșnit în cameră, cu cămașa înflorată boțită, ochii mari și părul ridicat în vârful capului.

— YULIA VASYLYK! a zis el, arătând spre mine. DA!

Apoi, pe cât de repede apăruse, a dispărut iar.

Vivi s-a ridicat în capul oaselor și s-a uitat lung la intrare, parcă încercând să priceapă ce văzuse.

— Sunt încă praf sau ăla a fost Tyler Yang, în dormitorul nostru?

— Cred că se ascunde de poliție, am zis.

— Ah... genial. E ultimul loc în care l-ar căuta.

Tyler a apărut iar și a bătut din palme să ne ridicăm.

— Micuțe Hollow! Am avut un moment evrika. Trebuie să *veniți*!

— Am o mahmureală prea cruntă pentru așa ceva, a zis Vivi, după ce ne-am desprins și am coborât.

L-am găsit pe Tyler în bucătărie, cu pătura și perna de peste noapte aranjate frumos pe insulă. Se plimba iar. Îl vedeam în altă lumină acum, pe omul ăsta care purta în suflet o asemenea tragedie. Sasha îl privea de pe frigider, dând furioasă din coadă ca să-și exprime disprețul față de această intruziune în spațiul ei.

— Yulia Vasylyk, a repetat el. De aici putem începe.

— Vorbești în engleză? l-a întrebat Vivi, așezându-se la bar, cu obrazul pe blat și ochii închiși.

— Este un nume, a zis Tyler. O femeie. Pe care a pomenit-o Grey.

Mi-era atât de foame, că stomacul mi se părea o gaură neagră care se extindea în cutia toracică. Mi-am scos telefonul și am scris *Yulia Vasylyk* pe Google. Am apăsat Enter.

Dispariția Yuliei Vasylyk, din urmă cu trei ani și jumătate, nu fusese cine știe ce știre. Existau doar câteva articole scurte, iar două dintre ele o numeau *Julia*.

— Nu văd legătura, am zis. Altă femeie dispărută?

— Scrie *Yulia Vasylyk Grey Hollow*, mi-a zis Tyler.

Eram sceptică, însă am făcut ce mi-a zis. Google mi-a oferit un singur rezultat perfect, pe care l-am citit cu voce tare.

UCRAINEANCĂ GĂSITĂ LA O SĂPTĂMÂNĂ DUPĂ CE FUSESE DECLARATĂ DISPĂRUTĂ

Yulia Vasylyk, 19 ani, fotomodel aspirant din Ucraina, a fost localizată la o săptămână după ce iubitul ei a dat-o dispărută. Vasylyk a fost descoperită rătăcind lângă apartamentul ei din Hackney, luni seara târziu, desculță și derutată. Poliția a dus-o la un spital din zonă, pentru evaluare. Nu sunt disponibile alte detalii.

Printr-un ciudat joc al destinului, Vasylyk împarte apartamentul ei mic, de fapt o garsonieră, cu alte trei fete, printre care...

M-am oprit și m-am uitat la Tyler.

— Citește, m-a îndemnat el.

Am inspirat adânc și am continuat.

...printre care și o altă persoană faimoasă, dispărută și revenită: Grey Hollow. Hollow are acum 18 ani și a fost răpită de pe o stradă din Scoția când era copilă, dar găsită o lună mai târziu, nevătămată.

Nici Vasylyk, nici Hollow n-au putut fi contactate pentru declarații.

— Rahat! a zis Vivi, ridicând capul de pe insulă. S-a întâmplat iar.

Tyler rânjea.

— Bingo, iubito! a zis, pocnind din degete. S-a mai întors cineva.

Capitolul 11

Yulia Vasylyk a fost ușor de găsit online. Cu o sută de mii de urmăritori pe Instagram, modelul aspirant de acum câțiva ani devenise make-up artist și stilistă de ceva renume. Tyler chiar lucrase cu ea de câteva ori, înainte să înceapă să se vadă cu Grey. Când Yulia a aflat că erau împreună, a refuzat să îl mai aranjeze și atunci îi spusese Grey povestea lor.

Tyler și-a petrecut dimineața sunându-și contactele din industrie ca să afle unde putea fi Yulia, fără prea mare noroc: vestea despre arestarea sa iminentă se răspândise repede, iar oamenii nu prea voiau să-i spună unde se afla o altă tânără, ca nu cumva să fie un ucigaș în serie în devenire, hotărât să o omoare și pe ea.

Cate mi-a dat mesaj în jurul orei la care i se termina de obicei tura, să-mi spună că întârzia, preluând o parte din tura unei colege bolnave, și mă întreba dacă n-aș vrea să mă întorc la școală, după weekend.

Rutina ajută, mi-a scris. **Normalitatea ajută. Știu că mă consideri rece, dar eu am mai trecut prin asta, dacă-ţi amintești**.

Nu i-am răspuns.

În cele din urmă, după ce eu și Vivi făcurăm duș și ne schimbarăm și o hrăniserăm pe Sasha și mâncarăm fiecare câte trei porții de mic dejun, Tyler a început să agite pumnul în aer, la telefon.

— Yulia este la un pictorial la un depozit din Spitalfields, ne-a zis, după ce a închis. Mă pricep sau ce?

— Uau, Sherlock, ți-a luat doar două ore! a zis Vivi, cu vocea încă scrâșnind de mahmureală.

Tyler a împrumutat o pereche de ochelari de soare supradimensionați pentru drumul cu Uberul până în Spitalfields, deși „deghizarea" lui era atât de clar o încercare de a nu părea suspect, încât șoferul și-a petrecut aproape toată cursa privindu-l în retrovizoare. Eu o țineam pe Vivi de mână. Piciorul drept mi se fâțâia, animat de speranță. Nu era cine știe ce, dar era ceva. O pistă. Încă nu era totul terminat.

Am găsit echipa într-un depozit, acolo unde ne indicase persoana întrebată de Tyler. Era un pictorial haute couture, cu modele care se plimbau de colo colo în rochii de bal din pelerine transparente și salopete făcute din frânghie cerată, cu chipurile fardate cu roșu și pistrui roz neon. Am intrat toți trei și nu ne-a întrebat nimeni nimic, căci părea să ne fie locul chiar acolo.

— De ce n-ați ajuns încă la păr și machiaj? a întrebat tăios o femeie cu un clipboard, înainte să se uite mai bine la noi și să-și dea seama, brusc, cu cine semănam, cine eram. Ah! a făcut ea. Oh.

Apoi a plecat în camera alăturată și ne-a lăsat în pace.

Am găsit-o pe Yulia în spatele depozitului, machiind fața unui bărbat cu păr albastru permanent. Yulia nu era machiată. Părul negru îi era împletit într-o coadă, iar hainele de sub centura cu accesorii erau complet obișnuite. Părea aproape nelalocul ei în mediul acesta extravagant.

— Nu știu unde e, a zis ea, când a ridicat privirea. N-am mai vorbit cu ea de dinainte să te cunosc pe tine, i-a zis lui Tyler.

Apoi ne-a întors spatele și a continuat să lucreze.

— Nu o căutăm pe Grey, am zis.

— Te căutăm pe tine, a zis Tyler.

— Știm că ai locuit cu ea, a zis Vivi.

Yulia s-a uitat iar la noi.

— Părinții mei dețineau apartamentul. Mă lăsau să locuiesc acolo cât mergeam la castinguri, dar aveam nevoie de colege ca să pot plăti chiria. De aici și sora ta. Nu sunt interesată să vă răspund la mai multe întrebări.

— Te rog, a zis Vivi, făcând un pas în față și întinzându-se seducător spre fața Yuliei.

— Nu! a spus Yulia, dându-i una peste mână cu un puf. Să nu îndrăznești să-mi faci chestia aia!

— Gata, gata! a zis Vivi, ridicând mâinile. Scuze.

— Ești exact ca sora ta! s-a răstit Yulia, amenințând cu puful. Manipulatoare. Acum, plecați de la *locul meu de muncă*, înainte să chem poliția! Privirea i-a alunecat spre Tyler. Sigur vor fi foarte interesați să afle că ai fost *tu* aici.

— *Hârcă*, a zis Tyler încetișor.

— Te rog, am zis, încercând să calmez lucrurile. *Te rog*. Promitem că nu ne apropiem de tine. Nu te atingem și nu te obligăm să faci nimic. Vrem doar să ne găsim sora.

Yulia a expirat, a încuviințat și s-a aplecat să-i șoptească ceva la ureche modelului. Când acesta a plecat, a luat o foarfecă.

— Nu vă apropiați! a zis. Mă voi apăra!

— Chiar este *necesară*? a întrebat Vivi, arătând spre foarfecă.

— O cunosc pe sora voastră. Dacă semănați cu ea, e necesară, a zis Yulia. Acum, întrebați.

— Nu ai nici cea mai mică idee unde poate fi? a întrebat Tyler.

— Ultima dată am auzit că ai ucis-o tu. Următoarea.

Aveam nevoie de altă abordare.

— Cum era când ai cunoscut-o? am întrebat.

Asta a surprins-o. Yulia a ezitat.

— Frumoasă, a spus, în cele din urmă. E primul lucru pe care-l observă cineva la ea, evident. Plină de secrete. Tăcută. Ciudată.

— Ciudată cum?

— Majoritatea fetelor, când vor să fie modele, sunt atrase de scenă. E prima dată când se află departe de părinți. Beau și petrec.

— Vrei să zici că Grey Hollow *nu petrecea*? a întrebat Tyler. Asta da ciudățenie.

— Nu cu noi, a spus Yulia. Noi mergeam în cluburi și ea nu. Când ajungeam noi acasă, ea era plecată. Uneori lipsea cu zilele.

— Plecată? am repetat.

— Da, a zis Yulia. Plecată, adică absentă.

— Unde crezi că mergea?

— Probabil că avea aventuri sordide, cum îi e obiceiul, a zis Tyler.

Vivi s-a uitat urât la el.

— Mai întâi, am crezut că avea un iubit.

Tyler și-a aruncat brațele în sus.

— Apoi, o problemă cu drogurile.

Vivi a pufnit.

— Grey încerca, dar nu s-ar fi lăsat niciodată prinsă în mreje.

— De unde știi tu? s-a răstit Yulia.

A apucat foarfeca mai bine. I s-au albit monturile. În ochi avea o scânteie animalică, privirea cuiva gata să lupte pentru viața sa. Ce-i făcuse Grey acestei femei?

— Grey ținea secrete. Fără îndoială că a ascuns multe și de voi. Nici măcar n-am știut că avea surori până când n-a ajuns faimoasă. Nu vorbea niciodată despre voi. Era o colegă de coșmar. Avea multe pasiuni ciudate, dar taxidermia era

cea mai rea. Câte adolescente cunoașteți care jupoaie păsări și șoareci și șerpi și le transformă în monștri ciudați? Așa și-a plătit chiria în primele luni, înainte să-i intre primii bani pe modelling. Taxidermia ei era atât de bună, că mulți ciudați de pe internet o contactau pentru colaborări. Grozav pentru ea, deloc OK pentru masa din bucătărie. N-am reușit niciodată să scot petele.

— Și a fost și săptămâna aceea în care ai dispărut de pe fața planetei, a zis Tyler. Ce-ai pățit, piersicuță? Unde te-ai dus?

Yulia a respirat.

— Ca mai toți oamenii, de îndată ce am văzut-o pe Grey, am... am iubit-o. Eram obsedată de ea. Ca un animal care-și urmează stăpânul. Nu îmi explic de ce, doar fiindcă era frumoasă. O urmam peste tot, ca o umbră. Apoi s-a întâmplat. Într-o zi, când Grey a plecat unde pleca ea, m-am dus și eu după ea. Voiam să știu unde tot dispărea. Grey s-a întors. Eu nu. Și-a lins buzele. Iubitul meu de atunci s-a dus la poliție. M-a dat dispărută și le-a spus ce bănuia: că Grey îmi făcuse ceva. Dar ei au zis că fetele ca mine dispar mereu. Nimănui nu îi păsa. Nimeni nu m-a căutat.

— Deci... unde te-ai dus? am întrebat.

— Faza e că nu-mi amintesc, a spus Yulia.

— Doamne! a exclamat Tyler. Ești complet inutilă!

— Aveai *19 ani*, a spus Vivi. Trebuie să-ți amintești!

— Știu ce am pățit. Am urmărit-o pe sora voastră unde nu trebuia și am plătit prețul. Când m-am întors, nu eram... în regulă. Asta m-a distrus. Acum visez numai morți. Când mă trezesc, încă îi aud șoptindu-mi.

Yulia și-a privit mâinile care tremurau, apoi s-a uitat dincolo de noi, peste umerii noștri. Modelul cu păr albastru se dusese după femeia cu clipboard. Se uitau amândoi la noi. Femeia ținea un telefon la ureche și vorbea agitată.

— Am muncit din greu să îmi revin după întâlnirea cu ea.

Acum, ar trebui să plecați, dacă vreți să nu vă intersectați cu poliția.

M-am uitat la Vivi. Îmi dădeam seama că voia să insiste, să își vâre degetele în gura Yuliei Vasylyk și să o îmbete suficient cu gustul pielii ei ca să ne răspundă la întrebări. I-am pus mâna pe brat și am clătinat din cap.

— Mai am o întrebare, am zis. Unde era apartamentul în care locuiați?

Grey dispăruse în primele luni după ce se mutase de acasă. Nu fusesem niciodată acolo, deși știam că era undeva în Hackney.

— Lângă London Fields, a zis Yulia. Grey nu e acolo, dacă la asta vă gândiți. Este apartamentul părinților mei și în el nu locuiește nimeni.

— E liber?

— Nimeni nu vrea să-l închirieze, iar părinții mei nu l-au putut vinde, de când s-a mutat Grey. De câte ori intră în el cumpărători sau chiriași, zic că se simt rău. E ceva aiurea cu el. Părinții mei au verificat să nu fie scăpări de monoxid de carbon sau mucegai negru, dar eu cred...

— Ce crezi? a întrebat Vivi.

— Cred că sora voastră l-a blestemat.

— Mersi, am zis, și eram sinceră. Mersi că ne-ai ajutat.

— Hei! a strigat Yulia după noi, când plecam.

— Da?

— În ziare nu s-a scris ceva, a spus ea. Când m-au găsit pe stradă, eram goală, cu excepția unor rune scrise cu sânge pe corpul meu. Sângele era al lui Grey.

☾

Vivi, Tyler și cu mine am prins un Uber, care ne-a lăsat aproape de capătul sudic al London Fields, apoi am mers pe

jos prin Broadway Market, spre parc. Era plin de oameni, ca în fiecare sâmbătă. Cumpărau pâine cu maia și gogoși artizanale și buchete de flori și geci cerate Barbour, vintage. Pe drum, ne-am cumpărat cafea și o jumătate de duzină de croasanți, care abia dacă au amăgit vag foamea care mă răvășea.

— Ca niște urși care se pregătesc pentru iarnă, a zis Tyler, privindu-ne cum mâncam.

El se mulțumise cu o cafea neagră, neîndulcită.

— De ce crezi că ne este mereu foame? am întrebat-o pe Vivi, lingându-mi degetele după al treilea croasant.

— Avem metabolisme rapide.

— Inuman de rapide, s-ar zice.

— De urși, s-ar putea să sugereze unii curajoși, a zis Tyler.

Mi-a chiorăit stomacul.

— Am nevoie de mâncare.

Ne-am oprit iar și am mâncat cu poftă brânză de capră cu miere și două baghete cu maia. În sfârșit, după ce am consumat aproximativ zece mii de calorii înainte de prânz, începeam să mă simt aproape sătulă.

— Cum ți se pare ce-a zis Yulia? am întrebat, când am plecat din piață și am intrat în London Fields.

Era parcul meu preferat pe timp de vară, când iarba creștea înțesată de flori roșii și galbene și sute de londonezi se înghesuiau la umbra copacilor să bea Aperol spritz în căldura după-amiezii. Acum, în iarna târzie, soarele amiezii părea diluat și îndepărtat. Copacii erau o încâlceală de crengi golașe, iar frigul, prea tăios să permită cuiva să zăbovească.

— Mi se pare că situația asta ne depășește cu mult, a zis Vivi, cu gura plină de pâine. Dar runele acelea sângeroase... sunt *altceva*.

— Ambii bărbați din apartamentul lui Grey aveau rune pe ei, scrise cu sânge, am zis. Nu este o coincidență.

— Doar ca să fim cu toții pe aceeași lungime de undă, a zis Tyler, e o chestie de cult satanic, nu? Vreun cult sexual, cu

sânge și sacrificii umane. Asta ne indică tuturor, nu?

De îndată ce am ajuns în capătul de nord al London Fields, am prins urma lui Grey. A ajuns la mine sub formă de furnicături în degete și de un gust aparte pe limbă, o siguranță inexplicabilă că sora mea fusese aici. Zona era încărcată de energia ei, deși prezența părea veche și fadă. Am mers mai departe în tăcere, până când am văzut un șir de case grosolan construite, aproape de șinele de metrou. Vivi a arătat spre una dintre ele și-a zis: „Aceea". Știam că avea dreptate. Energia lui Grey se cuibărise acolo, înghesuită, și rămânea chiar și la mulți ani după plecarea ei.

— Cum e *posibil* să știți așa ceva? a întrebat Tyler.

M-a cuprins o senzație rău-prevestitoare.

— Nu e bine, am zis.

— Nu mai spune, a făcut Tyler. Probabil pentru că n-ai nicio dovadă că e locul potrivit!

— *Este* locul potrivit. Grey a fost nefericită aici, a zis Vivi. Ce a lăsat în urmă este... urât.

— Voi două sunteți la fel de rele ca sora voastră, a zis Tyler, mergând mai departe spre clădire. Mereu energie și demoni și cine știe ce. Ridicol!

Familia Vasylyk nu reușea să vândă apartamentul. Cate se chinuise și nu reușise să vândă casa noastră, după ce murise tata. Crezusem că era vorba despre sinucidere, că oamenii ori aflau despre ea, ori simțeau energia tulburătoare rămasă în urmă. Dar poate... nu. Poate eram noi de vină. Poate stranietatea noastră pătrunsese prin pereți și făcuse spațiul să pară bântuit.

Am sunat la toate cele patru apartamente din clădire, dar nu ni s-a răspuns. Până la urmă, ne-am strecurat înăuntru în spatele unui tip cu o plasă de cumpărături, apoi am urmat aura lui Grey până la ușa de la primul etaj. Vivi a tras de clanță – era încuiat –, dar lemnul era vechi și subțire, iar ușa

începea să se îndoaie la margini, ca o carte udă. A trebuit s-o împingă doar o dată înainte să se deschidă, cu un pocnet sec. Am intrat într-un alt apartament în care locuise Grey, cu mai multe întrebări decât răspunsuri.

Într-un colț al livingului se aflau câteva piese de mobilier, dar spațiul era gol în rest. Covorul era într-o nuanță de crem piersică, ros de vechime, iar pereții, acoperiți cu tapet decolorat de soare. Bucătăria era din lemn, o declarație de modă reminiscentă din anii ´70. Bucătăria, baia, livingul, un dormitor. Era îngust, întunecos, posomorât. Grey locuise aici cu alte trei fete, unele peste celelalte, ca într-un cuib de șobolani.

Nu mi se părea primitor. Mi se părea periculos – că ne urmărea într-un fel de nedefinit. Umbrele se lungeau. Un șir de furnici se târau pe peretele dormitorului, într-o gaură mică făcută de mucegai aproape de tavan. Îmi dădeam seama de ce se chinuiau să-l vândă sau măcar să-l închirieze. Era bântuit de sora noastră, de tristețea și de grijile pe care le simțise între pereții săi. Nu fusese Grey Hollow, supermodel, cât locuise aici. Fusese o fată de 17 ani, speriată, fără bani și alt loc în care să plece.

— Teribil, a comentat Tyler, deschizând un geam care dădea spre zidul de cărămidă vecin.

Am executat ceea ce devenise rutină. Ne-am trecut degetele peste scândurile podelei, căutând compartimente ascunse. Am deschis toate dulapurile din bucătărie și am tras toate sertarele. Am căutat sub chiuveta din baie, în cisternă, în spațiul dubios de sub cadă. Am deșurubat galeriile perdelelor și am căutat fâșii de hârtie ascunse în ele, am ținut perdelele la lumină, căutând broderii secrete. Am dat la o parte cele câteva piese de mobilier și am căutat cuvinte scrijelite în podea.

Am surprins frânturi de viață aici, cele câteva luni de libertate departe de apăsarea liceului și de povara a două surori

mai mici. Mi-am imaginat-o venind acasă din baruri, ușor amețită, rânjind pentru că un băiat simpatic îi ceruse numărul de telefon. Mi-am imaginat-o în bucătărie, în pijama, gătind ce gătea pentru noi în fiecare duminică dimineață: vafe, omletă, suc de portocale proaspăt stors. Mi-am imaginat cum arătase dormitorul, când îi aparținuse în parte; patul ei suprapus drapat cu toate comorile și gablonțurile pe care le luase cu ea când plecase.

— Nu a mai rămas nimic din ea aici, a zis Vivi, după ce suflasem peste toate geamurile, să vedem dacă nu lăsase mesaje scrise când erau aburite.

Și totuși rămăsese. Era acea energie tulburătoare. Ceva malefic, sub suprafață. Mă tot întorceam la un perete al dormitorului, cel lângă care trebuie să fi dormit Grey, pentru că acolo o simțeam cel mai puternic. Mi-am trecut mâinile peste el. Nu avea nimic extraordinar. Nicio umflătură sau neregularitate, niciun compartiment secret. Nimic neobișnuit, cu excepția șirului de furnici.

— Și tu simți, a zis Vivi, când s-a apropiat de mine.

Ne-am uitat amândouă la perete. O rețea de nefiresc zumzăia dincolo de el.

— Aici, tapetul este ușor diferit, am zis.

Asta mă necăjise de când ajunsesem, dar tocmai îmi dădusem seama ce era.

— Da? a zis Vivi.

S-a uitat de la un perete la altul și înapoi, de câteva ori.

— Ai dreptate.

— Este mai nou.

Mi-am trecut iar mâna peste el. Da, era mai neted și mai puțin decolorat decât tapetul din restul apartamentului.

— Au mai aplicat un strat de tapet peste ăsta.

Tyler se plimba în spatele nostru.

— Voi două ar trebui să mă exonerați, nu să criticați tapetul ăsta oribil.

— Deja am năvălit pe ușă, a zis Vivi. Ce mai contează un perete jupuit?

A adus un scaun din maldărul de mobilă din living. M-am urcat pe el și am început din colțul din dreapta sus, unde erau furnicile, jucându-mă cu hârtia până ce i s-a desprins un colț cât să pot trage. Tapetul era ieftin și aplicat în grabă. S-a desprins de perete în fâșii groase, lăsând semne urâte pe vopseaua de sub el.

— Câh! a zis Tyler, icnind când am lăsat o fâșie să cadă pe podea. Peretele putrezește.

— Nu este putregai, a zis Vivi și amândouă ne-am aplecat să privim mai bine. E altceva.

Vivi și-a pus mâna pe perete. Era buretos sub atingerea ei, pătruns de umezeală. Cu mai multă presiune, mâna i-a trecut prin tencuială. Mirosul a explodat din beznă, o duhoare scârboasă, verde.

— Ceva a murit acolo, a zis Tyler, icnind iar.

Vivi a dat la o parte o bucată de perete și alte câteva au căzut pe podea, ca noroiul. Tencuiala era gelatinoasă, numai vag solidă.

— Nu. Ceva trăiește, a zis ea, întinzându-mi o bucată de perete.

Duhnea, dar o parte era acoperită cu floricele albe.

Erau aceleași flori care crescuseră în Vivi. Aceleași flori pe care Grey le cosea pe rochiile ei, din dantelă.

— Sunt flori carnivore, a zis Vivi, ridicând una și răsucind-o între degete. Cel mai punk lucru învățat la orele de științe din liceu. Miros a carne putredă, ca să atragă musculițe și gâze.

Am mai dat jos din perete, excavând o gaură suficient de mare să putem privi prin ea. În spatele ei erau cam 30 de centimetri de măduvă moale și fiecare centimetru era acoperit de flori cadaverice și de lucrurile cărora le plăcea să locuiască în ele: furnici, gândaci, gângănii scârboase.

— Am mai văzut florile astea, a zis Vivi, vârându-și capul

prin perete și luminând cu lanterna telefonului mai mult din spațiul ud. Creșteau pe tipul mort, cel care-a căzut din tavan.

— Sunt aceleași flori pe care ni le-au găsit în păr când ne-am întors, am zis. Poliția a încercat să le identifice, dar nu au putut. Sunt hibrizi, pirofiți.

— Piro-ce? a întrebat Tyler.

— Plante care s-au adaptat să tolereze focul. Unele dintre ele chiar au nevoie de foc ca să înflorească.

M-am gândit la carcasa afumată a casei din Edinburgh, în care flăcările fuseseră atât de puternice, încât lăsaseră doar cadrul ușii din față în picioare. La căldura generată de praful de pușcă din glonțul care zgâriase brațul lui Vivi. La flăcările care cuprinseseră apartamentul lui Grey. Căldură și flăcări. Sânge și flăcări. Unde era legătura?

Vivi și-a scos capul din perete și a început să scotocească în rucsac.

— Uite! a zis, întinzându-mi jurnalul lui Grey, pe care-l găsisem în apartamentul ei ascuns.

Nu dădusem lucrurile ei poliției. Ni se păreau prea sacre, prea intime.

— Ultima fotografie și toate schițele.

Am răsfoit spre mijlocul jurnalului, către pozele polaroid ale unei intrări într-un zid de piatră ruinat. Era acoperită de un covor de flori albe.

Vivi a arătat spre poză.

— O ușă care, cândva, ducea undeva, a spus ea, întorcând paginile jurnalului și dezvăluind pagină după pagină de schițe, fiecare cu o ușă diferită, dar acum duce în altă parte.

Cuvintele ei mi se păreau ca un poem, cândva știute pe de rost, însă uitate.

— De unde știu vorbele astea? am întrebat. De unde sunt?

— În povestea lui Grey, așa ajungeai în... Demilume. În locul acela dintre lumi. În purgatoriu. În lumea morților. În

fine. Intrai pe o ușă care, cândva, dăduse spre alt loc. O ușă stricată.

Memoria mea s-a pus pe treabă. Da, o poveste pe care ne-o spunea Grey când eram mai mici. Despre un loc ciudat, stricat. Timpul și spațiul erau prinse în capcană acolo.

— Doar nu crezi că... este... altundeva?

— Dacă poveștile pe care ni le-a zis când eram mici erau adevărate?

Am râs și m-am uitat la Vivi, dar era serioasă.

— Era o lume liminală, a zis ea, cu chipul aproape lipit de fotografia din Bromley-by-Bow, studiind ruinele. Un soi de canal accidental. Da... spațiul din spatele canapelei, în care cad firimituri și monede.

Vivi s-a uitat la mine, cu ochii ca de plumb.

— Dacă e acolo? Dacă a găsit o cale înapoi?

— Vivi. Serios.

— Da, și eu sunt de partea... Tyler s-a uitat pieziș la mine. Celei mai mici Hollow... la faza asta.

— Doamne! Am mijit ochii la el. Nu știi nici măcar cum mă cheamă!

— N-am fost niciodată prezentați formal.

— Sunt *Iris*. *Idiotule*.

— Mă bucur să te cunosc, *harpie*.

Vivi ne ignora.

— Îți amintești ce spunea Grey despre cei care dispar? Unii dispar fiindcă vor. Alții, pentru că sunt luați. Și mai sunt și cei care dispar pentru că alunecă într-un gol și nu pot să se cațăre înapoi.

— Demilumea era într-o *poveste*, am zis.

— Da, știu. Dar nu înseamnă că nu-i adevărată.

Vivi și-a vârât jurnalul înapoi în rucsac, apoi a scos cheia de alamă de la apartamentul ars al lui Grey.

— Ceva ni s-a întâmplat când eram mici, Iris. Ceva ce nimeni nu ne-a putut explica. Încep să cred că am căzut.

— Prin ce? am întrebat, dar ea deja pleca spre ușă. Vivi, prin ce am căzut?

Sora mea s-a întors și m-a luat de umeri, cu un zâmbet aproape nebun.

— Printr-o fisură în lume.

Capitolul 12

Mirosul de ars încă dăinuia în aer, agățându-se de clădirile înghesuite din Shoreditch. Două grămezi de mobilă înnegrită și dărâmături se înălțau pe trotuar, acoperite de prelate albastre și marcate cu semne. Doar ferestrele de la etajul lui Grey erau bătute în scânduri, însă de-a curmezișul ușii din față era o bandă cu textul POLIȚIA. NU TRECEȚI! Toată clădirea fusese închisă. Asta ne ajuta mult, pentru că puteam explora în voie.

Am intrat pe același geam pe care ieșisem cu câteva zile înainte. Am sprijinit o masă înnegrită, dar intactă, de perete și ne-am cățărat restul distanței, folosindu-ne de țevi ca suporturi pentru picioare. Vivi a desprins scândura care acoperea geamul. Ne-am strecurat toți trei înăuntru, cu Tyler protestând încontinuu că își strica hainele scumpe. Mirosul era mai puternic decât mă așteptam – duhoarea de moarte fusese copleșită de cea a chimicalelor arse, de gustul de cenușă și otravă.

Geamurile blocate făceau să fie întuneric beznă. Am folosit lanternele telefoanelor ca să navigăm. Dormitorul, unde se aprinsese focul, era o carcasă arsă, iar pielea camerei fusese roasă și i se vedeau oasele de lemn, acum negre și pline de bășici. Nicio parte nu era de recunoscut. Cadrul patului, salteaua, scaunul, totul arsese de la căldura excesivă, transformat în resturi. Mare parte din perete și din tavan

fusese smulsă de pompierii care căutau flame încă ascunse. Podeaua era plină de praf de var.

Dar nu asta am venit să vedem.

— *Rahat*! a făcut Vivi, când și-a trecut lanterna prin spațiu.

Peste tot, sclipind pe aproape fiecare suprafață, se aflau florile morții, crescute din cenușă.

— Ce mama dracului încălțat se petrece? a șoptit Tyler, când am cules o floare de unde prinsese rădăcini, într-o bârnă scorojită din perete.

Se adunau cel mai înverșunat în jurul cadrului strâmb al ușii de la dormitorul lui Grey, al ușilor de la dressing, de la living.

— Focul distruge, dar și dezvăluie, am spus. Le place să crească pe uși.

Flăcările cuprinseseră holul și se îndreptaseră spre bucătărie, consumând pereții și orice altceva. Parchetul alb, cu model os de pește, era mânjit de cenușă și murdărie. Toate comorile lui Grey dispăruseră. Niciun cristal, niciun terariu, nici pene, nici tămâie. Niciun buchet uscat și nicio schiță cu monștri. Nici urmă de jurnale sau bijuterii sau creaturi împăiate.

Nici măcar nu-i mai simțeam energia. Grey fusese eradicată din acest loc, curățată integral. Bărbatul care venise aici nu doar că luase, ci distrusese și orice dovadă a existenței sale.

Bucătăria se prezenta mai bine decât dormitorul, deși nu cu mult. Cel mai apropiat perete de dormitor se dezintegrase și majoritatea dulapurilor arsese repede, iar conținutul lor era împrăștiat pe podea, însă rafturile de cărți de pe celălalt perete erau din stejar masiv și rămăseseră aproape intacte. Cărțile pe care le susținuseră cândva erau acum împrăștiate pe jos, la un loc cu restul rămășițelor, cu paginile răsucite de foc și de apă.

Am cercetat ce mai rămăsese din viața surorii noastre. Am simțit durerea pierderii lucrurilor din apartamentul

ei aproape la fel de acut precum durerea pierderii ei. Locul acesta fusese un muzeu al lui Grey, un seif plin până la refuz cu secretele sale. Acum, ea și secretele dispăruseră. Era posibil să nu aflăm niciodată ce pățise. Dacă în pereți fusese ascuns ceva, dacă existaseră indicii cusute în pături sau ghicitori gravate în lemn, și ele dispăruseră.

Am luat un exemplar cu copertă groasă din *Leul, vrăjitoarea și dulapul*. Fusese cartea mea favorită, când eram mică. Grey mi-o citea iar și iar. Am deschis-o. Paginile erau pline de notițe cu scrisul ei. Rânduri subliniate, cuvinte încercuite, scris pe margini. Fără îndoială că scrisese un eseu despre ea, când trebuia să studieze altceva. O fotografie cu noi trei mici fusese folosită ca semn de carte. I-am dat-o lui Tyler. El a mângâiat fața lui Grey.

Apoi – ceva. Mi-am trecut din nou lanterna peste rafturi și am remarcat că florile se răsuceau spre exterior, peste podea, peste tavan.

— Simți și tu? am întrebat-o pe Vivi.

Ceva începuse să îmi atingă periferia inimii. O senzație cunoscută și în același timp străină. Toată energia lui Grey fusese arsă din acest loc, cu excepția unei vibrații scăzute de la capătul bucătăriei. Bătea moale, dar cu putere.

— Ce? a întrebat Vivi, când eu m-am dus spre capătul camerei și mi-am lipit palma de lemn.

Da, am simțit-o iar, ca o furnicătură în vârfurile degetelor.

— Vino aici! am zis.

Vivi a venit, și-a pus palma lângă a mea și a retras-o repede.

— Ea este.

— Cum adică „Ea este"? a spus Tyler, punându-și și el palma pe lemn, fără să simtă nimic.

— Este slabă, dar... recentă, am zis. Aproape de parcă s-ar afla de cealaltă parte a peretelui.

— Ajută-mă să mut raftul! i-a zis Vivi lui Tyler.

L-au împins împreună, până când s-a răsturnat, cu un bufnet, și lemnul său deteriorat s-a spart în bucăți pe podea. Peretele din spatele lui fusese în mare parte apărat de flăcări. Vopseaua verde se cojise doar aproape de tavan. Acolo, adâncit în perete, se afla un cadru de ușă acoperit de flori carnivore. Nu ducea nicăieri, dar poate că nu avea importanță.

Poate că tot ce conta era că dusese, cândva, undeva.

— Unde e? a șoptit Vivi.

— În spațiul din spatele canapelei, în care cad firimiturile și monedele, am răspuns, trecându-mi palmele peste lemnul vechi. În Demilume.

Grey ne trimisese aici să găsim răspunsuri – dar mie nu-mi ajungeau. Îmi voiam sora înapoi.

— Grey, sunt Iris, am zis spre cadrul gol, spre peretele verde din spatele lui. Dacă mă auzi, vreau să-mi urmărești vocea. Suntem aproape, dar trebuie să vii spre noi. Nu putem găsi calea spre tine.

Am rămas tăcuți un minut, respirând superficial, cu inimile bubuind. Chiar și Tyler.

În cele din urmă, a clătinat din cap.

— Amândouă sunteți complet sărite! a zis, lovind raftul căzut în drum spre hol. A fost o zi lungă și de tot rahatul. Trebuie să dorm. Apoi, trebuie să mai trag o liniuță înainte să merg la pârnaie.

Vivi a expirat, apoi l-a urmat. Eu am mai așteptat puțin, cu fruntea lipită de cadrul ușii, înainte să mi se usuce gâtul din cauza gustului de fum. Trebuia să plec. Poate că Tyler avea dreptate și înnebunisem.

Când am dat să pășesc pe hol, ceva mi s-a mișcat în colțul ochiului. Am țipat și m-am întors. Mai era cineva acolo. O siluetă apăruse din cadrul ușii, din perete, și acum se sprijinea de el, icnind.

O fată îmbrăcată în alb, cu vârfurile degetelor picurând sânge.

— Doamne! am șoptit. Grey?

Sora mea cea mare s-a uitat la mine. Avea ochii negri și părul alb îi atârna în șuvițe năclăite în jurul feței.

— Fugi! a zis ea.

A încercat să facă un pas spre mine, dar a căzut în genunchi.

— Vine.

Capitolul 13

Capul mi-a căzut în față, în căutare de somn, apoi s-a ridicat în ultima clipă, iar mișcarea mi-a smuls un icnet din plămâni și o clipire furioasă a pleoapelor. M-am foit pe scaun și am încercat să stau mai dreaptă în răcoarea de clor a sălii de așteptare din spital.

— *Încetezi*, te rog? a zis Tyler, cu fața lipită de palmă și cotul sprijinit precar de brațul scaunului de plastic. Pare că te înjunghie cineva la fiecare 30 de secunde și e *foarte* enervant.

— Scuze, am spus, apoi am început să alunec iar aproape de inconștiență.

Balans, tresărire, icnet, clipire. Tyler a mârâit, iar eu am clătinat din cap și m-am îndreptat din nou. Vivi, care avea talentul de a putea adormi oriunde, în orice poziție, dormea dusă, cu capul pe spate și gura larg deschisă. Cate răsfoia o revistă și sorbea dintr-o ceașcă de ceai, cu dinții încleștați.

Mi-am văzut reflexia într-un automat de sucuri. Sub ochi aveam văi întunecate, iar pe obraz, o pată de sânge închegat. Mi-am lins degetul mare și am șters-o.

Afară, la câteva etaje mai jos, auzeam clicul îndepărtat al aparatelor foto, murmurul mulțimii care se tot îngroșa, venită să vadă supermodelul dispărut, care – pentru a doua oară în viață – fusese scuipată din abis. M-am ridicat în picioare și m-am întins, apoi m-am dus la geam și am separat obloanele să mă uit la masa de fani și doritori de bine. M-au remarcat

imediat și și-au întors telefoanele și aparatele spre mine. Un câmp agitat de stele clipind în amurg.

Fusese o după-amiază confuză și înfricoșătoare. Să o ducem pe Grey la cel mai apropiat spital se dovedise a fi... o provocare. Scosesem banda poliției de pe ușa apartamentului și o coborâsem pe scară, până în stradă. Vivi încercase să cheme salvarea, dar Grey – sângerând, transparentă și abia în stare să se țină pe picioare – ne îndepărtase, aruncase telefonul lui Vivi în stradă și urlase la noi să ascultăm, *ascultați*. Când oprisem un taxi să o ducem chiar noi la spital, Grey o luase razna. Încă simțeam durerea unde îmi zgâriase obrazul, gâtul și brațele, în timp ce-i ajutam pe Vivi și pe Tyler să o țină pe bancheta din spate. „Trebuie să fugim, trebuie să fugim, trebuie să fugim!", incantase, lovind cu picioarele și arcuindu-se în noi, în timp ce ne chinuiam să o facem să intre în camera de urgență. Eram plini de zgârieturi și de mușcături și de sânge, când au apărut doctorii și asistentele și paza, ca să ne ajute să o potolim.

Venise poliția, chemată de cineva, și dădusem cu toții declarații scurte, în timp ce asistentele ne tamponau rănile și ne dădeau pachete cu gheață pentru vânătăi. *Da*, chiar o găsisem în apartamentul ars. *Nu*, nu știam cum ajunsese acolo sau de câtă vreme era înăuntru.

Apoi am așteptat. Așteptam vești despre ce naiba se întâmplase cu ea, așteptam să aflăm dacă era OK. Alături de restul lumii, așteptam soluția misterului. Unde fusese? Pentru prima dată, înțelegeam de ce erau oamenii obsedați de noi, de ce existau forumuri pe Reddit cu sute de comentarii care încercau să dezlege misterul.

Am lăsat obloanele să alunece la loc și m-am întors lângă automat. Tocmai consumam a șasea pungă de chipsuri când a apărut o doctoriță, o tânără din Asia de Sud, cu ochelari și o cămașă verde în carouri.

M-am ridicat repede în picioare.

— E bine? am întrebat. O putem vedea?

— Doamnă Hollow, a spus doctorița către mama. Mă numesc Dr. Silva. Am putea vorbi între patru ochi?

— Nu prea cred, Doogie Howser*, a spus Vivi. Vrem să aflăm și noi ce se petrece.

Cate a încuviințat.

— Este bine așa.

Dr. Silva a părut să ezite, dar a vorbit.

— Fiica dumneavoastră este stabilă, a zis ea.

Am remarcat cum s-a strâmbat mama la auzul cuvântului *fiica*.

— Am sedat-o, ca să o ajutăm să se odihnească. Orice i s-ar fi întâmplat, acum este în siguranță.

În siguranță. Grey era în siguranță. Undeva, într-o cameră ascunsă pe un coridor de după colț, bătea inima surorii mele.

Oasele picioarelor mi-au cedat, de parcă în mine s-ar fi tăiat un fir. M-am afundat în scaunul din spatele meu și mi-am privit mâinile, degetul mic, rupt ca al lui Grey. Durase luni bune să se vindece, luni în care fusese un cârnat gras și vânăt. Chiar și acum, când îmi treceam degetul mare peste el, articulațiile erau umflate și strâmbe.

Grey trăia. Grey se întorsese.

Ușurarea mi-a inundat corpul cu o asemenea forță, că am icnit și am râs în același timp. M-a copleșit un șuvoi de amintiri. Noaptea în care-mi murise porcușorul de Guineea, când Grey se strecurase în pat, lângă mine, și mă învățase să meditez. Cu trupul lângă al meu, cu buzele la urechea mea, cu vârfurile degetelor pe nasul meu, m-a învățat să inspir șapte secunde, să rețin aerul șapte secunde, să expir șapte secunde.

---

* Protagonista dramei medicale *Doogie Howser, M.D.*, care a rulat între 1989 și 1993 pe ABC.

Ziua în care Vivi mă mușcase de braț până-mi sfâșiase pielea, iar Grey o mușcase la rândul ei, ca pedeapsă. Noaptea în care Grey mă trăsese pe ringul de dans la un bal al școlii și mă condusese într-un tango extravagant, învârtindu-mă atât de repede, încât simțisem forța gravitațională care încerca să ne separe, dar ne țineam prea puternic una de cealaltă și știusem că nicio forță din univers nu ne putea despărți.

— Ce a pățit? am întrebat, ștergându-mă la ochi.

Dr. Silva i-a aruncat o privire rapidă mamei.

— Din câte ne dăm seama, se pare că sora ta trece printr-un episod de psihoză foarte grav. În timpul psihozei, minții îi e greu să despartă realitatea de fantezie. Sunt obișnuite halucinațiile și iluziile. Asta ar explica de ce a dispărut de o săptămână.

Vivi s-a burzuluit.

— Presupui imediat că e nebună? a zis ea. Am găsit-o speriată, plină de sânge. Ar fi putut să fie răpită de cineva, ar fi...

— Grey crede că a fost răpită și târâtă printr-o poartă către alt tărâm de o bestie cornută și că acolo a fost ținută prizonieră, a zis doctorița tânără, cu blândețe. Crede că a reușit să evadeze, dar că această creatură – repet, *o creatură din povești* – vine după ea. Mai crede și că voi, surorile ei, sunteți în pericol de moarte. Ne-a spus toate astea chiar ea.

— Vreau să o văd, a zis Vivi, trecând pe lângă ea, dar doctorița i-a pus o mână pe umăr.

— Nu se poate. Nu acum. A trebuit să o imobilizăm. Nu vrei să o vezi așa, serios. Sora ta este bolnavă. Mintea și corpul ei sunt extenuate. Avem un ofițer de poliție la ușa ei, care o apără, și alții jos, să țină presa departe. Chiar și să-i vrea cineva răul, nu ar putea ajunge la ea. Las-o să se odihnească. Veți vorbi mâine cu ea.

— Mulțumim, a zis Cate, trăgând-o înapoi pe Vivi. O lăsăm să doarmă.

— Stați! am zis. Al cui sânge era pe ea?

Dr. Silva s-a întors spre mine.

— Al ei. Are tăieturi pe antebrațe, unele atât de adânci, încât au avut nevoie de copci. Și le-a făcut singură.

— Amândouă veniți cu mine, a zis Cate, punându-și haina. Nu vreau să fiți aici la noapte.

— Ce? am zis și nu m-am mișcat, când m-a tras de mână. Fiica ta este în spital și tu *pleci*?

— Grey este aici. E în siguranță. Nu puteți face nimic pentru ea peste noapte.

— Dacă se trezește și e singură? a întrebat Vivi.

— E puternic sedată și va rămâne așa până dimineață. Nu veți rata nimic dacă veniți acasă.

Cate părea atât de obosită. Ridurile îi tăiau șanțuri pe frunte și i se adunau la rădăcina nasului. Era încă îmbrăcată în uniforma din ultima tură. Mi-a prins mâinile într-ale ei și m-a tras aproape de ea.

— Te rog. Te rog să vii cu mine. Nu rămâne aici.

M-am uitat la gâtul ei gol și mi-am trecut pernuța degetului mare peste clavicula ei. Mi-am amintit colierul delicat de vânătăi pe care i-l lăsase Grey, înainte să plece. Mi-am amintit cum venise vecinul, cu niște scrisori care-i fuseseră livrate lui în loc de nouă și cum, când Cate răspunsese la ușă, i se opriseră ochii pe urmele asemănătoare cu niște semne de amor de pe clavicula mamei, cu o urmă de zâmbet superior pe față, de parcă își dădea seama ce fel de femeie era mama numai din amănuntul acela.

— Să stați departe de el! zisese Cate, închizând ușa, cu pielea de găină.

Fusese prima dată când mă gândeam la mama ca la o ființă sexuală. Aveam 13 ani și abia începusem să înțeleg puterea și înșelătoria care însoțeau sânii, șoldurile și părul de pe corp. Bărbații începuseră să-mi strige lucruri când mă întorceam

după-amiaza de la școală, dar aceea era povara mea. Să văd că trebuia să o poarte mama era ceva complet diferit.

Privirea pe care i-o aruncase mă supărase. Îmi umpluse stomacul de sânge și de fiere. Vecinul alunecase în cadă, în noaptea aceea, își despicase capul de robinet și își petrecuse săptămâna lichefiindu-se. Al lui fusese trupul pe care-l mirosisem înainte de cel al omului mort în apartamentul lui Grey. M-am întrebat multă vreme după ce murise dacă ura mea pentru el îl blestemase.

O parte din mine fusese îngrozită de gând. O parte spera să fie adevărat.

— Nu o părăsesc, am zis. Nu pot.

Cate a clătinat din cap și a plecat, fără un cuvânt, prea extenuată să se certe.

— Ce *rahat*, nu? a zis Vivi. Se întâmplă chestii ciudate, dar Grey *nu* e nebună. Am văzut tipii ăia în apartamentul ei. Am văzut un mort căzând din tavan. Am văzut-o ieșind dintr-o *ușă din altă parte* și ajungând în bucătăria ei arsă.

— Dar am văzut-o cu adevărat, Hollow Mijlocie? a întrebat Tyler. Eu n-am văzut-o. Ar fi putut sta ghemuită într-un dulap.

— Ah, pentru Dumnezeu! a zis Vivi. Mă duc să-mi iau țigări.

— Crezi că se mai întoarce? m-a întrebat Tyler, când Vivi a plecat. Sau părăsește orașul și merge să-și întemeieze o familie în altă parte?

— N-aș fi zis că ești genul cu probleme cu tati.

A surâs ușor.

— Nimeni nu se face model dacă are o relație bună cu părinții. Chiar dacă sunt la fel de ridicol de arătoși ca mine.

— Grey a vorbit vreodată cu tine despre părinții noștri?

— Când și când. Suficient ca să-mi dau seama că se temea de tatăl vostru și că nu se înțelegea cu mama voastră. *Șocant*.

— Nu că nu se înțeleg. Cate o urăște.

☾

— Nu vorbiți cu ea! ne-a avertizat mama, în dimineața de după ce-o dăduse afară pe Grey. Nu mai vorbiți niciodată cu ea!

O urâsem pe Cate pentru asta. Mi se păruse nedrept. Cu o zi înainte, fusesem o familie (relativ) normală și fericită și nu fusese nevoie decât de o șoaptă la beție a lui Grey să distrugă totul. Acum, una dintre surorile mele plecase, iar cealaltă – deși încă nu știam – plănuia și ea același lucru.

Vivi a plecat în miez de noapte, la două săptămâni după Grey, fără avertisment și fără tam-tam. Așa era Vivi. Grey era dramatică. Lui Grey îi plăcea ca oamenii să știe când intra și ieșea din încăpere. Vivi era pe dos. A plecat doar cu un rucsac și cu basul și n-a lăsat decât un bilet la capul patului meu. *Scuze, puștoaico, dar nu mai e la fel dacă nu suntem toate trei împreună.* A luat un Megabus spre Paris, apoi și-a petrecut trei ani croindu-și drum spre est, prin cluburile de jazz din Franța și cluburile de noapte grunge din Berlin și absinteriile pragheze și, în sfârșit, prin barurile din clădiri ruinate ale Budapestei, colecționând tatuaje, piercinguri, limbi străine și iubite. Nu fusese o viață ușoară și lipsită de griji. Nu vorbiserăm niciodată despre asta, dar știam de la Grey că Vivi făcuse multe ca să se descurce. Furase de la turiști. Vânduse droguri. Lucrase în tura de noapte la un club de striptease. La 18 ani, când se mutase într-un depozit transformat, care dădea spre Dunăre, cu alți șapte muzicieni și artiști, deja trăise și suferise mai mult decât alții într-o viață.

Primele șase luni după ce Grey și Vivi mă părăsiseră au fost cele mai cumplite. Aproape dispăruseră amândouă, ocupate să devină femeile care visau să fie. Primeam doar vești ocazionale. Un mesaj ici, un apel colo. Mi se părea că fusese

tăiată o bucată și că două treimi din sufletul meu nu mai existau.

În lunile acelea, mama s-a schimbat. Atunci a început să strângă tăieturi din ziare și dosare ale poliției despre cazul nostru, să angajeze detectivi particulari care să urmărească piste pe care poliția nu putea, nu voia sau nu le urmărise deja. Înainte, fusese destul pentru ea că reveniserăm. Nu conta unde fuseserăm sau ce ni se întâmplase, câtă vreme eram în siguranță, întregi și acasă. Dintr-odată, peste noapte, căpătase o dorință arzătoare *să știe*. Să știe *precis*. Mă trezeam uneori și o găseam stând în ușa camerei mele, privindu-mă întrebătoare, de parcă ar fi căutat răspunsul la o întrebare pe care se temea să o pună cu voce tare.

Te rog, îi trimisesem un mesaj lui Grey cam după șase luni. **Trebuie să te văd**.

Grey venise în aceeași noapte, precum Romeo, și îmi aruncase cu pietricele în geam până ce deschisesem. Era trecut de miezul nopții. Mă chemase în beznă. Îmi pusesem o haină peste pijama și coborâsem pe copacul care creștea lângă casă. Fusese prima și singura dată când mă strecurasem afară. Ne-am dus la un pub din Golders Green și am mâncat chipsuri cu sare și oțet, în fumul țigărilor altora. A fost de parcă m-aș fi întâlnit în secret cu un iubit, doar că eu aveam 13 ani și relația mea interzisă era cu sora mea mai mare.

În cele șase luni de când nu ne mai văzuserăm, Grey își tunsese părul alb într-un bob lung, care-i mângâia umerii. Purta o maletă neagră și avea colțurile ochilor alungite cu liner. Arăta ca o asasină dintr-un film de spionaj. Vorbiserăm despre ce mai făcuse, unde locuia, băieții cu care se vedea. Îmi arătase poze cu ea pe telefon, poze frumoase care urmau să apară curând în reviste și pe panouri. Era pe buza faimei internaționale intense și imediate, deși niciuna dintre noi nu știa încă asta.

— Vino să stai cu mine, spusese, la un moment dat. Nu

trebuie să rămâi. Nu-i datorezi nimic.

Era o ofertă tentantă. Voiam să plec – și voiam să rămân. Eram împărțită între cele două jumătăți ale inimii mele.

— Este mama mea, am zis, în cele din urmă.

Grey se încruntase, de parcă ar fi vrut să argumenteze împotrivă, dar nu putea.

— Nu o pot lăsa singură. Doar eu i-am mai rămas.

Așa că am rămas, dar cu condiția să o pot vedea pe Grey și să pot vorbi cu ea când voiam. Cate acceptase, deloc încântată.

Prima și singura dată în care Grey venise iar la noi acasă, de când plecase, fusese ca să-și împacheteze lucrurile din dormitor. Petrecusem următoarea după-amiază trântind totul în cutii care urmau să fie depozitate până ce avea bani să-și plătească propria chirie. Voiam să apreciez fiecare comoară, să îmi strecor rujuri și cioturi de lumânare în buzunare și să mă minunez de ele mai târziu, dar ea mă privea cu ochi de vultur și totul plecase unde alesesem să nu o urmez.

— Dacă Justine sau aghiotanta aia Barbie a ei îți mai face probleme, îmi spui, zisese Grey și dusese ultima cutie pe ușă afară. Mă ocup eu de ele.

Înainte să plece, Grey urcase să discute cu Cate. Mă dusesem pe furiș după ea și ascultasem la ușă, sperând că se vor împăca, dar nu asta auzisem. „Dacă îi faci rău", îi spusese Grey mamei, încet, „dacă îi atingi și un singur fir de păr din cap, vin după tine și te omor."

Nu auzisem răspunsul lui Cate. Mersesem în baie și vomitasem. Mă gândisem la Justine Khan. Nu aș fi putut să-mi asmut sora asupra ei, indiferent cât de rea devenea, pentru că Justine era doar o fată, iar sora mea era ceva mai mult, mai crud, era ceea ce pândea în întuneric. Grey plecase fără să-și ia rămas-bun. Cumva, ce-i spusese mamei în noaptea în care fusese dată afară era chiar mai rău decât amenințarea cu moartea.

Adevărul cumplit pe care-l știam de când lumea era că

fusesem mereu favorita mamei. Eram cuminte, docilă și tăcută, iar acele trăsături mă făceau ușor de plăcut și de înțeles. Surorile mele erau dificile: prea sexy, prea furioase, prea greu de gestionat. Voiau prea mult. Erau prea dornice să-și pună corpurile și viețile în calea lumii. În lunile și-n anii de după ce Grey și Vivi s-au evaporat din cotidianul nostru, viața a fost mai bună. Am devenit eu însămi. Ciudățenia care le bântuia scăzuse în intensitate cât nu erau în preajmă.

Eu și Cate am adoptat o rutină simplă. Ne uitam la *Doctor Who* și beam ceai de plante, pe canapea. Ne puneam cizmele de cauciuc și făceam plimbări lungi prin mlaștinile londoneze, căutând troscot pentru gem și urzici și soc pentru cordial de vară. Duceam flori la mormântul tatei de două ori pe lună. Fără surorile mele care să pricinuiască necazuri, m-am obișnuit repede cu ce a mai rămas din familia noastră.

☾

Tyler și-a dat ochii peste cap.

— Mama ta nu o *urăște* pe Grey, Iris. Ești atât de dramatică.

M-am uitat lung la ușa pe care plecase mama.

— Ba da, o urăște.

Știam asta în adâncul meu, de când plecase Grey de acasă. O știam din serile în care mă ghemuiam lângă Cate pe canapea. O știam în diminețile în care mâncam gem făcut de noi, în casă. Așa cum știu mulți copii că sunt iubiți, eu știam că sora mea era disprețuită de Cate. Reușește să o mascheze, în mare parte, dar e ceva... urât dedesubt. Uneori, văd asta. Cate se teme de ea. Nu știu de ce.

— Parcă ți-ar fi locul în aripa dezaxaților, cu sora ta.

— Parcă plecai acasă.

— Păi, arăt groaznic. Nu pot lăsa paparazzi să îmi facă poze așa.

Era o minciună menită să mascheze adevărul: și el își făcea griji pentru Grey.

— Am știut mereu că Grey era puțin... ciudată. Îmi plăcea. Mi se părea periculos, dar sexy. Nu m-am gândit însă că ar fi complet dereglată.

— Nu cred că este.

— Te rog. Ai *auzit* ce-a zis doctorul.

— În ultima săptămână, am și văzut lucruri inexplicabile. Dacă e numai în capul lui Grey, de ce le vedem și eu, și Vivi?

— Nebunie în tandem, micuță Hollow. Sau, în cazul ăsta, în trio.

Tyler mi-a ciocănit tâmpla.

— Uneori, se ia.

Vivi s-a întors după o oră, când întunericul se lăsase peste oraș, cu monturile mâinii drepte sângerând după ce pocnise un fotograf care încercase să o forțeze să stea la poză. Ne-am dus toți trei în cantina spitalului pentru cină, unde am mâncat sandvișuri preambalate și portocale vechi, apoi am urcat înapoi și am așteptat și am tot așteptat. Vivi a adormit iar, cu mâna bandajată cu gheață de o asistentă. Tyler se holba cu ochi pustii la ecranul telefonului, scrolând printre tweeturi și postări pe Instagram despre dispariția lui Grey și întoarcerea ei miraculoasă. Povestea explodase în social media. Deja exista o memă cu fanart devenită virală, cu Grey în chip de sfântă venerată, în acuarelă, cu un banner în spatele ei, pe care scria „Avem credință în Hollow". Zeci de celebrități o repostaseră, bucurându-se de întoarcerea surorii noastre. M-am uitat peste umărul lui Tyler o vreme, apoi, chiar și cu scaunul de plastic mușcându-mi din oase, am alunecat într-un somn agitat.

Capitolul 14

M-am trezit imediat după miezul nopții, cu capul pe umărul lui Tyler. Aveam gâtul sucit și vezica umflată. M-am întins, apoi m-am dus la baie. Spitalul era mai întunecos și mai tăcut decât fusese mai devreme. Nicio lumină nu s-a aprins în baie, așa că am făcut pipi pe întuneric, cu ochii încă lipiți, cu coatele pe genunchi și cu bărbia în palme. Cicatricea de la gât mă mânca din nou, implorând să fie scărpinată. Mi-am lipit vârful degetului de țesutul scarificat familiar și am simțit că mi se *mișcă* ceva sub piele.

— Futu-i! am scuipat, ridicându-mă de pe veceu și stropindu-mă cu urină pe coapse.

Ți-ai imaginat, ți-ai imaginat.

M-am așezat la loc, am terminat, m-am curățat. Inima îmi bătea cu putere în piept. Îmi vibra tot corpul.

Ți-ai imaginat, ți-ai imaginat. Nu o atinge iar.

Am tras apa și m-am spălat pe mâini, aplecată, fiindcă mă temeam să mă uit în oglindă. Ce aveam să văd la baza gâtului meu? Mugurele cu carne palidă al unei flori carnivore pe cale să-mi țâșnească prin piele? Sau ceva mai rău?

Am ridicat privirea. Era prea întuneric să văd mai mult decât conturul vag al corpului meu, așa că am aprins lanterna telefonului și l-am sprijinit de dispersorul de săpun lichid, cu raza înspre mine. Lumina nu îmi avantaja deloc trăsăturile. Îmi decolora tenul și îmi răpea orice moliciune de pe oase.

Într-o astfel de lumină, eram un demon. Un monstru. Nu mă puteam privi în ochi fără să simt teamă.

Nu te uita. Nu te uita. Nu te uita la ea.

M-am aplecat și m-am uitat. O pustulă mică erupea la un capăt al cicatricii mele, cu un cap tare și negru, lucios. S-a mișcat iar – o licărire de ceva negru-cărăbuș și fusiform sub pielea mea.

Mi-a alunecat o lacrimă pe obraz. Ce mama dracului se întâmpla cu mine?

Mi-am apăsat partea ascuțită a unghiei pe ieșitură, cât să sparg pielea și să smulg capul, apoi am așteptat să văd ce era dedesubt.

Piciorușe. Un trup negru.

O furnică.

S-a târât afară din rană și și-a croit drum pe clavicula mea, gâdilându-mă. A urmat-o alta, ieșind din găurica din carnea mea, apoi a treia, până ce pustula s-a golit. Mi s-a umplut mintea de gânduri cu apartamentul abandonat al lui Grey. La șirul de furnici și la ceva mort și oribil, ascuns dincolo de tapet. M-am aplecat mai aproape de oglindă, de lumină, și am scrâșnit din dinți când am scos cuțitul lui Grey și i-am folosit vârful să-mi lărgesc rana. Durerea fierbinte a făcut alte lacrimi ca să-mi scalde obrajii. O picătură de sânge mi-a alunecat între sâni. Am șters-o cu un prosop de hârtie.

Era ceva sub pielea mea. Ceva neted și palid.

— Ce mama *dracului*? am șoptit.

Era *piele*, mi-am dat seama, uitându-mă mai bine. *Altă* piele. Un alt strat, sub a mea, așa cum existase al doilea strat de tapet sub cel pe care-l cojisem.

Telefonul mi-a alunecat de pe dispersor și a zăngănit pe podea, umplând baia de lumini stroboscopice. A aterizat la picioarele mele, cu un zgomot sticlos, și mi-a trimis o rază de lumină spre față, de jos. Pentru o clipă, n-am mai fost eu în reflexie, ci altcineva. Altceva.

Am luat telefonul și am alergat înapoi în sala de așteptare, înlăturându-mi cu furie furnicile de pe corp. Îmi venea să vomit. Voiam să găsesc o asistentă, să o rog să-mi spele rana cu alcool și să-mi spună că-mi imaginam, dar nu mai era nimeni. Vivi era întinsă pe podea, cu capul pe jacheta făcută sul și rucsacul sub braț. Tyler adormise șezând. Eram singuri.

M-am grăbit spre postul asistentelor, unde n-am dat de niciun medic dintre cei care ne îngrijiseră toată după-amiaza și seara.

— E cineva? am spus.

Un sandviș desfăcut și pe jumătate mâncat se afla pe un teanc de documente. O doză de Cola se răsturnase și picura într-o baltă de pe podea.

M-am dus pe coridorul unde se afla camera lui Grey. Luminile de deasupra capului meu pâlpâiau. Un ghem de întuneric se umfla la capătul coridorului, unde luminile se stinseseră deja. În dreapta mea, un medic și o asistentă stăteau pe vine într-o nișă, cu trupurile laolaltă ca niște fructe moi. Respirau superficial. Se țineau de mână, tremurând, cu ochii mari și umezi. M-am uitat spre coridor, spre camera surorii mele, apoi la ei. Asistenta a clătinat din cap. *Nu te duce.*

M-am dus. Am avansat prin întunericul tot mai adânc, de-a lungul coridorului. Camera lui Grey era ușor de identificat. Era cea cu un scaun în față. Doar că scaunul se răsturnase într-o parte și polițistul care trebuia să-mi păzească sora era întins cu fața în jos pe podea. Am văzut sânge. Nu într-o băltoacă, ci în niște tăieturi.

Ușa lui Grey era încuiată. Am zgâlțâit clanța, apoi mi-am lipit fața de sticlă să văd înăuntru. Era scăldată în umbre. În jurul patului ei era trasă perdeaua. Nicio mișcare.

Chiar când voiam să bat în ușă, să încerc s-o trezesc, o mână însângerată mi s-a închis peste gură și m-a tras în spate. Am încercat să strig, să mă zbat, cât am fost târâtă în

camera de vizavi de a lui Grey, dar persoana respectivă era mai puternică decât mine.

— Termină! mi-a poruncit o voce scăzută, izbindu-mă de un perete. Eu sunt!

Grey și-a luat mâna de pe buzele mele și a dus la propriile buze un deget ud de sânge.

Sora mea era caricatura unei femei nebune, într-un halat de spital stropit cu roșu. Avea părul și ochii în toate părțile, iar bărbia îi tremura. Ținea un bisturiu în mâinile însângerate. Ce mai rămăsese din curelele cu care fusese legată îi spânzura de încheieturi. O scânteie de déjà vu: Grey, cu un cuțit în mână. Apoi a dispărut, iar imaginea cunoscută mi se ștergea deja din minte, ca niște puncte albe după un bliț în ochi.

— Ce se întâmplă? am șoptit, îngrozită.

— Vine aici, a zis ea. Să mă ia.

— Grey, am șoptit.

Mi-am scuipat pe mânecă și mi-am șters sângele de pe buze, apoi i-am luat fața în mâini și am încercat s-o fac să mă privească. Era mai slabă decât ultima dată când o văzusem, cu clavicula ieșind prin piele, iar părul îi fusese tăiat deasupra umerilor.

— Grey, uită-te la mine!

S-a uitat, în cele din urmă. Era mai calmă în după-amiaza asta. Nu mai era furibundă. Am lăsat bucuria de a o ști în viață, în viață, *în viață* să mă inunde iar. Am cuprins-o de talia de viespe și am strâns-o la piept, cu capul pe umărul ei. Grey a rămas rigidă o clipă, apoi s-a topit în îmbrățișare.

— Îmi pare rău că te-am rănit, a zis ea, retrăgându-se și atingându-mi vânătaia de pe maxilar. Eram speriată.

— E în regulă. Nu contează. Bine că ești întreagă. Unde ai fost? Ce s-a întâmplat?

Ochii lui Grey s-au umezit și a strâns din buze.

— Ticălosul m-a luat. Am crezut că nu vă voi mai vedea.

— Cine... cine crezi că vine după tine?

— Așteaptă, a zis ea. Privește.

Am privit spre podea, pe care picura sânge arterial din vârful bisturiului, din vârfurile degetelor lui Grey. Alt déjà vu. De ce mi se părea atât de cunoscută scena?

— L-ai... l-ai rănit pe polițist, Grey?

Ochii lui Grey s-au lipit de corpul lui, apoi s-au înapoiat la ușa rezervei sale.

— Nu era cine părea a fi.

Mi-am înghițit groaza și am luat mâna însângerată a lui Grey, cea fără bisturiu, în mâna mea. Ce însemna asta pentru ea? O viață de închisoare pentru uciderea lui? Sau vor fi generoși, din cauza stării sale psihice? Nevinovată, pe motiv de lipsa rațiunii, și restul celei mai frumoase decade din viața ei petrecut într-o instituție de boli mintale? Ambele opțiuni erau întunecate, distrugătoare, dar ea făcuse ceva oribil unui om nevinovat, a cărui unică crimă fusese că încerca să o apere.

Am așteptat și am privit împreună.

În minutele care au trecut, sora mea a rămas nemișcată și fără să clipească lângă panoul de sticlă, cu ochii lipiți de ușa camerei sale de spital de vizavi. M-am gândit la ce spusese mai devreme medicul, cum că Grey era în mijlocul unui episod de psihoză. Înclinația spre tulburări mintale era moștenire de familie. În fond, asta păție tata.

În ziua în care se sinucisese, Gabe Hollow ne trezise de dimineață și ne înghesuise în mașină. Cate dormea încă. Ne-am dus în tăcere, fără să ne plângem. Simțeam pericolul în el – ne-a împins, a trântit portierele, a pornit cu scrâșnet –, dar ce puteam să facem? Cum să ne împotrivim? Eram doar niște fetițe.

Gabe a condus haotic. A mormăit pentru sine, plângând, urlând că voia să se arunce de pe o stâncă, în mașină, și să ne ucidă pe toate, dacă nu-i spuneam adevărul.

Unde erau fetele lui?

Ce le făcusem?

Cine eram?

Ce eram?

Eu și Vivi plângeam neconsolate pe bancheta din spate, însă Grey, care ședea pe locul din dreapta lui, îl calmase.

— Te rog, tati, șoptise ea.

— Nu îmi spune așa! spusese el, cu un suspin, cu monturile albe pe volan.

Grey își pusese mânuța pe brațul lui.

— Du-ne acasă.

Respirația ei mirosea ciudat, siropos și totuși acru. Doar un an mai târziu, când am văzut-o sărutând-o pe femeia care intrase prin efracție, am început să bănuiesc că Grey îl vrăjise pe tata – și probabil că ne salvase viețile.

Gabe ne-a dus acasă și mai târziu s-a sinucis, cât noi eram la școală. L-am găsit când ne-am întors, atârnând de balustrada de la intrare. Eu și Vivi am țipat, dar Grey nu. A târât un scaun spre corpul lui, l-a pipăit, a găsit biletul pe care-l avea în buzunar, l-a citit, apoi l-a rupt în bucățele și l-a aruncat pe geam. Eu mi-am petrecut după-masa în grădină, adunând în buzunar bucățelele împrăștiate, în timp ce Cate suna rude și făcea aranjamentele pentru înmormântare. Era primăvară târzie, o zi neobișnuit de caldă pentru Londra, iar temperatura urcase peste 30 de grade. În camera mea, am lipit toate bucățelele de bilet, cu mâinile transpirate.

Nu am vrut asta, scrisese el. Patru cuvinte pentru o viață.

M-am întrebat dacă lui Grey i se întâmpla acum același lucru. M-am întrebat, timp de câteva momente scurte, dacă Tyler avea dreptate și dacă isteria lui Grey era molipsitoare. Cât din ce văzuserăm era adevărat? Chiar se aflase un cadavru în tavanul lui Grey? Se întâmplase repede și nu aveam nicio dovadă fizică, doar mirosul, sângele și amintirea. Doar

eu și Vivi îl văzuserăm. Nu dormisem bine, ci funcționam pe cafeină și pe adrenalină. Marginea realității noastre începuse să se denatureze, transformându-se în altceva.

Grey a icnit. Și-a strâns degetele în jurul clanței, ținând încă bisturiul și privind încă rezerva ei de vizavi.

— Descalță-te, a zis.

— Ce?

M-am uitat la picioarele ei goale. Avea unghiile înnegrite și gleznele rănite de curele.

— De ce?

— Fă-o. E aici, a zis ea.

Luminile care pâlpâiau s-au stins, iar peste coridor s-a lăsat întunericul. Mi-am scos pantofii și i-am ținut în mână.

Apoi l-am văzut acolo, așa cum spusese Vivi. L-am recunoscut după siluetă, chiar dacă nu-i vedeam chipul: bărbatul din apartamentul ars. Înalt, zvelt, cu craniul unui taur mort pe cap. Mirosul lui mi-a dat o palmă peste față, vârându-mi așchii de putreziciune, umezeală și fum în nări. O scânteie de amintiri fragmentate mi-a săltat la suprafața gândurilor: o pădure în descompunere, o mână cu un cuțit, trei copii care se încălzeau la un foc. Trei fetițe cu părul negru și ochii albaștri. Noi. În a cui casă eram?

Plângeam fără să știu de ce. Nu eram în siguranță aici. Oricine era, ne găsise iar. O găsise pe Grey. Venise să mi-o ia. Voiam să fug, voiam să mi se miște picioarele pe cât de repede îmi bătea inima, dar sora mea m-a strâns mai tare de mână. *Încă nu.*

Omul a îngenuncheat lângă polițist și l-a întors – doar că nu purta uniformă. Un desiș de flori albe îi țâșnea din ochi, din nări, din gură, cu petalele cerate în lumina difuză. Ceva i se întâmpla, ceva ce văzusem și înainte. Vițe subțiri ca niște fire de păr creșteau din rădăcinile florilor din gura lui, răsucindu-i-se pe pielea feței. Simțeai miros de sânge, dar și de ceva verde și acru. Mi-am acoperit gura ca să nu icnesc.

Nu era cine părea a fi, spusese Grey. Nu era polițistul menit să îi păzească ușa, ci altcineva.

Bărbatul a încercat clanța ușii rezervei lui Grey. Când a văzut că era încuiată, și-a folosit cotul să spargă sticla, apoi și-a vârât brațul prin gaură și a descuiat ușa din interior. S-a strecurat în cameră și a închis ușa după el.

— Acum trebuie să plecăm, a șoptit Grey. Urmează-mă.

A deschis ușa și a străbătut în grabă coridorul, cu picuri de sânge căzându-i din palmă când se mișca. Sângele îmi pulsa în torente, dar pașii mei erau tăcuți când am urmat-o, tot desculță, lăsându-mă în jos când am trecut pe lângă camera ei, cu grijă să nu călcăm pe sticla spartă.

— Trebuie să te ascunzi! i-a șoptit Grey doctoriței, când ne-am strecurat pe lângă ea.

Asistenta dispăruse deja, dar doctorița era doar o carcasă pustie. Nu se mai afla în propriul corp. Din camera lui Grey s-au auzit un trosnet și un răcnet animalic. Descoperise că patul ei era gol. Doctorița s-a uitat în direcția aceea și a înghițit, dar nu s-a clintit. Grey a îngenuncheat lângă ea, i-a dat o șuviță de păr după ureche și a sărutat-o pe buze. Trecuse o vreme de când nu o mai văzusem făcând asta și pentru o clipă m-am întrebat dacă va funcționa, dar apoi poțiunea dulce pe care o purtam noi în respirație, pe buze, în fiecare centimetru de piele, a pătruns în sângele doctoriței și am văzut-o topindu-se sub atingerea surorii mele. Când Grey s-a retras, pupilele femeii erau cât farfuriile și se uita la Grey ca o mireasă care se îndrepta spre altar. Uluită. Copleșită. Îndrăgostită peste poate.

— Ascunde-te! i-a zis Grey.

Doctorița a zâmbit, beată și ametită, și s-a strecurat în camera din spatele ei.

Pulsul mi-o luase razna.

— Haide! am șoptit, disperată.

Am alergat cât am putut de tare, însă pe tăcute, spre locul în care dormeau Vivi și Tyler, luând colțul chiar când ușa lui Grey s-a deschis brusc. Sticla a zăngănit pe podea. Zgomotul l-a făcut pe Tyler să tresară și să se trezească. Grey i-a acoperit gura cu palma și a clătinat din cap. Tyler a înghițit. Am trezit-o pe Vivi cu un deget lipit de buzele ei. Pleoapele i s-au ridicat, dar când am tras-o în picioare a rămas tăcută. I-am făcut semn să-și scoată încălțările și să le ia în mână. Grey și-a luat mâna de pe fața lui Tyler și l-a ajutat să-și scoată pantofii.

În tăcerea care se lăsase s-a auzit scrâșnetul bocancilor grei pe sticlă. Pașii se îndreptau spre noi, urmând linia de picături de sânge pe care o lăsase Grey pe podea. Vivi și-a pus rucsacul. Grey l-a tras pe Tyler de pe scaun și și-a șters mâinile de rochie, apoi toți patru ne-am mișcat pe tăcute, dar iute, spre următorul coridor, luând alt colț după ce bărbatul a pășit în sala de așteptare. Retragerea ne-a fost mascată de umbre. I-am privit reflexia diluată într-un panou de sticlă. Avea trei rune proaspăt scrise pe piept, cu sânge. S-a lăsat pe vine și a pus o mână unde șezusem eu. A ridicat jacheta lui Vivi de pe podea și a dus-o la oasele măștii lui, inhalând adânc. A lovit încălțările lui Tyler cu vârful bocancului.

Și-a scos arma și a pornit în direcția noastră. Ne-am desprins de peretele de care ne lipisem și am alergat ușurel pe coridor, pe cât de repede puteam.

Când am cotit iar, Grey s-a izbit de un corp. În cap mi-a explodat o aură verde de duhoare.

— El..., a expirat silueta (o femeie, după cum am putut vedea în penumbră), dar Grey i-a retezat strigătul cât nu era decât o respirație, cu bisturiul sub bărbie.

A scos apoi bisturiul din capul ei și a ținut-o pe femeie lipită de ea, coborând-o la podea, împroșcând cu sânge: era plin de cheaguri și mirosea a putred.

Am alergat mai departe, pe întuneric, cotind, întorcându-ne de unde veniserăm când apăreau siluete la capătul unui coridor sau când ne lovea un zid de fum și putreziciune. Grey era plină de sânge – dar să fi fost sânge? În penumbră, pata din față părea să îi tresară pe halat ca o umbră.

— Trebuie să plecăm de pe etajul ăsta, a șoptit Grey. Din spital.

— Acolo! am arătat eu o ușă de la capătul coridorului.

DOAR PENTRU URGENȚE, scria. DESCHIDEREA UȘII DECLANȘEAZĂ ALARMA.

— Haideți! a zis Grey. Fugiți! și nu vă opriți!

Am fugit. Vivi a ajuns prima la ușă, s-a izbit în ea și în aceeași secundă alarma mi-a vibrat în dinți. Am urmat-o, cu Grey după mine. Tyler s-a aruncat ultimul prin ea. Când m-am uitat în spate, bărbatul venea drept spre noi, cu oasele măștii reflectând aschii de lumină.

— Du-te, du-te, du-te naibii odată! a strigat Grey, în timp ce Tyler închidea ușa și bărbatul se izbea de ea la trei secunde după noi, scoțând-o din balamale ca pe o Popsicle artizanală.

Am zburat pe scări în jos, sărind câte trei trepte deodată, cu picioarele lovind betonul și plămânii pompând din greu. Bărbatul era rapid și agil. Când străbăteam scara, apucându-ne de balustrade ca să luăm mai repede colțurile, l-am auzit ajungându-ne. Apoi l-am mirosit. L-am *simțit*, fierbințeala umedă a respirației sale, stropii de sudoare de pe brațele și pieptul lui mi-au atins ceafa. Tyler a strigat. M-am întors. Bărbatul îl ținea de guler și îl lipise de un perete. Grey era deja lângă ei. A împlântat bisturiul în pieptul creaturii și s-a dat înapoi. Pistolul a zăngănit pe scară, pierdut undeva sub noi. Unealta chirurgicală părea amuzant de mică, înfiptă în carnea lui, ca o scobitoare într-un pepene. L-a lăsat pe Tyler, care s-a împleticit spre noi, tușind. Am dat înapoi, coborând scă-

rile, când el și-a scos bisturiul din piept ca pe o așchie și l-a aruncat. S-a răsucit pe podea cu un clinchet voios.

— Fugiți! a zis Grey.

Ne-am întors și ne-am aruncat iar în jos, pe ușa de la capătul scărilor și în aerul rece al nopții. După alarma ascuțită de pe scară și duhoarea densă a cornutului, noaptea mi s-a părut proaspătă și liniștită. Fusesem scuipați în spatele spitalului.

Bărbatul a țâșnit afară de pe casa scării, în spatele nostru, prinzându-și coarnele măștii în ușă.

Grey a ajuns cel mai repede pe teren deschis și a fugit prin spațiul dintre clădirile spitalului, până ce-a ajuns în stradă, unde s-a aruncat în fața unei mașini în trecere. S-a oprit cu scrâșnet, cu rotocoale de fum ridicându-se din asfaltul de sub cauciucuri. Șoferul a coborât geamul și a început să urle obscenități. Grey s-a vârât prin geam și i-a plantat un sărut disperat pe buze. Bărbatul a tăcut, iar ea i-a șoptit repede ceva la ureche, în timp ce noi ne înghesuiam în mașină. Grey s-a aruncat pe bancheta din spate, iar șoferul a băgat într-a-ntâia și a făcut din nou cauciucurile să fumege, înainte să apucăm să închidem portierele.

Bărbatul a lovit cu pumnul bara din spate, chiar când luam viteză. A fugit pe lângă noi, aproape ținând pasul câteva secunde, apoi l-am depășit și l-am lăsat în mijlocul drumului, scăldat în roșul slab al farurilor.

Capitolul 15

— E VREMEA răspunsurilor, a cerut Tyler, în timp ce eu mă încălțam.

Nu puteam să nu fiu de acord cu el.

— Iubito, a zis el, ținând în mâini fața surorii mele inconștiente, trebuie să te trezești. Ai de dat niște explicații.

— Nu vrei să-i dai pace? a zis Vivi.

— Nu! Tocmai mi-am văzut iubita *ucigând o femeie* cu un *bisturiu*. Și bărbatul ăla... *chestia* aia... pielea îi putrezea. Nu mai vreau scuze.

— Nu cred că să fii inconștientă e o *scuză*, ticălosule.

— Nici eu. Așa că trezirea!

M-am întors de unde mă aflam, pe locul din față.

— Haideți să ne calmăm și să ne sfătuim un minut.

— Ah, vrei să ne sfătuim? Un taur ucigaș tocmai mi-a strivit esofagul, micuță Hollow. Nu sunt bine – și nici nu sunt convins că nu e un complot elaborat pentru a-mi distruge viața, a zis Tyler către o Grey inconștientă încă. Mă auzi, dragă? Știu ce pui la cale.

Am oftat și m-am întors.

— Unde ne duci? l-am întrebat pe șofer, când a ieșit pe autostradă, îndreptându-se spre nord.

El se uita cu ochi pustii prin parbriz. Era sub vraja lui Grey, nu sub a mea, așa că nu-l interesam. Interiorul mașinii mirosea a vin dulce pe punctul de a deveni oțet. Aerul era greu de

sânge și de magie invizibilă. Am deschis geamul, să las niște aer proaspăt să intre și să-mi limpezesc capul greu.

Cât va dura până ce-și dădea seama cineva că șoferul nostru lipsea? Aplicația de Uber era deschisă pe telefonul lui. În torpedo erau lucruri fără îndoială vârâte acolo înainte să-și înceapă tura: trei creioane colorate, ochelari de soare pentru dame, un cablu de încărcare și două bobițe pentru păr, una roz și una mov, ambele cu fire blonde prinse în elastic.

— Dacă trebuie să facem pipi? a întrebat Vivi. O să conducă mai departe?

— Cred că e un moment prost să vă zic că sandvișurile de la cantina spitalului nu mi-au picat tocmai bine, a zis Tyler.

M-am gândit să-i dau mamei un mesaj. Dar ce să-i scriu?

Conducem spre nord, dar nu știu încotro.

Nu știu cât timp vom lipsi.

Un bărbat mascat încearcă să ne omoare.

Nu-ți face griji.

Într-un final, telefonul mi-a murit în mână, înainte să pot trimite ceva. Poate că era mai bine așa. Cate dormea în camera ei din Londra, visând la o vreme de dinainte ca fetele ei să dispară.

Nu s-a dovedit problematic să facem pipi. Am rămas fără combustibil la mai puțin de două ore, la scurtă vreme după ce trecusem de Northampton. Mașina s-a oprit, scuipând, pe o stradă liniștită de lângă un câmp înconjurat de un gard scund. Era în zori. Nici țipenie în jur. Șoferul, încă sub vraja lui Grey, a ieșit din mașină, a lăsat farurile aprinse și portiera deschisă și a început să meargă pe lângă drum.

— Hei! am strigat, fugind după el. Hei, unde te duci? Ne lași pur și simplu aici?

Chiar și când l-am apucat de braț și am încercat să-l opresc, a continuat. Cu gura ușor întredeschisă și ochii nefocalizați. L-am lăsat să plece, să se afunde în întunericul care-l aștepta.

— Scuzați-mă, dar voi merge să mă răhățesc în pădure, ca un animal, a zis Tyler, sărind peste gard și pornind peste câmp.

— Fermecător, a zis Vivi. Chiar îmi dau seama de ce se vedea Grey cu el.

— Am auzit ce-ai zis! a strigat Tyler.

— Asta era și ideea! a răspuns Vivi.

Am așteptat. Un minut a devenit cinci și apoi zece. Mă tot foiam pe lângă mașină, așteptând să treacă alta pe lângă noi. Vivi își tot ridica telefonul, ca în filmele horror, când caută semnal. De parcă ar fi funcționat vreodată.

M-am întrebat dacă șoferul avea să continue pe jos până la destinația indicată de Grey. Cât de departe să fi fost? Oare se va opri pe drum? Sau va merge până ce-i sângerau picioarele, până ce-i chiorăia stomacul și îl dureau încheieturile? Va face pauze pentru mâncare și apă sau va merge până la moarte? Aveam oare puterea teribilă de a le face asta oamenilor?

— Iris, vino aici, a zis Vivi.

M-am dus unde își îndreptase lanterna telefonului, lângă portiera deschisă. Vivi s-a dat la o parte, dezvăluind chipul ca de ceară al lui Grey, cu ochii dați peste cap și pielea acoperită de o sudoare febrilă.

— Doamne! Arată oribil! M-am lăsat pe vine și i-am pus o palmă pe frunte. Arde. Ce facem?

— O ducem iar la spital? a sugerat Vivi.

— Fiindcă a mers atât de bine prima dată.

— Rahat, atunci nu știu. Dacă moare? Nu putem face nimic.

— O putem suna pe Cate, am sugerat, întrebându-mă dacă mama ar fi dorit să ofere îngrijire medicală urgentă unei fiice pe care o dăduse afară din casă.

— Chiar și să am semnal, sunt convinsă că ar fi *super*entuziasmată să o ajute.

Am găsit o sticlă de apă pe jumătate plină și un prosop pentru sală în portbagaj. L-am udat și am șters fruntea lui Grey, încercând să-i scădem febra. Tyler s-a întors, ținându-se de burtă.

— Acum, că am scăpat de asta... ce se petrece?

— Nu ai remarcat că ardea ca un cuptor, incompetentule? s-a răstit Vivi.

S-a auzit un zgomot din întuneric: pași pe pietriș și un zgomot ca un plescăit.

— Cine-i acolo? am zis, dar era numai șoferul nostru vrăjit, cu o canistră mare și roșie în mână. Ah, slavă Cerului!

— Ia te uită! a zis Tyler.

Când a trecut bărbatul, Tyler și-a pus piciorul în fața unuia dintre ale lui și a încercat să-i pună piedică. Bărbatul s-a împleticit, apoi și-a continuat mersul, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Care-i faza cu el?

— Nu îl necăji, am zis, când șoferul a trecut pe lângă mine, în lumea lui. Nu este el.

— *Asta* ce naiba mai înseamnă? a întrebat Tyler.

Vivi i-a luat fața în mâini, l-a privit o clipă, apoi l-a sărutat adânc, un sărut care mustea de elixirul de pe buzele surorilor mele. De pe buzele mele. Chiar și eu am simțit puterea lui și încă un lucru – o așchie de invidie.

Vivi s-a retras și l-a privit atentă pe Tyler.

— Mă simt violat, a zis el, ștergându-se la gură. Câh! Nu-s interesat, ca să știi. Am făcut deja asta. Sunteți toate la fel de nebune.

— Interesant, mi-a zis Vivi. Este complet neafectat. Poate fiindcă nu are creier.

— Câți *ani* ai? a întrebat Tyler.

Vivi n-avea decât să-l tachineze cât voia, dar eu știam de ce se vedea Grey cu Tyler.

A doua oară când mă sărutase cineva se întâmplase în culise, după prima prezentare de modă House of Hollow, la Săptămâna Modei de la Paris. Fusese un succes răsunător, dar eu nu aveam chef de sărbătoare. Aveam o piatră în stomac, pentru că un tip mă urmărea de două zile. Nu i-am aflat niciodată numele. Tot ce știam era că-i fotograf și că purta o jachetă de piele maronie. Își prindea părul blond într-un coc. Era tânăr, înalt și chipeș și vorbea cu un accent torcător. Femeile ar fi trebuit să se bată pentru el, dar el zăbovea prea mult în jurul modelelor și se uita prea mult la mine. Cred că își închipuia că o adolescentă ar fi încântată de atenția unui adult. Cred că se gândea că-mi plăcea cum îmi atinsese spatele blugilor cu degetele, când îmi ceruse un selfie împreună.

Cred că își imaginase multe lucruri greșit.

Ce mă gândisem eu era cam așa: că era important să nu fiu niciodată singură cu el în cameră. Îmi petrecusem două zile asigurându-mă că nu avea ocazia, nu pentru că eram sigură că s-ar fi întâmplat ceva rău, ci pentru că nu puteam fi sigură că *nu se întâmpla* nimic rău. Acum, când spectacolul se terminase, puteam lăsa garda jos. Zburam acasă, la Londra, în următoarea dimineață, Grey îmi comandase deja un Uber înapoi spre camera de hotel, iar tipul dubios nu avea să fie acolo.

Trebuia doar să fug în culise și să-mi iau haina.

În culise fusese haos ore bune, înainte de începerea spectacolului, într-o aglomerație de modele cu membre filiforme și make-up artiști și producători care fugeau de colo colo, urlând în căști – dar acum era liniște. Rămăsese mirosul chimic al fixativului de păr, la fel și cel de păr ars, când buclele erau lăsate prea mult în ondulatoare. Luminile de Hollywood care înconjurau fiecare oglindă erau stinse, iar rochiile pe care le purtase fiecare model pe podium fuseseră împachetate în huse de protecție și agățate pe rasteluri dintr-o parte a

camerei. Am zâmbit când am trecut pe lângă miracolele acelea mărunte, din ață și material, născute din mintea sălbatică a surorii mele. Văzusem schițe brute ale creațiilor sale în lunile de dinainte, dar nu eram pregătită să le văd în realitate, în toată splendoarea și grotescul lor.

Mi-am găsit haina pe spatele unui șezlong și m-am îmbrăcat.

— Bună, Iris, spusese o voce de bărbat.

M-am întors. Era fotograful.

Acolo, cu mine. Singuri, pe întuneric.

— Bună. Nu știam că mai e cineva aici.

— Nu mai e. Toată lumea a plecat la petrecere.

— Unde e Grey?

— Tocmai am văzut-o intrând într-un Uber.

Nu părea în regulă. Grey trebuia să mă ducă înapoi la hotel, înainte de petrecere. Cate o obligase să promită.

— Pot să te duc eu acasă, dacă vrei.

Am încercat să mă strecor pe lângă el ca să văd dacă spunea adevărul, dar m-a prins de încheietură și inima a început să-mi bată cu putere.

— Ești frumoasă, știi? a spus cu buzele, dar cu degetele, care mă înșfăcaseră de braț cât să lase vânătăi, zicea altceva.

Atunci s-a întâmplat. S-a aplecat să mă sărute. S-a apropiat prea tare. A inspirat puterea neîmblânzită, infuzată cu sudoare și teamă, și îl făcuse să o ia razna, cum se întâmplase și cu Justine Khan. Ochii i se măriseră cât farfuriile și m-am trezit întinsă pe jos, sub el, sub greutatea lui, în timp ce degetele lui îmi zgâriau talia, încercând să-mi pătrundă în blugi. Am strigat și m-am zbătut. L-am zgâriat pe față, dar mirosul brusc al propriului sânge l-a turbat și mai tare. Respirația lui fierbinte mi-a cuprins fața. Mi-a lăsat o urmă caldă de salivă pe piele, când m-a sărutat, m-a mușcat și a lins rănile pe care mi le făcuse.

Nu sunt sigură dacă Grey m-a auzit strigând sau dacă și-a urmat instinctul, dar dintr-odată era acolo – nu plecase, așa cum a pretins el – deasupra noastră, cu chipul unei zeițe a răzbunării. L-a luat de gât și l-a tras de pe mine cu o singură mână, apoi l-a izbit de o oglindă, spărgând sticla și beculețele din jurul ei. Degetele ei subțiri strângeau atât de tare, că el abia mai putea respira, dar – deși avea fața roșie și scotea zgomote înfundate, chinuindu-se să-i ajungă aerul în plămâni – fotograful nu părea deranjat. Era deja violent de intoxicat de ea, amețit și îndrăgostit.

De ce era o putere utilă și ușor de folosit pentru Grey, în timp ce pe mine mă transforma în victimă?

Grey respira întretăiat, scuipând venin cu fiecare expirație. L-a strâns și mai tare, până când i-am văzut capilarele spărgându-se.

— Te duci acasă, i-a poruncit ea, și când ajungi, te sinucizi. Lent. Dureros. Ai priceput?

Bărbatul și-a mușcat buza și a zâmbit, apoi a încuviințat de parcă ar fi flirtat cu ea.

— Grey, i-am zis, printre suspine. Nu face asta. N-a fost... N-a fost întru totul vina lui. A fost... un accident. M-am apropiat prea tare și el a exagerat. Nu știu cum să... Te rog. Te rog nu îl obliga să facă asta. Lasă-l!

Grey i-a dat drumul și l-a plesnit peste față. Din părul lui s-a scuturat o ploaie de așchii de sticlă.

— Ai noroc că sora mea este mai mărinimoasă. Să nu mai îndrăznești *vreodată* să atingi pe cineva fără acord! Dispari din ochii mei! Pleacă din Paris și nu te mai întoarce!

După ce fotograful a plecat, Grey s-a întors spre mine.

— Tu. Tu trebuie să fii mai...

— Cum? mă răstisem eu, ridicându-mă. Atentă?

Tremuram și sângeram. Voiam ca Grey să mă cuprindă

ca o pătură și să-mi înlăture durerea, dar nu a făcut-o. Stătea acolo și mă privea, nemișcată, în timp ce îmi încheiam blugii și îmi apăsam tampoane rotunde, demachiante, în mușcăturile care-mi sângerau pe gât și pe umăr.

— Trebuie să fii mai *puternică*, Iris.

— *Glumești*? Nu am cerut-o eu! M-a urmărit aici. De ce ești supărată pe *mine*?

— Pentru că ești slabă. Pentru că permiți oamenilor mărunți să te controleze. Pentru că ți-e teamă de cât ești de puternică și te îndepărtezi de asta. Pentru că nu voi fi mereu în zonă, să te protejez, și știu, *știu* că ești capabilă să te aperi singură, fiindcă semeni cu mine mai mult decât crezi.

— Cine *dracu'* ești? am întrebat-o, fiindcă persoana aceea nu era sora mea.

Rostea cuvinte atât de malițioase, de nefirești – cum să vină de la Grey? Cum putea persoana aceea, care pretindea că mă iubește mai mult decât orice, să mă rănească atât de profund, după ce văzuse ce pățisem? Mi-am adus aminte de degetul mic rupt de la mâna ei stângă. De la mâna mea stângă.

— Doare? o întrebasem, când se întâmplase.

— Da, șoptise ea, cu oasele umflate la piept. Foarte mult.

— Cum pot să te alin?

Se uitase la mine, cu ochii negri, respirând în reprize scurte și triste.

— Rupeți-l și tu.

În drum spre ieșire, Grey m-a apucat de încheieturile învinețite. Am tresărit de durerea suprapusă peste altă durere.

— Folosește darurile pe care le-ai primit, mi-a spus. Nu ar trebui să poată nimeni să te atingă. Poți să-i îngenunchezi, dacă asta vrei. Poți să-i faci să plătească.

— Dar nu asta vreau, i-am zis, smulgându-mă din strânsoarea ei, așa cum îmi arătase Vivi după unul dintre cursurile

ei de Krav Maga. N-am vrut asta niciodată. De ce nu pricepi? Ce vreau este să fiu *normală*.

Mai târziu, în noaptea aceea, în camera de hotel, petrecusem două ore la duș, încercând să-mi frec pielea până ce-mi ieșea mirosul lui și apoi, când dispăruse, încercând să-mi spăl și putreziciunea de sub piele, care mă făcea atât de slabă. Mi-am frecat cicatricea atât de puternic, că mi-a sângerat zile la rând.

Deci credeam că știu de ce se vedea Grey cu Tyler. Să fii lângă o persoană care nu-ți cădea pradă puterii, să săruți pe cineva care nu ar fi luat-o razna niciodată la mirosul tău – cineva pe care nu îl puteai *obliga* să te vrea, cineva pe care nu îl puteai *obliga* să te iubească, cineva care te dorea din proprie inițiativă – era ceva la care visam cu ochii deschiși, dar care mi se părea imposibil.

Ne-am uitat cum șoferul folosea o pâlnie ca să realimenteze mașina. Apoi, s-a urcat înapoi la volan și-a pornit motorul.

— Hei, hei, hei! am strigat, când a băgat în viteză și a început să se îndepărteze fără noi, cu toate portierele încă deschise.

Ne-am înghesuit cu toții înăuntru – Vivi în față, de data asta, Tyler și cu mine în spate – și ne-am trântit portierele.

— Să știți că nu îmi place *deloc* Uberul ăsta, a zis Tyler. O stea. Cel mult două.

Ședeam cu capul lui Grey în poală, iar picioarele ei goale erau pe genunchii lui Tyler. Părul îi era ud de transpirație, iar pielea îi mirosea puternic, nefiresc, a carne și a oțet, cu un iz de ceva dulce și floral, ca gardenia. I-am dat părul la o parte de pe frunte. Chiar și așa, bolnavă, lividă și tremurând, Grey era frumoasă.

Nu o mai văzusem niciodată cu adevărat bolnavă. Mereu fusese ea cea care avea grijă de mine și de Vivi când eram

mici, nu invers. Grey fusese mereu la conducere. Grey fusese mereu cea mai puternică.

— Voi avea grijă de tine, am șoptit, așa cum îmi șoptea și ea în fiecare seară, la ora de culcare. Pentru totdeauna. Promit.

Nu la multă vreme după aceea ne-am oprit să alimentăm iar, la o benzinărie cu program non-stop de pe autostradă, care avea lumini albe, puternice. Am țâșnit înăuntru cât umplea șoferul rezervorul. Am cumpărat un analgezic lichid, pentru copii, și apă, ca să încerc să-i scad febra lui Grey. Eram înapoi în mașină, cu brațele pline de medicamente și de gustări de lângă tejghea, chiar înainte ca tipul să fi terminat. Tyler se plimba de colo colo. Vivi răsucea o țigară între degete, neaprinsă, privindu-l în ochi încontinuu pe angajatul benzinăriei, care se uita urât la ea.

— Grey, am zis, strecurându-mă înapoi în mașină și punându-i capul în poala mea.

Bărbatul a pus furtunul înapoi la pompă.

— Grey, trebuie să iei asta.

Am crezut că va intra în benzinărie, să plătească, dar el a deschis portiera și a pornit motorul.

— Rahat, Tyler! am strigat, când mașina a tresărit în față. Urcă!

Tyler a luat-o la picior după noi și s-a aruncat înăuntru chiar când mașina ieșea din benzinărie, cu angajatul deja urlând după noi de afară.

— Vom fi arestați! a zis Vivi.

— Ajută-mă! i-am spus lui Tyler, după ce am revenit pe autostradă.

Am ridicat umerii moi ai lui Grey mai sus pe genunchii mei și i-am ținut capul, ca Tyler să îi poată deschide gura și să-i toarne niște analgezic în ea.

Tyler s-a aplecat să îi mângâie obrazul. Un moment de tandrețe. Și-a trecut degetul mare peste buza inferioară a lui Grey, apoi i-a deschis gura.

— Are ceva... ceva înăuntru, a zis el.

— În gură?

M-am aplecat și m-am uitat. Era ceva verde în gâtul lui Grey. Mi-am vârât degetele dincolo de dinții ei și am încercat să-l scot: erau niște frunze putrede, acoperite de o blană de mucegai prăfos. Duhoarea de cupru m-a făcut să lăcrimez. Tyler și Vivi au icnit amândoi când s-a răspândit în aerul închis din mașină. Am aprins lumina de deasupra și m-am uitat în gura lui Grey, apoi mi-am dorit să nu o fi făcut. Am icnit și eu. Era un cuib de frunze putrede, flori carnivore și furnici, iar toate creșteau în ea, se hrăneau cu sângele ei. Erupeau din carnea gâtului.

— Ce este? a întrebat Tyler.

— O infecție, am mințit eu. Condu mai repede! i-am zis șoferului, deși știam că nu mă va asculta sau s-ar putea să nu reziste până unde mergem.

Am mai continuat timp de patru sau cinci ore, până când zorii au început să se scurgă de la marginile cerului, și toți ședeam turcește, cu vezicile strânse. Febra lui Grey creștea și scădea, însă pielea îi era în continuare transpirată, buzele, lipsite de culoare, iar respirația, pătată cu un verde putred.

Adormeam și mă trezeam. Îmi doream să fi avut ocazia de a-i spune lui Cate că eram bine. Curând, se va trezi și va afla că dispărusem de la spital peste noapte, fără urmă. Ce însemna asta pentru ea?

În lumina cenușie a zorilor, am văzut furnici ieșind din colțul gurii lui Grey și pășindu-i într-un șir strâns peste obraz, spre ochi.

Vivi a căscat și s-a întins.

— Unde suntem? a întrebat, când am trecut dincolo de periferia unui oraș.

— În Edinburgh, am răspuns.

Bănuisem de îndată ce trecusem granița cu Scoția că aceea va fi destinația noastră. Unde începuse totul, acum mulți ani, pe o stradă calmă din Centrul Vechi, în cele câteva clipe dintre un an și următorul.

Când mă gândeam la noaptea aceea, când încercam să-mi amintesc, nu îmi venea nimic în minte. Doar prin poveștile altora îmi puteam imagina cum fusese.

Așa cum o spunea Cate, nu existase niciun fel de magie în aer, niciun sentiment rău-prevestitor, niciun străin înalt, cu haine negre, urmărindu-ne în secret. Fusese o noapte normală, pe o stradă normală. Eram o familie normală și apoi, într-o secundă, nu mai eram. Ni se întâmplase ceva teribil și imposibil acolo și nu îmi aminteam ce – dar poate că Grey își amintea. Grey, cu secretele și buzele ei parfumate și frumusețea nefirească, care-i adusese lumea la picioare.

Grey spunea că-și amintea totul. *Totul*. Toate răspunsurile se aflau de cealaltă parte a febrei. Trebuia doar s-o alungăm.

Câteva minute mai târziu, mașina s-a oprit pe o străduță îngustă, pietruită. Orașul era încă în brațele întunericului, iar lumina de aici, bătrână, împrumutată din alt secol. Chiar și iluminatul modern părea incapabil să îndepărteze complet apăsarea nopții scoțiene.

Tyler s-a întins și a dat să deschidă portiera.

— Stai! a zis Vivi, ridicând privirea prin parbriz către ceva ce nu puteam zări. Văd o pușcoaică la geam, cu o armă îndreptată spre noi.

— O pușcoaică? am întrebat.

— Da, o copilă ciudată, cu o pușcă, a spus Vivi.

Șoferul a ieșit încet din mașină și a rămas pe loc, privind-o cu brațele ridicate. Am auzit-o armând.

— I-o datorezi! a zis bărbatul, apoi s-a întors și – fără să închidă portiera – a început să meargă pe drumul pe care venisem.

Cât de distrusă era viața lui, după ce dusese trei fete stranii și un supermodel peste granița?

— Ce face? am întrebat-o pe Vivi, care ședea neclintită pe locul din față.

— Cred că se gândește dacă să mă împuște în față, a răspuns Vivi. Șansele nu par deloc în favoarea mea.

Am deschis atunci ușa, lent, așa cum făcuse bărbatul, și m-am strecurat de sub Grey, cu mâinile deasupra capului. Pușca s-a mutat spre mine. Vivi avea dreptate: o ținea o copilă, o fetiță care n-avea mai mult de 10-11 ani.

N-am zis nimic. Nu era nevoie.

Fetița s-a uitat pe deasupra puștii ca să mă vadă mai bine: părul meu blond-alburiu, ochii negri. Dacă o cunoștea pe Grey, avea s-o recunoască în mine. A tras pușca în interior și a închis geamul.

— Cred că e în regulă, am zis.

Tyler și Vivi au deschis portierele și au ieșit. Pentru o clipă m-am gândit că atât ne-a fost. Copila va închide geamurile și va încuia ușile. Dar nu, ușa de la intrare s-a deschis și fetița s-a ivit pe verandă, cu pușca pe umăr. Avea părul încâlcit și era murdară, cu mâinile și picioarele goale acoperite de un strat de jeg. Purta o cămașă de noapte din bumbac, care fusese cândva albă, dar acum era plină de pământ și mucus. Arăta de parcă ar fi fost îngropată de vie în ea și apoi ar fi ieșit din mormântul deloc adânc.

Ochii ei s-au plimbat de la Vivi la mine, apoi iar la gâtul tatuat al lui Vivi, apoi la gâtul meu, la cârligul lucios al țesutului cicatrizat, în lumina dimineții. Pupilele i se măriseră și respira scurt, ca un iepure care privea un lup de peste câmp – parcă hotărând dacă ar trebui să fugă sau să rămână pe loc.

Tyler a privit peste umăr, spre casă.

— Părinții tăi sunt acasă, dulceață?

— Taci, Tyler! a zis Vivi.

Am făcut un pas spre fetiță, cu mâinile sus.

— Trebuie să o ajuți! am zis. Grey ne-a trimis aici convinsă că vei ști ce să faci.

Copila m-a privit întrebătoare. Am arătat din cap spre bancheta din spate, unde zăcea sora mea, tremurând.

Fetița s-a apropiat, desculță pe pietrele reci, și s-a uitat la Grey.

— Aduceți-o..., a început ea, cu un glas uscat și gâtuit.

M-am întrebat cât de frecvent vorbea cu alții.

— Aduceți-o înăuntru! a zis, și așa am făcut.

Vivi era cea mai puternică, așa că a luat-o pe Grey de subsuori, în timp ce Tyler îi ducea picioarele. Au pus-o jos pe un covor plin de praf și de firimituri, din livingul care se deschidea din hol. M-am strecurat înapoi afară, să închid portierele și ușa de la intrare. În hol era un teanc cu vreo 30 de plicuri nedeschise, toate adresate lui Adelaide Fairlight. Era numele bunicii. Era și numele pe care-l folosea Grey când se caza în hoteluri, ca să-și ascundă identitatea. Așadar, alt cuib clandestin al surorii noastre. Cât de întinsă era rețeaua ei de mistere?

Am îngenuncheat lângă ea, alături de ceilalți, și m-am uitat în jur după alte semne ale surorii mele. Prin geamuri și podele începuseră să crească chestii verzi. Vițele se strecurau dintre pervazuri. Licheni galbeni apăreau din pereți. Un cocon de mucegai acopera lemnul așezat lângă șemineu. Covorul de sub Grey era buretos de la un soi de ciupercă, niște polipi asemănători cu coralii care se unduiau ușor când se creau curenți de aer.

Părea un loc în care Grey se simțea ca acasă și totuși mobila era puțină și nu se vedeau gablonțurile pe care-i plăcea să le strângă în ascunzători: nici urmă de tămâie, de lumânări sau de cristale. Mă gândeam că apartamentul era un soi de casă conspirativă – sau că Grey îl închiriase sau îl cumpărase, în

numele bunicii, *pentru* fetiță. Pentru moment, m-am întrebat dacă fetița era cumva fiica secretă a lui Grey, născută după ce fugise. I-am cercetat trăsăturile, însă nu am văzut asemănări. Fetița avea păr castaniu și ochi verzi. În plus, cred că avea 10-11 ani, iar Grey plecase cu doar patru ani în urmă.

Fetița s-a dus în bucătăria alăturată. S-a auzit zgomot de sticlă pe sticlă și o lingură care amesteca. S-a întors, câteva minute mai târziu, cu un castron. Am simțit miros de oțet și de sare, îmbinat cu anason și cu izul amărui și medicinal al pelinului. O fiertură de vrăjitoare.

Fetița mi-a făcut semn să deschid gura lui Grey și să o țin de nas. Când am procedat întocmai, a turnat o parte din lichid pe gâtul lui Grey. Sora mea a icnit și a înghițit, apoi a vomitat imediat un sac placentar de putregai, rădăcini și verde.

— Doamne! *Nu pot* să văd asta, a zis Tyler și s-a ridicat, ieșind afară.

L-am auzit vomitând imediat. Cele câteva gustări pe care le mâncasem în mașină s-au întins cu pleosc pe trotuar.

Fetița mi-a făcut semn să o țin iar de nas pe Grey, apoi i-a turnat mai mult din zeamă în gură. Grey a icnit din nou, a înghițit, a vomitat, iar de data asta au fost fâșii lipicioase de fiere, cu flori și viermi mici.

Fetița a remarcat bandajele de pe brațele lui Grey și și-a pus palmele peste ele. S-a dus iar în bucătărie și s-a întors cu o foarfecă pentru carne, pe care a strecurat-o sub fâșiile de bumbac, tăindu-le. Sub ele, pielea de pe brațele surorii mele era acoperită cu trei tăieturi, două dintre ele închise cu copci care arătau ca sârma ghimpată. Florile albe ale morții creșteau din fiecare rană, creând un covor, cu rădăcinile albastre ca niște vene după ce băuseră din sângele lui Grey.

— Iisuse! a șoptit Vivi. Ce i se întâmplă?

Fetița a luat foarfeca și și-a tăiat palma. M-am gândit la durere și am icnit, dar când a deschis palma nu am văzut sânge, ci doar un lichid maroniu, care mirosea a fier și a sevă.

— Intră..., a zis ea, răgușit, dar i s-a blocat gâtul.

A înghițit și a încercat iar.

— Intră în tine.

Și-a folosit două degete de la cealaltă mână să-și țină rana deschisă. Înăuntru nu erau capilare sau tendoane sau carne roșie, ci ce te-ai aștepta să găsești într-un copac care se descompune în pădure: putregai, mușchi și mucegai.

Lui Vivi i-a alunecat o lacrimă pe obraz.

— Ce ești? a întrebat.

— Este în mine, a zis fetița, cu mâna la inimă. În ea.

A atins cicatricea de pe gâtul lui Grey. Apoi a arătat spre Vivi.

— În tine.

Vivi a clătinat din cap, mai întâi lent, apoi cu furie. Și-a șters lacrimile și s-a ridicat.

— *La naiba* cu asta! a izbucnit.

A lovit cu piciorul castronul, care a alunecat zăngănind, și a făcut ce făcea ea de obicei: a plecat, probabil să găsească un magazin fără licență, care să-i vândă alcool înainte de 10 dimineața.

Fetița și-a rupt o fâșie din rochie și a înmuiat-o în balta de tinctură rămasă.

— Pentru tine, a zis, întinzându-mi materialul.

Eram derutată, dar ea și-a atins bazinul moale de carne dintre oasele claviculei și degetele mele s-au dus din instinct la clavicula mea, la cicatrice, unde nodul de sub piele se formase din nou. Am apăsat materialul ud pe piele. Ceva s-a zvârcolit dedesubt, protestând.

Fetița a înmuiat bandajele lui Grey în ce mai rămăsese din leac, apoi i le-a aplicat pe tăieturi.

— De ce..., a început fata.

A înghițit.

— De ce a făcut asta? a întrebat, cu degetele pe fâșiile ude de bumbac.

O țineam pe sora mea de mână.

— Nu cred că s-a tăiat ea. Grey lipsește de o săptămână. Așa am găsit-o. Cred că i-a făcut cineva asta. Un bărbat. Un bărbat care poartă un craniu de taur, ca să-și ascundă fața.

— A... tăiat-o?

— Nu știu. Nu știu de ce ar face asta cineva.

Fetița s-a ridicat și a luat pușca, îndreptând-o spre mine.

— Nu puteți sta aici! a mârâit.

— Hei, hei, stai...

— Nu! a zis ea, izbindu-mă cu pușca în umăr și răsturnându-mă. *Pleacă*!

— Te rog să-mi spui ce se petrece!

— Are sângele ei.

Vorbea ca un animal sălbatic, care fusese învățat o limbă a oamenilor.

— Va putea să o găsească mereu. Dacă e aici, vine și el. Deja e pe drum.

— I-o datorezi! am zis repede, repetând ce spusese șoferul, înainte să plece.

Nu știam precis ce ar fi putut să-i datoreze un copil lui Grey, doar că ne lăsase înăuntru pentru că i se amintise asta, și poate că ar fi ajuns să ne permită să mai rămânem. Grey era slăbită și deshidratată. Îmi făceam griji dacă puteam să o mut iar sau dacă i-aș fi provocat mai mult rău și, în plus, fetița părea să știe cum să aibă grijă de ea, spre deosebire de medici. Trebuia să rămânem aici. Nu aveam unde să mergem.

— Avem nevoie de ajutor și îi ești datoare. Te rog, te rog!

— Când se trezește, plecați! a poruncit ea, apoi a lăsat pușca și a ieșit în stradă, după Vivi și Tyler.

Capitolul 16

Vivi s-a întors la scurtă vreme; spre surprinderea mea, nu avea o sticlă de tequila, ci pâine proaspătă, fructe și cafea. Am mâncat împreună, pe verandă, sub soarele rece al dimineții. I-am povestit ce zisese fetița, că bărbatul care o căuta pe Grey urma să ne găsească și aici, așa cum ne găsise la spital, și că timpul nostru aici era limitat.

Vivi a tras dintr-o țigară cu cuișoare și a expirat un nor de fum, gândind rapid.

— Ce este? am întrebat-o.

— Este... Poate că-i așa cum ne putem găsi noi trei una pe cealaltă, a zis ea. Are sângele ei, deci o poate găsi și el.

— Ce sens are?

— Futu-i, Iris! Nu știu. Nu știu ce înseamnă. Nu am răspunsuri pentru tine. Încerc doar niște idei, încerc o sesiune de brainstorming.

— OK, OK, bine. Ce facem acum?

— Mergem mai departe, cred.

— Pentru totdeauna?

— Până ce ne dăm seama.

— Să ne dăm seama de ce?

— Cum ucidem un minotaur? Suntem oameni, nu? Suntem specia dominantă cu un motiv. Suntem înfricoșători. Avem arme. Ar trebui să putem omorî ușor o vacă bipedă.

Vivi și-a stins țigara.

— Nu mai am răbdare, a zis, ridicându-se și intrând.

Am auzit-o cum mormăia pentru sine, când a îngenuncheat lângă Grey și i-a strecurat o pernă sub cap.

— Vreau să mă întorc la Budapesta. Vreau să beau bere de soc și să mă giugiulesc cu femei maghiare superbe, în fiecare seară. Mă auzi? Trezește-te și rezolvă situația! Îmi place viața mea.

Am inspirat lung, apoi l-am văzut pe Tyler la capătul străzii, venind spre mine cu teniși noi în picioare și o cutie de pantofi Nike sub braț. Cu cămașa înflorată și haina cu model leopard, era un anacronism pe străzile pietruite cu case vechi.

— Mișto teniși, am zis, când s-a așezat lângă mine, pe verandă.

I-am oferit o banană și ce-mi mai rămăsese din cafea.

— Păi, a zis el, după ce a luat o gură. Nu sunt tocmai stilul meu, dar nu mai aveau mocasini Gucci din piele de șopârlă, așa că... ce era să fac?

— Credeam că nu te vom mai revedea.

— M-am dus la gară. Mi-am luat bilet. Am urcat în tren și mi-am găsit locul.

— De ce ești aici?

— S-a declanșat o alarmă de incendiu și au evacuat toți pasagerii. Nu era să aștept în frig, pe un peron.

— Și eu, care mă gândeam că ai fost lovit de un puseu de conștiință!

— Doamne, nu!

Tyler și-a întins picioarele lungi în față, lovindu-și tenișii noi unul de altul.

— Am citit despre sora ta.

Tyler nu a zis nimic.

— Dacă nu vrei să vorbești despre ea...

— E în regulă. Doar că...

Și-a scărpinat rădăcina nasului și a continuat:

— S-a întâmplat acum multă vreme. Eu sunt cel mai mic dintre patru copii. Singurul băiat. Eram la plajă, într-o vară. Aveam cinci ani și Rosie șapte. Înotam bine. Ne provocam între noi să înotăm tot mai departe.

Povestea de parcă ar fi citit un articol de pe Wikipedia. Așa vorbeam și eu despre răpirea mea, dacă eram nevoită. Să elimin emoțiile și să povestesc doar faptele principale făcea lucrurile mai ușoare.

— Am fost prinși de un val și ne-a tras dedesubt. Când m-au scos, n-am avut ritm cardiac trei minute. M-au resuscitat. Pe ea nu au putut-o aduce înapoi.

— Știu că nu e suficient să spun asta, dar îmi pare rău.

Tyler mai avea doar 3% baterie, dar și-a deblocat telefonul și a intrat în folderul cu Favorite. Mi-a arătat fotografii cu Rosie. Fetița din articol, cu păr lung și negru și un breton des. Erau de când își vizitase rudele din Seoul. Din prima zi de școală, cu ea rânjind fără dinți. Cu ea jucându-se cu cele două surori adolescente și Tyler.

— Rosie era cea mai curajoasă și mai pusă pe șotii dintre noi. Mereu intra în bucluc.

— Ca Vivi.

— Vivi îmi amintește de ea, într-adevăr. Amândouă pline de atitudine și *incredibil* de iritante, însă tot adorabile.

Tyler și-a pus telefonul deoparte.

— Grey crede că am fost acolo.

— Acolo unde?

— În Demilume. În cele câteva minute în care mi-a stat inima, acolo crede că m-am dus.

— Ha.

— Ce „ha"? A fost un „ha" ca o mărturisire.

— Doar că... Grey mi-a zis cândva că te considera special. Mă întreb dacă de asta nu te putem convinge să faci ce vrem.

Tyler murise. Tyler reînviase. Tyler era imun la compulsia noastră.

— Credeam că tu zici că-i totul în capul meu.

— Așa cum vorbea Grey despre asta – am presupus, ca o persoană *normală*, că era o poveste. Nu îmi amintesc mare lucru din ziua aceea, după ce-am intrat în apă, dar îmi amintesc mirosul de fum, când am ajuns pe plajă. Mama mi-a zis că, odată cu apa pe care am tușit-o afară din plămâni în timpul procedurii, i s-a părut că am scuipat și flori. Doar că... e real, nu-i așa? Ce se întâmplă e real.

— Da. Cred că este.

— V-am luat un cadou, a zis el.

Înăuntrul cutiei de la Nike erau trei încărcătoare noi de iPhone. Tyler mi-a întins unul.

— Unul pentru tine, unul pentru mine, unul pentru sora ta tatuată agresiv.

— Mersi. E ciudat de atent din partea ta.

— Oamenii sunt mereu *atât* de surprinși când mă dovedesc a nu fi un ticălos cu acte-n regulă.

— Să fiu sinceră, chiar pari să depui eforturi serioase să te porți așa.

— Face parte din imaginea mea, micuță Hollow. Vibe de băiat rău. De fapt, sunt *foarte* profund.

— Știam eu că trebuie să fie vreun motiv pentru care Grey se vedea cu tine!

— În afară de aspectul meu scandalos de atrăgător, adică? Nu m-am dus de fapt la gară, să știi.

Tyler a mai luat o gură din cafeaua mea și s-a întors să privească prin ușă, spre locul unde dormea Grey pe covorul murdar.

— Vreau să fie bine. *Trebuie* să fie bine.

— Și eu, am zis, și l-am bătut pe spate.

Era ciudat, dar atât de bine, să fiu așa de aproape de cineva fără să îmi fac griji că-și va înfige dinții în pielea mea, să mă guste.

— Și eu.

☾

M-am calmat cu trei respirații adânci, înainte să-mi pun telefonul la încărcat.

Pentru prima dată, mi-am editat aplicația Find Friends, scoțând-o pe mama din lista de persoane care puteau vedea unde mă aflam. Dacă știa unde eram, ar fi urcat în primul avion, să vină să mă aducă acasă. Nu puteam permite asta. Nu era sigur pentru ea.

Am atins numele ei din lista de Favorite și am sunat-o.

— Iris, Iris, Iris! a suspinat mama, jumătate de secundă mai târziu. Doamne! Vorbește cu mine, iubito!

— Sunt bine, am zis.

Durerea din vocea ei era mușcătoare. O simțeam în sânge. Doamne, cum îi putusem face una ca asta?

— Sunt bine.

— Unde ești? Știam că nu trebuie să te las să stai cu *chestia aia*. Vin să te iau.

Chestia aia?

— Nu pot să-ți spun. Sunt în siguranță, dar încă nu pot să vin acasă. Nu știu câtă vreme voi mai fi plecată.

Nu știu dacă mă voi putea întoarce vreodată.

M-am gândit la școală și la viitorul imaginar, construit cu grijă, la care-mi permisesem să visez de ani întregi. Cel în care purtam o bluză de trening bleumarin cu Universitatea Oxford, cărându-mi manualele peste peluzele Colegiului Magdalen. Cel în care aveam colegi care nu mă cunoșteau drept o persoană dispărută în condiții misterioase sau drept sora mai mică a unui supermodel, ci drept Iris Hollow, studentă la Medicină. Cel în care aveam o iubită sau un iubit și un sărut nu era înfricoșător. Cel în care mă duceam să vâslesc

pe râul Cherwell și beam cidru la picnicurile de vară cu prietenii și îmi petreceam ore în șir învățând în biblioteci din sălile sfinte ale unor vechi biserici.

Un viitor care, în acest moment, părea să-mi alunece printre degete – dar îmi susțineam sora și asta conta mai mult decât orice.

— Chestia aia mi-a luat totul, a zis Cate. Nu vreau să o las să te ia și pe tine. *Spune-mi* unde ești. Ești a mea, nu a ei. Mă auzi? Ești *a mea*.

— Vorbești despre... Grey?

— Stai departe de ea, Iris! Te rog. Oriunde ai fi, stai departe de ea. Nu ești în siguranță, ești...

— Cate. Oprește-te! *Nu* o părăsesc. Nu îmi abandonez surorile.

— Să nu ai încredere în ea. Fugi! Ascultă-mă. Fugi. Trebuie să fugi. *Fugi*. Nu este...

Am închis și mi-am apăsat podul palmei peste gură, ca să nu suspin. Telefonul mi-a vibrat de un apel primit. Poza mamei, împreună cu mine, a umplut ecranul. Părul meu opalescent și fruntea palidă erau lipite de obrazul ei înroșit, de buclele negre. Zâmbeam amândouă. Trăsăturile noastre erau uluitor de diferite. Apelul s-a încheiat, dar mama a sunat iar și iar și iar. I-am blocat numărul.

Mama îmi numise sora *chestia aia*. Mama îmi spusese să fug de ea.

Nu știam ce să fac cu informația primită. Mi-am înghițit repulsia și m-am sprijinit de perete. Casa tăcea. Noi trei eram împreună. Grey trăia. Era suficient.

Am savurat calmul câteva minute, apoi am scris „minotaur" în Chrome și am apăsat *Căutare*. Am găsit imagini cu un taur demonic, imens, cu un topor, o reprezentare grafică a răului și proporțiilor exagerate. Era adesea desenat cu pătrățele pe abdomen, cu copite despicate, cu ochii roși. Nu semăna deloc cu bărbatul care ne urmărea.

Articolul de pe Wikipedia repovestea mitul grecesc al unui monstru mâncător de carne de om, prins în centrul unui labirint construit de meșterul Dedal. Am continuat. Minotaurul apărea în *Infernul* lui Dante, ceea ce mi-a stârnit interesul – era una dintre cărțile preferate ale lui Grey –, dar era menționat scurt, iar Dante și Virgiliu treceau repede pe lângă el. Picasso a inclus creatura în câteva dintre schițele lui. Existau minotauri în *Dungeons & Dragons* și în *Assassin's Creed*. Inutil.

În secțiunea *Vezi mai multe* exista o listă de entități comparabile: am făcut clic pe *Cap-de-Taur*, „gardianul lumii de dincolo în mitologia chineză" și am citit despre el și despre Față-de-Cal, doi păzitori ai tărâmului morților, care prindeau sufletele oamenilor și le târau în iad. M-am întors și am atins alt nume, care mi se părea vag cunoscut: *Moloch*. „Un zeu din Canaan, asociat cu jertfirea copiilor." Am strâns din buze și m-am uitat peste articol: dovezi arheologice ale sacrificiilor infantile în Cartagena, Cronos devorându-și copiii.

M-am oprit la pictura lui Peter Paul Rubens care fusese inclusă în text: *Saturn devorându-și fiul*. În ea, un zeu dezbrăcat, cu părul și barba cenușii, se apleca peste un copil pe care-l ținea în mână și îi smulgea carnea din piept cu dinții.

— Doamne! am șoptit.

Am pus jos telefonul și mi-am trecut mâinile prin păr. Trebuia să fac duș. Trebuia să dorm.

Am urcat. Exïstau două dormitoare, deși unul era nemobilat și patul dublu din celălalt nu avea așternuturi, iar salteaua era pătată și lăsată. Fetița dormea, m-am gândit eu, în cuibul de pături fetide din colțul camerei, cu straturile pline de frunze și de bucățele de hârtie. Am îngenuncheat și am despăturit un pătrat de ziar, o tăietură fragilizată de vreme. *Copil dispărut*, zicea titlul, urmat de o poză alb-negru a unei fetițe. Dedesubt: *Agnes Young, în vârstă de 11 ani, unica fiică a lui Philip și a Samanthei Young, lipsește de cinci zile*. Am atins

cu degetele fața fetiței, cămașa de noapte din bumbac alb pe care o purta, atât de cunoscută. Altă tăietură anunța moartea Samanthei Young, anul trecut, la vârsta de 96 de ani. *Reunită cu fiica ei iubită, Agnes, în sfârșit*, scria. Le-am împăturit și le-am pus de unde le luasem, cu gândurile lipite de cele două date.

După asta am stat în cabina de duș multă vreme, cu genunchii la bărbie și brațele în jurul pulpelor, ghemuită sub apa care cădea, la fel de nemișcată ca o piatră de râu.

Am plâns. Nu mult și nici ușor. Câteva suspine adânci, care mi-au cuprins coastele și m-au strâns. Am plâns pentru zilele în care lipsise Grey și de ușurare că era aici și am plâns pentru mine, pentru viața la care muncisem și pentru viața pe care mi-o doream, o viață care acum părea atât de fragilă. Am plâns pentru că mama o credea periculoasă pe sora mea și am plâns fiindcă o parte din mine știa că era adevărat.

Când am terminat, mă simțeam mai bine. M-am schimbat înapoi în tricoul și în blugii transpirați, cu pielea protestând din cauza sării și murdăriei lipite de materiale.

Tyler a vegheat primul, în timp ce eu și Vivi dormeam pe podeaua din living, alături de Grey. Ziua era neobișnuit de frumoasă pentru Edinburgh pe timp de iarnă. Camera era încălzită de boiler, iar aerul duhnea a pădure putrezindă, însă nimeni nu dormise cu o noapte înainte, iar nopțile anterioare fuseseră încărcate de stres, de așteptare și de dorință, așa că amândouă am căzut într-un somn adânc, fără vise. Am dormit mai adânc decât reușisem în multe săptămâni, cu degetele lipite de încheietura lui Vivi, de o parte, și de gâtul lui Grey, de cealaltă. Ritmul pulsurilor lor îmi servea drept metronom.

M-am trezit ca printr-o perdea încețoșată, după-amiaza, când fetița – Agnes – s-a întors. Am privit-o o vreme cum ședea pe un scaun de lângă geam, cu pușca în poală. Când m-am trezit iar, era noapte. Casa era întunecată, dar în bucătărie era

lumină și auzeam vocile lui Vivi și Tyler – înmuiate de alcool, îmi imaginam. Mi-am pus palma pe obrazul lui Grey. Febra îi cedase după-amiază și pielea nu-i mai transpira. Când am îndepărtat bandajele de pe brațele ei, florile se ofiliseră, iar rănile din care crescuseră erau aproape vindecate.

— Hei, puștoaico! a șoptit o voce răgușită.

Am ridicat privirea. Ochii lui Grey erau doar ușor întredeschiși, dar zâmbea.

— Te-ai trezit!

— Ssst, a zis Grey, râzând încet. Am nevoie de câteva minute de liniște, înainte să trebuiască să mă ridic.

— Am crezut că ai murit, am șoptit, cu fața îngropată în scobitura umărului ei. Am crezut c-ai murit.

— Nu, sunt aici. Sunt aici.

— În apartamentul tău era un cadavru. Te urmăresc unii. Un tip cu un craniu de taur pe cap. Fetița, Agnes, spune că te poate găsi și aici.

— Cât am dormit? Ar trebui să pornim la drum înainte să dea de noi.

— Cine e? Ce vrea de la tine? El ne-a răpit când eram mici?

Grey mi-a trecut degetele prin păr și mi-a dat o șuviță după ureche.

— Nu, nu ne-a răpit când eram mici.

— Ai zis în *Vogue* că-ți amintești. Că-ți amintești tot ce ni s-a întâmplat. Ce ni s-a întâmplat?

Din bucătărie s-a auzit un pufnet de râs. Al lui Vivi.

— Cine mai e aici? a întrebat Grey.

— Vivi și Tyler.

— A venit Tyler?

— Nu am putut scăpa de el.

Grey a zâmbit.

— Pot să îl văd?

— Ce vom face, Grey? Unde mergem acum? Cum putem

fugi de un dușman care ne va găsi mereu?

Grey a încercat să spună ceva, dar a început să tușească.

— Stai așa. Îți aduc apă.

M-am ridicat, m-am întins și m-am dus în bucătărie. Vivi rămăsese în top și blugi. Ținea picioarele desculțe pe masă, avea o țigară în gură și una după ureche. Ea și Tyler jucau cărți și beau whiskey. Tatuajul cu glicină al lui Vivi se mărise de când nu-l mai văzusem. I se răsucea sub sutien și în jurul cutiei toracice, peste stomacul plat și în jurul portretului lui Lady Hamilton, apoi îi cobora sub talia blugilor. Boboci mov, în acuarelă, înfloreau de pe viță. Unele frunze începuseră să se răsucească și să se înnegrească de putregai. Mă întrebam dacă fusese intenționat sau dacă cerneala o luase razna pe pielea ei.

— Joci și tu? a zis Tyler, cu o țigară de-ale lui Vivi în gură.

Nu purta nici el tricou. Am încercat să nu mă uit prea lung la el.

— Voi doi jucați poker și vă faceți muci când ar trebui să stați de șase? am întrebat și am turnat un pahar cu apă de la chiuvetă.

— Avem amândoi toleranțe foarte mari la alcool, a zis Vivi.

— Adică suntem bețivi funcționali care au nevoie de cel puțin câteva doze de alcool medicinal în fiecare zi, pentru a opera. Să ne facem muci a fost un lucru responsabil. Cum e Grey?

— S-a trezit, am zis și am făcut semn din cap spre Tyler. Vrea să te vadă.

Tyler s-a ridicat atât de repede, încât și-a răsturnat scaunul. I-am întins paharul.

— Du-i ăsta.

— Cum se simte? a întrebat Vivi.

— E slăbită. Sunt obișnuită cu ea puternică. Să o văd așa e ciudat.

— Slavă Cerului că s-a trezit și ne poate spune ce să facem!

Dacă mai trebuia să iau *o singură* decizie...

Vivi a mimat că-i explodează capul.

— Unde este Agnes?

Vivi a părut derutată.

— Cine?

— Fetița.

— Ah. Pușcoaica s-a urcat pe acoperiș, cu pușca. A zis că, dacă vine el, va veni noaptea. Se crede Clint Eastwood, sau așa ceva.

— Îi duc niște ceai.

Nu am văzut niciun ceainic, așa că am pus la fiert o oală cu apă.

— Febra lui Grey a cedat, am zis, căutând căni în dulap. Ar trebui să plecăm de-aici imediat ce-și revine. De preferință, *treji*.

— Da, da, a făcut Vivi, aplecându-se peste masă și uitându-se în cărțile lui Tyler.

Am găsit două căni în chiuvetă, cu o crustă de jeg. Păreau cunoscute: lut simplu la exterior, smalț verde la interior, toarte imperfecte. *GH* imprimat pe fund, marca creatorului. Gabe Hollow. Grey le adusese aici de la Londra, probabil. Am luat una, ținând-o așa cum ar fi ținut-o el cât o modela pe roata olarului. Mâinile mele, exact unde fuseseră mâinile tatei.

Am amestecat frunze întunecate în amândouă.

Când m-am întors în living, Tyler și Grey erau strânși laolaltă pe canapea, cu capul ei pe umărul lui și degetele lui în părul ei. Am rămas pe scări și i-am auzit vorbindu-și blând, în șoapte ușurate de *Mi-a fost dor de tine* și *Te iubesc* și *Îmi pare rău*. Am urcat mai departe, s-o găsesc pe Agnes. Era în camera ei, stând pe acoperișul aflat imediat lângă geam, cu picioarele înnegrite tot desculțe, chiar și în frigul mușcător care se lăsase după apus. I-am întins una dintre cănile de ceai aburinde. A ezitat o clipă, apoi a luat-o.

M-am târât prin geam și m-am așezat lângă ea. Am privit

orașul. Lumina slabă a cerului de iarnă picta lumea în nuanțe de gri. Pentru o vreme, ne-am sorbit ceaiul în tăcere.

— Ai fost acolo, am zis, în cele din urmă.

Era o bănuială.

— Ai căzut. În același loc în care am ajuns eu și surorile mele când eram mici. Doar că tu n-ai reușit să vii acasă, așa ca noi. Te-ai împotmolit.

Agnes sorbea ceai și nu mă contrazicea. Am continuat:

— Grey te-a găsit și te-a adus înapoi, cumva – dar petrecuseși deja prea multă vreme acolo. Te-a pătruns. Te-a schimbat.

— Demilumea nu îți dă drumul niciodată, a zis ea. Nu de tot.

Ceaiul îi udase gâtul și îi mai netezise asperitățile din glas. Suna aproape ca un copil, nu ca o sălbăticiune.

— Ar trebui să fie o călătorie fără întoarcere. Ce ajunge acolo n-ar trebui să poată reveni.

— Ce este Demilumea? Sora mea crede că e un spațiu dintre viață și moarte.

— Are dreptate. Este un loc liminal, la granițele morții și vieții – deși m-am gândit că seamănă a iad. Tot ce moare trece pe acolo. Oameni, animale, plante. Cele mai multe ființe se mișcă repede, așa cum trebuie, dar unele se blochează. Oameni, de obicei. Cei care nu pot renunța sau care sunt jeliți prea adânc de cei lăsați în urmă. Știi cântecul acela popular vechi, *Mormânt neliniștit*?

Am expirat în cană. Respirația mi s-a ridicat de la suprafața ceaiului și mi-a trimis un nor cald și umed spre față. Da, știam cântecul. Era vorba despre o femeie care murise, iar iubitul ei o jelise atât de profund, plângând la mormântul ei un an, încât nu își putea găsi pacea. Agnes spunea oare că durerea celor vii îi putea tulbura pe cei morți, îi putea prinde într-un spațiu între viață și moarte?

— Dacă nu ai murit, cum ai ajuns acolo?

— Când eram mică, mă jucam la apus în parcul Holyrood. Erau acolo niște ruine ale unei capele, despre care oamenii spuneau că ar fi fost bântuite. Părinții îmi interziseseră să mă joc acolo, dar eram curioasă. Am auzit o voce de cealaltă parte a unei intrări în ruină. Am urmat-o. Am ajuns în altă parte și n-am mai găsit drumul înapoi. Uneori, vălul dintre vii și morți se subțiază. Uneori, morții le vorbesc viilor și îi amăgesc dincolo.

— Asta ni s-a întâmplat și nouă? am șoptit.

Agnes a sorbit din ceai.

— Ați dispărut în seara de Anul Nou?

— Chiar când a bătut miezul nopții.

— Între ani. Are sens. Vălul este cel mai subțire în momente liminale. La apus, la răsărit, la miezul nopții.

Agnes arăta ca un copil, dar nu așa vorbea. Lipsise decenii. Mă întrebam ce vârstă mintală avea.

— Dacă erați lângă o ușă în ruină, poate c-ați auzit chemarea morților. Poate că ați urmat-o.

— Eram în Centrul Vechi, pe o stradă unde arsese o casă, cu câteva săptămâni înainte. Era distrusă – cu excepția cadrului ușii din față. Era încă acolo, rezista.

Agnes a încuviințat.

— O ușă care, cândva, ducea undeva, dar acum duce în altă parte.

— Te-ai întors. Ești ca noi.

— Nu sunt ca voi. Trebuie să înțelegi că voi sunteți diferite. De ce crezi că sunteți atât de frumoase? De flămânde? De capabile să supuneți voințele celor din jurul vostru? Sunteți precum florile morții care cresc peste tot unde călcați voi: superbe la vedere, chiar îmbătătoare, dar dacă te apropii prea mult afli curând că dedesubt coace un lucru putred. Așa este frumusețea în natură, adesea. Un avertisment. O deghizare. Înțelegi?

— Nu.

Dar, la un anumit nivel, înțelegeam. Petalele mov, nefirești, ale florii de gluga călugărului ascundeau o otravă letală. Broaștele veninoase erau frumoase ca niște pietre prețioase – și un gram din toxina care le acoperea pielea putea ucide mii de oameni. Frumusețea extremă însemna pericol. Frumusețea extremă însemna moarte.

— În sângele vostru există ceva care vă permite să treceți între vii și morți și înapoi după plac.

— Atunci, tu cum te-ai întors?

— Prin rune scrise pe pielea mea cu sângele surorii tale. Runa pentru moarte.

Agnes mi-a luat mâna și mi-a desenat o formă în palmă, cu degetul: o linie cu trei coarne în partea de jos, în forma unei săgeți întoarse.

— Runa pentru trecere.

Agnes a desenat un M.

— Runa pentru viață.

De data asta, a desenat inversul primei rune: o linie cu trei colți la vârf.

— Grey și-a dat seama. Nu știu cum. O incantație cu sânge și limbaj le permite morților să se strecoare în lumea viilor.

— Dar tu nu ești moartă.

— Nu. Bărbatul care vă vânează este. Eu pot rămâne aici fiindcă aici e locul meu – nu am murit niciodată –, dar el poate să traverseze doar temporar, folosindu-se de sângele lui Grey și de rune.

— De ce suntem diferite? De ce noi ne-am putut întoarce? De ce sângele nostru ne permite să venim și să plecăm după plac?

— Sora voastră este o amăgitoare. Un lup în blană de oaie.

Agnes mi-a atins cicatricea de la baza gâtului cu un deget vinețiu.

— Crezi că există vreun lucru oribil pe care nu l-ar face ca să vă salveze? Vreo limită pe care nu ar încălca-o? Vreun sacrificiu la care nu ar fi dispusă?

— Spune-mi. Spune-mi adevărul.

— Ai fi mai fericită fără el.

— Știința înseamnă putere.

— Și ignoranța, binecuvântare.

Am auzit un icnet înfundat de jos, urmat de un pocnet. Agnes și-a tras mâna înapoi. Ne-am privit o secundă, întrebându-ne din ochi dacă auziserăm. A urmat o tăcere de câteva secunde. Apoi, țipătul lui Vivi ne-a făcut să țâșnim. Am alunecat pe acoperiș, în timp ce încercam să intru în casă. Agnes a fost mai rapidă. Era mai mică și mai agilă. Ajunsese deja pe scări, când eu am trecut prin geam, cu brațele și picioarele agitându-se și adrenalina la vârf. Am auzit zgomot de sticlă spartă; un icnet de durere; pe Tyler înjurând. Am coborât câte trei trepte deodată și m-am oprit pe ultima, în spatele lui Agnes, care țintea cu pușca.

Bărbatul ne găsise. Într-o mână o ținea pe Grey de păr, căreia îi atârna bărbia în piept, cu halatul de spital de pe ea ca un tablou de Jackson Pollock în vomă și sânge. Vivi, încă purtând doar topul și blugii, era pe umărul lui, mușcând, zgâriind și lovindu-l cu picioarele. Tyler agita o sticlă spartă de vin și încerca să îl înjunghie în piept, dar era prea lent, cu reflexele încetinite de băutură. Pumnul bărbatului l-a lovit în plină figură și el s-a prăbușit pe podea.

Agnes a țipat. Bărbatul s-a uitat spre noi. Agnes a armat și, fără ezitare, a tras. Pușca s-a declanșat și umărul bărbatului a devenit un masacru. Dar n-a sângerat. A icnit, a lăsat-o jos pe Vivi, i-a dat drumul lui Grey și s-a năpustit spre noi. Agnes a tras iar, dar bărbatul era furios. Chiar dacă al doilea foc i-a smuls o bucată de carne moartă de pe gât și a trimis așchii din masca lui de os prin aer, ca niște boabe de orez, n-a fost

suficient să îl oprească. Ne-a izbit pe amândouă de perete, iar lemnul și tencuiala s-au rupt sub greutatea noastră. S-a întunecat brusc și nu mai puteam respira, cu două trupuri deasupra mea și o grămadă de dărâmături mușcându-mi din gât și din părțile moi ale spatelui. Apoi, greutatea lui a dispărut și eu am respirat iar. Lumea s-a încețoșat, distorsionată de durere. Am tușit, scuipând un jet de sânge într-o parte.

Trecusem prin perete și zăceam pe podeaua bucătăriei. Am dat-o pe Agnes la o parte și m-am ridicat, încercând să ignor că trupul ei părea prea moale și că gâtul îi era întors într-un unghi ciudat. N-aveam niciun membru rupt, dar de câte ori inspiram îmi pocnea între coaste o durere aprinsă, care mă făcea să icnesc. M-am împleticit înapoi prin gaura din zid – care, am remarcat în trecere, era plină de chestii târâtoare și de mucegai negru. Tyler era leșinat pe jos, cu o parte a feței însângerată. Camera era distrusă iar ușa din față, deschisă.

Nici urmă de bărbat sau de surorile mele.

Nu m-am oprit să văd dacă Tyler trăia. Am pescuit cuțitul lui Grey din buzunarul hainei și am coborât scările spre stradă. Clavicula îmi pulsa de durere și mi-au dat lacrimile. Undeva, nu departe, Vivi încă se zbătea. Îi auzeam țipetele gâtuite, loviturile de pumni pe pielea bărbatului, după colț.

— Vivi! am încercat să strig, dar impactul îmi strivise ceva în plămâni sau în gât, așa că am reușit doar să șuier.

Am încercat să alerg, dar mă tot înclinam în lateral dacă mă mișcam prea repede. Aveam, probabil, o contuzie.

Apoi, strigătele lui Vivi s-au oprit brusc, fâsâind ca metalul fierbinte introdus în apă. Am cotit, aproape așteptându-mă să găsesc bărbatul stând deasupra trupului ei lipsit de viață, dar strada era pustie. Am prins un iz de fum și putregai. Câteva frunze uscate se roteau pe pietre, spre mine.

Atât.

Nu mai erau.

Surorile mele fuseseră luate.

— Nu! am spus răgușit, șchiopătând pe stradă. Nu, nu, nu, nu, nu!

Nu puteau să dispară.

Nu permiteam așa ceva.

Nu amândouă.

Nu din nou.

Am bătut la uși și la geamuri, șuierând gemete de animal rănit.

— Vivi! Grey! Vivi! Grey!

Am zgâlțâit clanțe și am sunat la sonerii. La geamuri s-au aprins lumini. Localnici adormiți au venit la uși și m-au înjurat. *Nu știi ce oră e, nesimțito?*

Undeva, nu departe de unde mă aflam, surorile mele fuseseră târâte printr-o fisură în lume. Nu știam cum să le urmez. Singura care știa – o fetiță cu membre putrede – era, bănuiam eu, deja moartă. Poate și Tyler.

Ceva mi s-a strâns în piept, găurindu-mi plămânii. Nu mai puteam suporta. Am căzut în genunchi, în stradă, chinuindu-mă să respir printre coastele rupte, și am plâns, cu fruntea apăsată pe pietre, până când am auzit sirenele.

Capitolul 17

Am schiopătat înapoi la casa lui Agnes, în ceață, înainte să vină poliția și să mă aresteze. Ce aș fi putut spune ca să mă justific? *Vedeți dumneavoastră, domnule polițist, surorile mele au fost răpite și duse într-un purgatoriu enigmatic, nu știu de ce. Bănuiesc că nu se întâmplă prima dată.*

Am închis ușa din față după mine, am tras draperiile și am lăsat o singură lumină aprinsă.

Tyler trăia. Agnes nu.

El ședea pe podeaua bucătăriei, lângă corpul ei mic și frânt. Plângea încet. Din orbitele lui Agnes ieșeau flori, din gură îi creșteau vițe, iar lichenii îi colonizau fața și gâtul. M-am așezat de cealaltă parte a ei și mi-am pus mâna pe umărul gol al lui Tyler. Așa am stat o vreme, cu lacrimile curgându-ne pe obraji. Apoi, i-am încrucișat brațele pe piept lui Agnes. Pielea ei deja părea uscată, iar încheieturile îi pârâiau. Florile carnivore creșteau de sub unghiile ei, trosnindu-le și crăpându-le ca să creeze loc bobocilor. Furnicile și gândacii își găsiseră deja casă în cavitățile moi ale feței. Duhoarea aspră a corpului ei făcea aerul cald din bucătărie să aibă gust sălbatic.

Tyler m-a privit. Avea un ochi injectat, un vas de sânge spart. Pometele de sub el ieșea ciudat în afară, rupt și apăsat dureros în piele. Expresia lui era întrebătoare.

Am clătinat din cap.

— Le-a luat, am spus, răgușită. Nu le-am putut urma. Le-am... le-am pierdut. Pe amândouă.

Tyler n-a zis nimic.

Am ars corpul lui Agnes în șemineu. Mi se părea greșit să-l las abandonat pe podeaua unei case pustii, o moarte neobservată și nejelită. Când am ridicat-o, era ușoară, scobită, ca un copac căzut de multă vreme. Am ars-o înfășurată în pătura ei și am folosit tăieturile din ziare cu care dormea ca să ațâțăm focul. N-a durat mult. Rugul nu mirosea a carne și păr arse, ci a verdeață afumată și a incendiu de pădure.

Speram să-și găsească pacea unde ajungea acum.

— Cred că ai un plan, a zis Tyler, încheindu-și cămașa înflorată. Voi, cele din familia Hollow, păreți să aveți unul mereu.

— Grey e cu planurile, am clătinat eu din cap, nu eu. Eu doar o urmez. Nici măcar nu m-am luptat. Am... stat acolo, cât îl împușca Agnes. Am lăsat *un copil* să mă apere.

— S-a dovedit o idee bună, a zis Tyler, atingându-și obrazul fracturat cu degetele. Uite ce, ești sora lui Grey. Ești puternică și deșteaptă și, sincer, la fel de îngrozitoare ca ea. Cum mergem după ele?

— Nu știu.

— Ba știi, pentru că ai mai fost acolo. *Cum mergem după ele?*

Am expirat, frustrată.

— Cum ajungi în lumea morților?

Eram sigură că asta încercam să facem: să găsim un spațiu straniu dintre aici și nimic.

— Bănuiesc că poți muri ca să ajungi acolo, deși pare o soluție foarte permanentă.

L-am privit în ochi.

— Pentru tine nu a fost.

— Aș prefera să nu mai repet experiența.

— E în regulă, am zis, deja croindu-mi drum spre scări. Pot să merg eu. Umplu cada, mă ții sub apă până mor, apoi mă lași un minut și apoi mă resuscitezi. Le găsesc eu.

Văzusem asta într-un film sau citisem într-o carte? Funcționase atunci – de ce nu ar fi mers și acum? Voiam ca Tyler să spună da, înainte ca adrenalina mea să scadă și să redevin lașă. Inima îmi bătea atât de repede, încât simțeam că sunt pe cale s-o vomit. Deja îmi imaginam momentul teribil în care plămânii mei febrili înghițeau un flux de apă, în timp ce el mă ținea, iar eu mă zbăteam.

— Iris, a zis el, trăgându-mă înapoi. Nu te înec. Nu-mi cere așa ceva.

Mi-am smuls mâna dintr-a lui.

— Vrei să o salvezi sau nu? am strigat, pentru că îmi ceda curajul.

Nu crezusem mereu că aș putea muri pentru surorile mele? Iată ocazia! Eram prea slabă ca să profit?

— Trebuie să mergem împreună, a zis Tyler.

Am oftat și m-am înmuiat.

— Ochiul tău arată oribil.

— Am primit un croșeu de dreapta de la un demon, direct în orbită. Sincer, mă mir că nu-s mort. Structura mea osoasă delicată nu este potrivită pentru lupta fizică.

Am luat o pungă de legume vechi din congelator și i-am aruncat-o. Era cazul să mergem amândoi la spital, dar simțeam încă un iz nefiresc în aer. M-am gândit că, dacă nu le urmam în noaptea aceea, era posibil să nu reușim altă dată. Am fi uitat că lucrurile imposibile erau posibile. Era acum ori niciodată. Trebuia să fie.

Am tras draperia puțin și m-am uitat în noaptea de smoală care se lăsase peste Edinburgh. Undeva, acolo, era o ușă care ducea în altă parte, o fisură în lume prin care alunecau băieți și fetițe și nu se mai întorceau.

Aproape niciodată.

Noi trei ne întorseserăm, cumva. Găsiserăm o cale.

— Ți-a povestit vreodată Grey ce ni s-a întâmplat când eram mici? l-am întrebat pe Tyler, care-și apăsa pe față punga cu legume.

Flăcările care arseseră trupul lui Agnes s-au preschimbat în fum și os.

— Evident că nu. Aș fi vândut imediat povestea către *Daily Telegraph*, dacă-mi spunea.

Când l-am privit urât, Tyler și-a dat ochii peste cap.

— Glumesc. Nici măcar n-aveam voie să întreb.

— Dar ai fost curios?

— Și încă cum. Am crescut citind forumuri pe Reddit și privind emisiunile speciale despre crime nerezolvate, ca toată lumea. *Evident* că voiam să aflu răspunsul. Uneori, când se îmbăta, povestea despre asta într-un fel vag, de parcă se întâmplase altcuiva. Era aproape ca... o poveste întunecată, despre trei surori care căzuseră printr-o fisură în lume și se întâlniseră cu un monstru care le făcuse ceva oribil.

— Ce le făcuse monstrul?

Tyler m-a privit lung, cu boabe de mazăre lipite de față.

— Nu știu, micuță Hollow. Dar îmi pot imagina. Tu nu?

M-am dus să iau pușca de unde o lăsase Agnes. Nu mai ținusem niciodată o armă în mână. Mi s-a părut grea și mai letală decât mă așteptasem.

— Deci unde mergem? a întrebat Tyler.

— Unde a început totul.

— Nu mai vorbi în ghicitori, te rog! Ce *înseamnă* asta?

— Ce ni s-o fi întâmplat s-a petrecut chiar aici, în Edinburgh. S-a întâmplat în Centrul Vechi, nu departe de aici. Acolo este o ușă. Sau, cel puțin, era. O ușă care, cândva, ducea undeva, însă acum duce în altă parte. Ne întoarcem acolo. Vom găsi o cale să le urmăm.

M-am uitat la un clip pe YouTube despre cum încarci o pușcă, în timp ce Tyler îndesa în rucsacul lui Vivi puținele provizii pe care le strânsese din bucătăria lui Agnes. Ne-am pus hainele – a lui, ridicolă, a mea, funcțională – și am pus în buzunar cuțitul lui Grey. Am plecat.

Afară, Edinburgh-ul era cuprins de bezna dinainte de zori. Ne-am îndreptat spre Catedrala Sfântul Giles, în direcția străduței de pe care dispăruserăm. Am mers, tremurând, prin labirintul de străzi înguste din Centrul Vechi, pe traseul din noaptea aceea, deși nu îl cunoșteam din memorie, ci din rapoartele poliției și din declarațiile de martori ale părinților mei.

Energia lui Grey era prezentă, deși nu era mai puternică decât o șoaptă. Fusese aici, însă nu recent. Cu ani în urmă. Am simțit și energia lui Vivi, și pe a mea. Da, pe aici merseserăm.

Apoi, am ajuns. Era *strada*. Zidurile de piatră erau aproape, de ambele părți, și vedeam până la capăt. Mi-am dat seama de ce poliția considerase imposibilă dispariția a trei copii de sub nasul părinților. *Era* imposibilă.

— Știu locul ăsta, am zis încet. Am fost în vizită la bunici, de Crăciun. Ne plimbam pe strada asta, chiar când au început artificiile. Părinții mei erau chiar în spatele nostru.

Mi-am trecut palmele peste cărămizi. Mi se părea greșit să fim aici, de parcă am fi tulburat morții.

— Asta, am șoptit, privind o terasă de piatră. Era mai nouă decât celelalte.

Cărămida era lăptoasă, încă neacoperită de secole de murdărie.

— Asta este.

O placă de bronz era fixată în dalele de piatră din dreapta ușii de la intrare. *Ianuarie 2011. Aici au fost găsite surorile Grey, Vivi și Iris Hollow, vii și nevătămate, după ce dispăruseră timp de 31 de zile.* Numele noastre aveau o nuanță aurie, pro-

babil de la toți turiștii care veneau aici și frecau bronzul, să le aducă noroc.

Amintirile mele erau alunecoase. Îmi tot virau prin minte, ușor diferite de fiecare dată. Nu mai știam care erau ale mele și care fuseseră lipite din altă parte, ca tabloul să devină complet. Îmi aminteam că mersesem pe strada asta, în noaptea aceea? Sau îmi aminteam doar că mă întorsesem?

— Arsese cu câteva săptămâni înainte de noaptea în care am dispărut, am zis. Era doar o carcasă, pe atunci.

Tyler a încuviințat.

— Da, am văzut cu toții pozele.

— Există poze?

Tyler m-a privit lung.

— Adică nu te-ai urmărit *pe tine* online?

— Încerc să evit să citesc orice are legătură cu catastrofa care mi-a distrus familia.

Tyler a oftat, și-a scos telefonul și a căutat pe Google *surori hollow dispariţie*.

Imaginea pe care mi-a arătat-o fusese postată în *r/Mistere nerezolvate* pe Reddit și apărea sub titlul *Am fost în Edinburgh în ziua când au dispărut surorile Hollow și am o groază de imagini de pe strada unde se aflau, când (se presupune că) s-a întâmplat. Idei?* Cel care postase credea că nu era posibil ca povestea părinților noștri să fie adevărată. Teoria lui fermecătoare era că mama ne vânduse unor traficanți de carne vie și apoi intrase în panică și ne răscumpărase, o lună mai târziu, când teroarea mediatică se dovedise insuportabilă. Chiar dacă ipoteza era de rahat, pozele de pe stradă păreau reale. M-am uitat la ele și am mai citit din comentarii.

Îmi pare rău, dar n-are cum – PUR ȘI SIMPLU NU ARE CUM – să dispară trei copii de pe strada asta, dacă părinţii lor îi supravegheau. Nu știu ce aveau

de câștigat sau cum și-au ascuns fiicele de poliție o lună, dar Cate și Gabe Hollow au fost implicați.

>Pun pariu că nu ai copii. Poți să-i supraveghezi atent și apoi, puf, nimic. Sunt niște ticăloși amăgitori. Am un fiu de trei ani. Ieri, eram pe urmele lui în băcănie. (Îi place să arate lucrurile de pe raftul de jos și să-și dea cu părerea ce sunt. „Sunt paste? Sunt paste? Dar astea sunt paste?" Uite o veste pentru tine, puștiule: Dacă nu ești în raionul cu paste, de obicei nu sunt paste. Ore de distracție!) În fine, cotește spre următorul raion și mă iau după el, doar că nu-i acolo când ajung și nici la următorul sau la următorul. L-am găsit, peste zece minute, pe o bancă din parcare, așteptând cu o doamnă în vârstă simpatică. Dispariția lui m-a făcut să mă gândesc la surorile Hollow și m-am răzgândit. Teoria mea este că fetele au luat-o înainte, au cotit greșit, s-au pierdut, apoi au fost găsite de un prădător oportunist, care s-a răzgândit peste o lună.

>Da, dar nici măcar nu-s cotituri pe strada asta. Nu puteau să fugă înainte și să cotească și să dispară. Cate Hollow a declarat constant că au dispărut de pe strada asta, în prezența ei. Două secunde, a zis. Două secunde, cât și-a întors capul să-și sărute soțul, și în timpul acela cele trei fiice ale ei au dispărut fără urmă? O zic din nou. N-ARE CUM.

— Nu vreau teorii conspiraționiste despre părinții mei, am zis, dându-i lui Tyler telefonul. Pot să-ți zic direct că nu au fost implicați.

— Citește mai departe, a insistat Tyler.

Am citit următorul șir de comentarii.

OK, ușa care stă singură e dubioasă rău. Cum de n-am mai văzut-o?

>Îmi aduce aminte de tipul care posta despre scări găsite aiurea în pădure. Cate Hollow a zis că fetițele se jucau lângă casa care arsese, când le-a văzut ultima dată. Oare există o legătură?

>Nu îmi amintesc sursa, însă am auzit povești despre oameni (mai ales copii) care au dispărut după ce au trecut prin uși pe care le-au găsit în pădure. Lângă casa bunicilor mei, unde am crescut, erau niște ruine unde nu aveam voie să mergem, pentru că de acolo dispăruseră trei copii. Copii ca toți copiii, ne-am dus să investigăm cândva și n-am găsit decât o ușă, ca asta din Edinburgh. Ne-am speriat așa de tare că am fugit acasă și nu ne-am mai întors.

>Amintiți-vă că vorbim despre teorii autentice, nu despre povești. Să nu alunecăm într-o discuție despre răpiri extraterestre (din nou).

>Sigur, sigur. Dar... Are cineva tupeul să treacă prin ușă?

>Din păcate, nu mai e acolo. A fost demolată la câteva săptămâni după ce s-au întors fetele și reconstruită. Dar da, evident, mulți oameni au mai trecut prin ea în luna în care fetele au lipsit: poliția, voluntarii, legiștii etc. Din nou, nu-i o ușă spre Narnia.

>La naiba! Visele mele de a face dragoste cu Domnul Tumnus sunt din nou distruse!

M-am uitat iar la fotografia postată la început. Era o imagine de proastă calitate, făcută acum zece ani, cu o cameră slabă de telefon, pixelată și tăiată ciudat. Reprezenta rămășițele înnegrite ale unei case de piatră, înconjurate cu panglică,

cu cărămizi care căzuseră pe trotuar. Ușa care stătea singură în picioare chiar *era* dubioasă. Emana un simț al răului. Și eu auzisem povești cu scări abandonate în pădure și despre cum fuseseră oamenii avertizați să nu se apropie de ele. Văzusem poze cu unele. Păreau nelalocul lor și de pe altă lume. Ușa arsă avea același efect.

Nu-mi puteam aminti prea bine noaptea în care dispăruserăm, dar îmi aminteam noaptea în care ne întorseserăm. Îmi aminteam cum stătusem fix în locul ăsta, goală, tremurând între surorile mele. Mi-o aminteam pe Grey șoptindu-mi ceva, șoptindu-i ceva lui Vivi, dându-ne câte o șuviță de păr după câte o ureche. Îmi aminteam cum frigul îmi făcuse pielea să pară întinsă și amorțită, de parcă aparținea altei persoane. Îmi aminteam cum stătuserăm nemișcate, mute, așteptând. Îmi aminteam o femeie care apăruse pe stradă, țipase și scăpase sticla de vin pe care o ținea, când ne văzuse în beznă. Îmi aminteam că fugise spre noi, că mă învelise cu haina ei grea, că urlase la vecini să cheme poliția și că se chinuise să-și scoată bluza de trening și să i-o dea lui Vivi. Îmi aminteam luminile roșii și albastre care se reflectau de pe dalele ude. Îmi aminteam drumul cu ambulanța, spre spital, cu noi trei laolaltă, pe o targă, învelite cu pături de aluminiu și într-o lumină aspră. Îmi aminteam că Grey refuzase să lase infirmierele să-i ia sânge și, când încercaseră să o convingă, o luase razna și ele se dăduseră înapoi, șoptind lucruri de genul „Nu au trecut oare deja prin destule?". Îmi aminteam cum îi ținuse Gabe fețișoara lui Vivi în mâini, după ce o ridicase în brațe, cu o expresie devenind din ușurată, cercetătoare și apoi confuză, de parcă deja credea, de pe atunci, că nu eram cum trebuia.

Mi-o aminteam pe Cate ducând-o pe Grey afară din spital, a doua zi, cu piciorușele încolăcite strâns în jurul șoldurilor mamei.

Mi-o aminteam pe Grey privindu-mă peste umărul mamei, în timp ce ne îndreptam spre lumină, în siguranță în brațele ei.

Îmi aminteam cum mă privise sora mea în ochi o clipă, cu o urmă de surâs în colțul buzelor.

Îmi aminteam că-mi făcuse cu ochiul.

Îmi aminteam toate lucrurile acelea, dar nu și unde fusesem cu doar câteva minute înainte ca femeia să ne găsească pe stradă.

Partea aceea dispăruse. Tot ce se întâmplase înainte era un abis întunecat.

— Ușa, am zis.

Am mărit imaginea. Chiar dacă era ușor neclară, tot vedeam florile albe care creșteau la baza pietrei.

— Este același loc, deși s-a schimbat, i-am zis lui Tyler. O simt încă. Le simt pe toate.

Mi-am pus mâna pe ușa neagră, lucioasă, a casei reconstruite.

— Am trecut pe aici. Am venit pe aici.

Simțeam. Simțeam pulsul lui Grey în lemn, slab ca o inimă de pasăre.

Am inspirat adânc și mi-am înghițit repulsia. Petrecusem mare parte din ultimii zece ani încercând să uit acest loc. Îmi turnasem studiile ca pe ciment deasupra lucrului radioactiv care mi se întâmplase aici, în copilărie, și care mă otrăvea mai departe. Îmi dorisem să cresc. Să termin facultatea, să am o carieră, să fiu ocupată cu micile neplăceri ale vieții cotidiene, de care se plângeau mereu adulții. Cu facturi. Cu taxe. Cu asigurarea medicală și costul îngrijirii dentare. Voiam ca anii să se umfle, să se întindă și să se așeze unii peste alții, să pună cât mai mult timp între mine și locul ăsta.

Acum iată-mă din nou aici, încercând să îmi urmez surorile oriunde plecaseră, în locul în care jurasem să nu mă mai întorc.

— Trebuie să meargă, mi-am șoptit, privind ușa. Trebuie să meargă, trebuie să meargă.

Am apăsat pe clanță. Era nedescuiată. Am deschis-o și am pășit înăuntru.

— *Hollow*, a mârâit Tyler. Nu poți intra în case străine! Ieși!

— Nu, am zis.

Intrasem prea adânc pe hol ca el să mă poată trage afară.

— Nu plec până nu le găsesc.

Îmi tremura bărbia. Am strâns din buze.

— *Evident* că nu sunt aici, a zis Tyler. E doar o casă!

Mi se blocase gâtul. Știam că avea dreptate, pentru că o simțeam. Grey și Vivi nu erau acolo și nici nu fuseseră de multă vreme. Energia pe care o lăsaseră în urmă avea zece ani și se făcuse pulbere. Lucrul care mă lega de ele părea subțire și slab, dar numai atât aveam. Am avansat pe holul întunecos.

— *Te las aici*, a șoptit Tyler, dar picioarele i se mișcau să mă urmeze.

Holul mirosea a acru, a lapte cu iz de urină. Cunoșteam mirosul, după toate joburile de babysitting pe care le avusesem. Undeva se afla un boiler. Congela izul de bebeluș în ceva slinos și solid. Aerul cald mă învelea într-un cocon, prea greu după frigul de februarie. Sudoarea îmi curgea sub brațe, pe palme. Obrajii mei erau niște monede fierbinți.

— Aici sunt șoapte ale noastre, am zis, croindu-mi drum pe hol, cu degetele mângâind peretele. În temelii. Am fost aici. Locul acesta își amintește.

Holul dădea într-o zonă de living cu bucătărie scăldată într-o lumină blândă. O femeie roșcată ședea pe o canapea, hrănind la sân un copil, cu ochii închiși.

Eu încă aveam palma pe perete, simțind pulsul pietrei. Tyler mă trăgea de haină, încercând să mă convingă să plecăm. Femeia a deschis ochii. Ne-a văzut. A strâns bebelușul mai tare și a început să urle.

Am traversat podeaua din trei pași mari și i-am vârât un deget în gură. Efectul a fost imediat. Parcă i-aș fi injectat heroină. Mușchii femeii s-au relaxat, iar ea s-a lăsat peste mine, parcă îndrăgostită lulea, cu capul pe umărul meu și copilul făcut sandviș între noi.

Respiram greu. Nu mai făcusem asta de multă vreme. De la fotograf. Niciodată intenționat. Fusese mereu o putere blestemată, departe de controlul meu. Un lucru care mă făcea slabă, așa cum spusese Grey.

Nu eram sigură ce se schimbase, doar că eram furioasă, iar un ghimpe de mânie mi se răsucea în vintre. Stomacul îmi era plin de sânge, iar gura, de venin. Celelalte două dăți în care făcusem asta oamenilor fusesem vulnerabilă și nesigură, iar atacatorii mei se hrăniseră din asta.

De data asta, eu eram cea care se hrănea.

— Cum te numești? am întrebat-o pe femeie.

— Claire, a răspuns.

— Spune-mi unde sunt surorile mele, Claire.

— Îți spun tot ce vrei, a șoptit ea, cu dragoste.

Mi-a sărutat clavicula, dar avea lacrimi în ochi și teamă, iar buzele o trădau.

— Îți dau tot ce vrei.

— Spune-mi unde este Grey. Unde este Vivi.

— Grei, a repetat femeia. Grei sunt... norii de pe cer, în furtună.

— Spune-mi unde e!

— Rahat, Iris! s-a răstit Tyler. Nu știe!

Tyler m-a tras înapoi, dar femeia s-a întins să îmi atingă fața, chiar dacă-i tremura buza. L-am scuturat pe Tyler de pe mine.

— Trei copile au dispărut chiar de lângă casa asta, acum zece ani. Știai?

— Da, a zis Claire. Toată lumea știe.

— Știi unde s-au dus?

— Nu.

— Rahat!

Bebelușul lui Claire a început să urle.

— Când s-a întâmplat, a zis Claire, strecurându-i un sfârc în gură, bunica mea m-a ținut din scurt săptămâni în șir. O fetiță dispăruse când era ea mică, iar bunica mea credea la fel despre surorile acelea. „Stai departe de Capela Sfântului Anthony", îmi spunea ea. „Stai departe de ușă, altfel vei ajunge ca Agnes Young. Vei ajunge ca surorile Hollow". Așa că am stat departe.

M-a străbătut un fior.

— Vei uita asta, i-am comandat. Vei uita că am fost aici.

— Firește, a zis Claire și mi-a mângâiat obrazul, cu bebelușul pufnind în timp ce sugea. Firește.

Tyler m-a tras iar de jachetă, și de data asta l-am lăsat să mă târască după el pe hol.

În stradă, am văzut-o pe Claire privindu-ne de la geamul din față, cu bebelușul care plângea iar pe umăr, încercând să îl calmeze. Vraja se rupsese de îndată ce nu m-a mai putut mirosi, așa că se uita acum la mine pe întuneric, derutată, de parcă avea un déjà vu intens. Cunoșteam privirea aceea; o aveam și eu deseori. Senzația că știi că ai amintiri neplăcute despre ceva, dar nu le poți atinge.

Am scos din rucsacul lui Vivi jurnalul lui Grey și l-am răsfoit cu degetele tremurânde, căutând ceva ce eram sigură că mai văzusem. Iat-o: o schiță în detaliu a unui zid de piatră, în care se aflau trei geamuri și o ușă. Dedesubt scria *Capela Sfântului Anthony – iulie 2019*. Era ușa prin care căzuse Agnes.

Am scris numele capelei pe Google Maps și am pornit pe întuneric, cu Tyler mormăind în urma mea că eram nechibzuită și proastă, exact ca Grey. Și totuși, așa cum o urmase

și pe Grey, m-a urmat și pe mine. Am simțit puterea din asta. Ne-am grăbit prin Centrul Vechi, pe lângă Cowgate și Holyrood Road, către Arthur's Seat. Zorile aduceau o răcoare de criptă pe străzile abandonate cu înțelepciune în favoarea paturilor calde și somnului.

Aveam mâinile amorțite și gâfâiam când am ajuns. Ruinele capelei se aflau pe o colină scundă, care dădea spre un lac mic din parcul Holyrood. Dincolo de el, luminile orașului punctau ținutul către mare. Ruinele erau înalte cât două etaje. Doar colțul capelei mai stătea în picioare, cu niște ziduri din piatră aspră dintr-un secol de mult apus.

Capela mai consta dintr-un singur zid, partea de nord a unei biserici în ruină. Existau geamuri, dar, mai important, exista o ușă. Dusese, cândva, undeva, dar acum – poate – avea să ne ducă în altă parte.

Eu și Tyler ne-am oprit, gâfâind, privind prin ușă, amândoi știind că era o nebunie. Eram mult prea în vârstă să mai credem în povești, și totuși iată-ne.

Ajunseserăm până acolo. Nu conta cât de nebunesc era, trebuia să știm. Trebuia să încercăm.

Am verificat aplicația meteo de pe telefon, ca să văd când răsărea soarele. La 7:21. Vălul dintre tărâmul celor vii și celor morți era cel mai subțire în zori și în amurg, când lumea se afla pe muchia dintre zi și noapte.

Am așteptat în frigul iernii până ce a început să se lumineze cerul la periferii și apoi ne-am luat de mână, știind că, dacă nu funcționa așa, nu aveam nimic. Nu mai aveam alte indicii.

Aerul din jurul nostru era suficient de mușcător să ne facă dinții să clănțăne, dar în minutele care duceau spre răsărit a început să miroasă a ars. La 7:20 ne-am apropiat de ușă.

— Deci, i-am zis lui Tyler, ești sigur? Nu știu cum funcționează. Nu am nicio garanție că vom putea să ne întoarcem.

Dacă ne întoarcem, odată ce pătrunde în tine, nu mai poți scăpa. Te va schimba.

— Vin, a zis Tyler. Sunt sigur.

Cerul se lumina deja cu repeziciune. Prima așchie de lumina soarelui avea să ajungă la noi în mai puțin de un minut, și apoi era prea târziu.

— Te rog, funcționează, am zis.

L-am strâns pe Tyler de mână, am inspirat adânc și am pășit împreună cu el peste prag.

Capitolul 18

Aveam șapte ani când am alunecat prima dată din ținutul viilor în ținutul morților.

A doua oară, aveam 17

Am pășit printr-o ușă în ruină care, cândva, ducea undeva, apoi în altă parte.

Prima schimbare a fost mirosul. Undeva, între prima inspirație și a doua, aerul s-a murdărit. Mirosul curat din Edinburgh – de iarbă și mare și piatră – a fost uzurpat de fum, animal sălbatic și putregai.

Am pășit din zori în amurg.

De la frig la umezeală.

Dintre ruinele din Scoția printre ruinele... din altă parte.

Am clipit de câteva ori și am încercat să-mi obișnuiesc privirea. Mi se revolta stomacul, ca un sac dezlegat. Simțeam gust de grăsime și de metal. Pielea îmi vibra, înțepată de rămășițele energiei violente care ne adusese aici, împotriva legilor firii, lucruri vii transportate într-un loc mort. Tyler se sprijinea deja cu coatele pe genunchi, iar conținutul stomacului i se scurgea din gură și din nas într-o cascadă acră.

Eram într-o pădure muribundă. Lumina cețoasă se filtra prin coroanele ațoase, până la noi și la pământul acoperit cu iarbă înaltă, cu frunze putrede, cu petale albe. Tyler a icnit și a căzut în patru labe, apoi a mai vomitat puțin și picăturile i-au stropit degetele. M-am îndepărtat, ca să nu vomit și eu,

simțindu-mă mahmură și zguduită. M-am lăsat pe vine și mi-am pus mâinile peste gură, încercând să respir adânc ca să-mi slăbesc greața, dar durerea din piept revenea cu fiecare inspirație.

— Doamne! a zis Tyler, târându-se departe de voma lui și prăbușindu-se pe spate, în iarbă. Dorothy și Alice și frații Pevensie nu au suferit așa.

Nu m-am putut abține.

— Nu știam că știi să citești, am zis, printre degete.

Mi s-a strâns stomacul și vederea mi-a săltat de parcă aș fi fost beată, dar înțepătura ironică meritase.

— Dai în mine când sunt la pământ? a zis Tyler, aproape în șoaptă.

Mi-am tras degetele de pe față și m-am obligat să inspir adânc aerul fetid.

— De ce mă simt atât de groaznic? a icnit Tyler de câteva ori. De ce pute așa?

Da, chiar putea. Putea a putregai și a fum, iar fiecare respirație mi se lipea de limbă într-un galben lipicios. Putea a cele mai cumplite amintiri ale mele și a cele mai urâte coșmaruri devenite realitate. Cunoșteam mirosul, pentru că mai fusesem aici.

Demilumea.

— E putred, am zis. Este un cancer care putrezește încet, undeva între viață și moarte.

Un dinte cariat, adânc în spatele gurii. Un braț cangrenat, umflat și negru din cauza lipsei alimentării cu sânge. Un lucru pe moarte, moale, umflat și sângerând, dar încă atașat cu fire subțiri de lumea noastră vie.

Pădurea din jur era deasă, dar putredă, noduroasă, înfiptă într-o stare de perpetuă descompunere. Cel mai apropiat copac era înmuiat de putreziciune, avea rădăcini artritice și trunchiul despicat, din care curgea ceva similar cu puroiul.

Câteva frunze amărâte îi atârnau pe crengile lăsate, dar creșteau cenușii, mucegăite, și când cădeau aterizau pe pământ în pâlcuri lovite de mană.

Deasupra, cerul era infuzat de o lumină ca de oțel. Vivi spusese că, în poveștile lui Grey, soarele nu apunea niciodată în acest loc, nici nu răsărea. Cerul de aici era prins la mijloc, mereu în buza amurgului. Umbrele se întindeau și se adânceau mereu, pline de făpturi ale înserării.

Pădurea era bolnavă și furioasă. Deloc primitoare.

S-a auzit un geamăt îndepărtat, ceva aproape omenesc, dar nu foarte. Pentru o clipă, am crezut că erau copacii, șoptindu-și unii altora. Ruinele capelei Sfântului Anthony arătau aproape la fel ca în Parcul Holyrood, cu un zid de biserică singular, din piatră aspră, doar că aici se aflau într-o pădure și erau acoperite de mucegai și de flori carnivore. Prin ușă vedeam numai păduri neguroase.

Căzusem printr-o fisură a lumii.

Aici veniserăm, când eram mici, și rătăciserăm o lună. Un loc al morților. Ce ni se întâmplase aici? De ce stătuserăm atâta vreme?

— Cum poate *un loc* să fie mort? a întrebat Tyler, dar eu nu mă uitam la el, ci la voma lui.

Începuse să dea naștere la flori. Cât dura până ce locul ăsta se târa în el și își făcea cuib?

— Rahat! a zis el, cu privirea ațintită în spatele meu.

S-a ridicat în fund și a luat pușca lui Agnes, iar eu m-am întors. În copaci, la mică distanță, era un bărbat palid. Cu ochii morți, fără să vadă, cu o lucire întunecată unde i-ar fi fost irișii. Din orificii îi curgea lichid: din gură, din nas, din urechi și din ochi. Era dezbrăcat, iar pielea lui era acoperită de o grădină de licheni verzi și albi.

În spatele lui erau alții, pâlcuri. La început, am crezut că erau statui, efigii în forme de bărbați și femei, care ședeau pe

rădăcini sau stăteau în picioare, în iarba înaltă. Îmi aminteau de mulajele victimelor din Pompei, toate surprinse în momente de mișcare, pe care le întrerupseseră brusc. Demilumea îi copleșise, îi desfăcuse de la interior spre exterior. Unii erau încă atât de recenți, încât hainele li se descompuneau pe corpuri, și unii încă miroseau a oameni, a transpirație și a ulei și a urină. Alții erau mult mai vechi și atât de diformi, încât era dificil să spui că fuseseră cândva oameni, cu excepția dinților și unghiilor și părului care ieșeau din noduri de lemn.

— Ce fac? a întrebat Tyler.

— Cred că sunt atrași de ușă.

Cu toții erau cu fața spre ea și unii chiar voiau să o atingă.

— Agnes a zis că vălul e cel mai subțire la răsărit și la apus și că uneori morții șușotesc către vii. Poate că merge în ambele direcții. Poate că aud și miros viața, dar nu pot să treacă dincolo, așa că așteaptă aici... mereu.

— Sunt morți? a șoptit Tyler.

M-am apropiat de un bărbat și mi-am mișcat mâna în fața ochilor săi. Ceva s-a întâmplat în spatele lacului întunecat al globilor oculari, iar irișii lui negri au alunecat spre mine. Deși corpul i se osificase și pielea lui avea textura pietrei dure, tot dăinuia ceva înăuntru.

— Sunt ce-a mai rămas după ce moare o persoană.

M-am mai uitat o dată la pădure, înțelegând. Agnes spusese că tot ce murea trecea pe aici.

Oamenii erau stafii. La fel și copacii. Tot ce se afla aici trăise, cândva, în lumea noastră și se blocase în Demilume, după moarte.

Am pornit spre pădure, croindu-mi drum printre spiritele înlemnite.

— Încearcă să nu îi trezești, i-am zis lui Tyler.

— Crezi că aici sunt toți morții? a întrebat el încet. Crezi că Rosie e aici?

— Tot ce moare trece pe aici – dar numai cei care nu pot să renunțe se blochează.

— O parte din mine speră că e aici. Ca să... o văd. Să-i spun că-mi pare rău. Dacă aș putea să o văd măcar încă o dată...

Voiam să zic: „Nu spera că a avut soarta asta". Dar nu am zis nimic. Dacă Grey și Vivi mureau, aș fi vrut să le revăd.

— Auzi? a întrebat Tyler. Apă curgătoare.

Am urmărit sunetul peste o colină mică și am găsit un râu verde-lăptos, mărginit de ambele părți de crengi căzute și de sălcii plângătoare moarte, care atârnau în apă precum părul încâlcit. Apa se mișca repede și era umflată de corpuri luate de curent. Bărbați. Femei. Copii. Toți dezbrăcați. Toți cu ochi mari și negri.

Un râu de morți.

— Doamne! a zis Tyler, icnind.

— Trebuie să ne mișcăm repede, am zis, privind râul umflat. Nu rămânem aici. Intrăm, le luăm pe surorile mele, ieșim. Le simt.

Le simțisem din clipa în care păsisem înăuntru. Prezența lui Grey și a lui Vivi era mai puternică aici. Nu erau aproape, dar erau tangibile – prezența lor îmi ademenea inima. Surorile mele fuseseră aici, înainte, și eu la fel. Nu chiar în partea asta de lume, dar aici. Tot ce trebuia să fac era să-mi las picioarele să mă poarte spre ele.

— Părea o idee atât de bună și de nobilă, acum zece minute, a zis Tyler. Am uitat că nu sunt o persoană bună *sau* nobilă.

Începea să-mi treacă senzația de rău, înlocuită treptat de entuziasmul planului care *funcționase*. Eram *aici*. *Reușisem*. Sub entuziasm exista altceva: familiaritatea.

Răspunsurile la întrebări îndelung amânate păreau, în sfârșit, posibile.

— Să mergem, am spus.

Când am început să merg, știam că era în direcția cea bună.

Spre surorile mele. Spre răspunsuri.

Am mers prin pădure cam o oră. Sau poate două. Timpul trecea ciudat aici. Amurgul continua să cadă și să cadă, însă noaptea nu mai venea. Tyler se plângea de miros, de umezeală, de durerea pulsândă din față și de distrugerea hainelor sale scumpe, până când l-am rugat să tacă, pentru numele lui Dumnezeu, să tacă. Durerea dintr-o parte a pieptului mă chinuia, un ac care-mi înțepa plămânii de fiecare dată când respiram prea adânc. Restul corpului îmi era acoperit de junghiuri mici, care se strecurau și se cuibăreau în toate părțile mele învinețite, făcându-și loc acolo și pulsând în ritm cu inima mea.

O vreme, am văzut și alte uși, toate de sine-stătătoare și pe jumătate distruse, nesusținute de ceva. Arcade de piatră și lemn ars, uși către părți dezolante ale lumii noastre. În jurul fiecăreia se aflau pâlcuri de spirite transformate în lemn și piatră, lucruri care fuseseră cândva oameni și acum erau doar amintiri. M-am întrebat ce fel de oameni au fost înainte ca sufletele lor să fie prinse în capcană aici, în drum spre moarte. Ce își doriseră atât de aprins, încât nu au reușit să renunțe? Iubire? Putere? Bani? Șansa de a spune că le pare rău?

Eram lângă una dintre ușile acelea când am văzut prima fâșie de material: ruptă dintr-o pânză ecosez cu roșu și negru, legată în jurul unei crengi joase. M-am împleticit spre ea. În ciuda câtorva pete de mucegai, arăta nelalocul ei în pădure: roșie, făcută de mâna omului, unde tot restul era verde și cenușiu.

— Cunosc modelul, am zis și am frecat-o între degete.

M-am gândit la poza găsită în sertarul noptierei lui Cate, acum parcă o mie de ani, când trecuse doar o săptămână.

— Purtam haina asta când am dispărut, am explicat.

— Îmi dau seama că gusturile tale vestimentare oribile nu s-au schimbat în zece ani, a comentat Tyler descoperirea mea. *Ce* faci? a întrebat, când eu am pornit printre copaci și printre statuile morților, mișcându-mă în cerc și căutând altă fâșie de roșu.

— Testez o teorie.

— Atunci, mă așez.

Câteva minute mai târziu, am văzut ce căutam. M-am întors la Tyler, care se așezase, într-adevăr, pe jos, și am arătat printre copaci.

— Acolo, am zis. Vezi?

— Și mai multă pădure în descompunere? Uau!

L-am lovit ușor peste ceafă.

— Uită-te mai atent!

— Alta? a întrebat Tyler.

Abia vizibilă la distanța aceea, printre copaci, era o altă fâșie de material roșu.

— Și ce?

— Firimituri, am zis, amețită de bucuria descoperirii. M-am mișcat spre următoarea fâșie pe cât de repede îmi permiteau coastele rupte. Nu pricepi? Am venit pe aici, copile fiind, și am lăsat firimituri ca să ne regăsim drumul...

Următorul meu pas n-a găsit pământ, ci aer, și m-am trezit rostogolindu-mă prin noroi și pădure, pe o pantă, până când am ajuns să zac cu fața în sus în doi centimetri de apă fetidă.

— Trăiești? a strigat Tyler de sus, de undeva.

Am gemut încet. Durerea mi se revărsa în cascade într-o parte și îmi înclești plămânii. L-am auzit oftând și începând să coboare.

— Pot să te las aici dacă mori sau te aștepți să fiu eroic și să-ți târăsc cadavrul acasă?

I-a luat câteva minute să ajungă la mine, ceea ce mi-a convenit, pentru că n-aveam nicio dorință să mă mișc. Am zăcut în apă, inspirând scurt și așteptând ca durerea să se risipească. În cele din urmă, a devenit suficient de difuză să mă pot propti într-un cot și să văd unde mă aflam.

— Oh, am șoptit.

Apa în care căzusem era neagră și netedă ca sticla. La suprafața ei pluteau corpuri, cât vedeam cu ochii. Nu mă luau în seamă. Când Tyler a alunecat pe mal, au deschis ochii negri și l-au privit, dar nu au ieșit să ne atace.

— Sigur *nu mergem* acolo, a zis Tyler, ajutându-mă să mă ridic, apoi întorcându-se să se cațăre înapoi pe mal.

Din apă creșteau copaci înecați, palizi ca niște oase și dezbărați de frunze. Era un soi de mlaștină, un loc mort dintr-un alt loc mort.

— Stai! am zis.

I-am arătat încotro voiam să se uite: altă bornă în roșu și negru ne chema în adâncuri.

— Nu, a zis el, când eu am pășit în apă. *Nu*.

În cele din urmă, firește că m-a urmat. Exista doar un lucru mai înfricoșător decât să înoți printr-o mlaștină plină cu morți, și acela era să rămâi pe cont propriu în locul ăsta. Picioarele ni se afundau în apă până la glezne și în pământul spongios pe care călcam. Aici, crengile copacilor se lăsau până în apa scăzută, făcând terenul greu de traversat. Mi se părea mai întuneric în partea asta de pădure. Copacii păreau mai sălbatici. Avansam lent. În jurul nostru se mișcau lucruri nevăzute. Pe măsură ce treceam, pe lângă noi se bălăngăneau

corpuri, cu ochii deschizându-se ca niște lămpi. Ne-am abandonat hainele mlaștinii. Erau prea greu de cărat. Am vârât cuțitul lui Grey în sutien și mi-am suflecat blugii, să nu se ude.

Am dat peste mai multe ruine scufundate în mlaștină. Nu erau uși, ci ziduri joase, de piatră, ajunse la înălțimea șoldurilor, din cauza vechimii. Cărămizile din care erau alcătuite se sfărâmau în mlaștină, devorate cu lăcomie de rădăcinile flămânde ale copacilor. Curând, am început să vedem alte structuri, case de piatră dărăpănate infestate de licheni, cu geamuri sparte și copaci ieșind din acoperișuri. Multe erau înconjurate de ziduri în ruină. Văzusem cândva un documentar despre orașe-fantomă, despre cum natura își însușește din nou semnele civilizației umane și lasă în urmă doar niște reminiscențe stranii. Drumuri consumate de vegetație. Clădiri neîngrijite, veștejite de soare și de vânt. Beton dizolvat de ploaie, acoperișuri roșii, de teracotă, mânjite de murdărie. Nimic nu se compara cu dezolarea absolută a acestor case fantomă. Pădurea se strecura în ele și în jurul lor, sfâșiindu-le, dar putrezeau și de la interior, lăsându-se în apă, cu pereții în colaps devenind mase moi de putreziciune. În fiecare, spiritele morților pluteau din cameră în cameră, de la geam la geam, incapabile să meargă mai departe.

Orele se confundau. Nu exista răsărit, apus sau timp. Am mers până ce ne-au durut picioarele și am început să adormim în picioare. Nu mai mâncasem de când îmi adusese Vivi micul dejun, în dimineața anterioară, și foamea era un hău care se căsca în mine. Stăteam departe de carcasele goale ale caselor, ferindu-ne de ce ar fi putut să se afle înăuntrul lor. Am urmat bornele ecosez, adânc în mlaștină, unde apa era adâncă până la șolduri și nu îmi vedeam degetele dacă le scufundam în ea. Ceața se aduna în rotocoale la suprafața ei, reducându-ne vizibilitatea la doar doi metri.

Peste tot pluteau corpuri. Schelete răsucite de lucruri moarte. Am luat craniul unui taur din apă și m-am uitat în găurile din locul ochilor.

Apoi, ceața s-a dat la o parte, ca o perdea, dezvăluind-o.

O copilă ședea turcește, dezbrăcată, pe o insuliță de noroi, cu părul negru lipit de spate, în bucle ude. Eu și Tyler ne-am oprit, văzând-o prin ceață, temându-ne să nu-i atragem atenția, dar ea părea deja să ne fi auzit și își întorsese capul în direcția noastră. Avea un chip dulce și era foarte mică, în jur de 6-7 ani. Ochii ei negri îmi aminteau de cei ai unui păianjen. În păr avea noroi și trestii, apa îi curgea din urechi și parcă tocmai se ridicase din ea.

— Rosie? a spus Tyler încet.

— Doamne! am șoptit, când Tyler s-a aruncat prin apa mică și s-a afundat în noroi, în fața ei.

În fața surorii lui.

Capitolul 19

— Nu, a zis Tyler, luând fața mică a lui Rosie în palme.

Ultima dată când o văzuse, era mai mic decât ea, mai mărunt. Acum, era adult, iar ea rămăsese copil. Fața ei i se potrivea în palme ca un fruct.

— Nu, nu, nu, nu, nu! De ce ești aici? De ce ești aici, Rosie?

Rosie a copiat gestul lui Tyler. S-a întins să îi atingă obrazul, lăsându-i o dungă de noroi sub ochiul umflat. În ochii ei morți a părut să se aprindă o scânteie de recunoaștere, un moment de tristețe și de dor care a făcut-o să se încrunte. Atât a fost necesar. Tyler a luat-o din noroi și a ținut-o la piept ca pe un bebeluș.

— Ce faci? am șoptit, când el s-a apropiat din nou de mine și apoi a luat-o în direcția următoarei borne.

— O iau cu mine, acasă.

— Nu poți.

— De ce nu?. *Tu* te-ai întors. *Tu* ți-ai primit surorile înapoi. De ce n-aș primi-o și eu?

— Pentru că... ea a murit, Tyler, am zis eu blând. Rosie e moartă. Nu se poate întoarce.

— Ai zis că nu va fi aici! a strigat el. Ai zis că n-avea de ce să fie aici! De ce e aici, Iris? De ce m-ai mințit?

— Am crezut că... e atât de mică. Ce lucruri ar fi putut lăsa nerezolvate un copil?

— Am părăsit-o o dată. Nu o voi face din nou, a șoptit Tyler, și a pornit prin apă și prin ceață, cu sora lui moartă atârnată de el ca o insectă. Văd ceva! a venit vocea lui, ceva mai târziu.

În fața mea, a apărut altă casă dintre aburi. Era o structură de piatră fără acoperiș, construită pe o fâșie de insulă. Apa clipocea lângă zidul de piatră din jurul ei. Ca tot ce se afla în Demilume, era abandonată și decrepită, cucerită de flori. Geamuri sparte, bucăți alunecând în apă. O piatră de mormânt rudimentară fusese înălțată în curte.

Acolo, fluturând pe metalul sucit care trecea drept poartă, se afla o fâșie de material ecosez din haina mea.

Era încă amurg, iar ceața se rostogolea peste mlaștină, pictată în nuanțele înserării. Dacă n-ar fi fost duhoarea și miile de corpuri care pluteau pe apă, locul ar fi fost chiar frumos. Am rămas în picioare o vreme, privind și așteptând în tăcere, apoi am făcut un ocol tăcut în jurul locului, privind prin geamuri după semne de locuire. Nicio formă nu se mișca în penumbră. Casa părea pustie.

Cum stăteam în apă, am scos jurnalul și mâna de schițe pe care le salvasem împreună cu Vivi din apartamentul lui Grey, când pricepeam mai puțin din povestea noastră. Am răsfoit paginile. A cincea pagină era cea dorită: o schiță cu o casă dărăpănată, cu geamuri sparte și pereți de piatră și o fâșie de material ecosez care flutura pe poartă.

Am ridicat-o, comparând-o cu casa în fața căreia ne aflam. Era identică.

Mai fusesem aici. Grey fusese aici nu doar o dată, pentru că revenise să deseneze locul.

Ce ni se întâmplase în copilărie se întâmplase aici.

— Intru eu, am zis, să mă asigur că e în regulă.

— Vrei să..., a început Tyler, dar l-am oprit.

— Nu. Vreau să fac asta singură.

Ne-am apropiat împreună de casă, din mlaștină pe teren

mai uscat. Tyler a pus-o jos pe Rosie, pe un covor de flori carnivore, unde ea s-a așezat iar turcește, cu ochii goi.

— Cheamă-mă dacă e nevoie, mi-a zis el, așezându-se lângă ea.

Am încercat să îmi calmez respirația. Stomacul mi se zvârcolea așa cum se întâmplă când urmărești pe cineva urmărind pe altcineva într-un film horror.

Casa nu era cine știe ce, dacă puteai să o numești casă: avea o singură cameră mare, cu oale ruginite adunate în jurul vetrei și cu mobilă de lemn stricată împrăștiată ici și colo. Așteptam o cascadă de amintiri și de înțelegere. Aici, în această grămadă de pături fetide – oare aici ne ghemuiserăm împreună, membru lângă membru, căutând adăpost departe de casă? Aici, lângă vatra asta, ne încălziserăm mâinile, visând să ajungem înapoi la părinții noștri?

Îmi petrecusem atâția ani încercând să nu mă gândesc la ce ni se întâmplase sau ce nu ni se întâmplase mie și surorilor mele, în camera aceea. Ceva ce ne schimbase. Ceva ce ne trimisese acasă cu irișii negri și cicatrici la beregată.

Am îngenuncheat lângă vatră și mi-am întins mâinile, parcă pentru a le încălzi. Trei copile cu părul negru, lângă foc, fiecare purtând o haină diferită. Da, mi se părea corect. Am dat la o parte cenușa și resturile din vatra de piatră deschisă la culoare. Era sânge uscat dedesubt. Bălți generoase, de parcă fusese golit de sânge un animal, iar forța sa vitală inundase solul.

Am scos cuțitul lui Grey din sutien și l-am desfăcut. Grey, cu un cuțit în mână, doar amprentele ei pe mâner. Da, și asta părea corect. *Crezi că există vreun lucru oribil pe care nu l-ar face ca să vă salveze?* mă întrebase Agnes. *Crezi că există vreo limită pe care nu ar încălca-o? Vreun sacrificiu la care nu ar fi dispusă?*

Am urmat sângele. Se vedea mai vag acum și era doar o

umbră. Apoi, am văzut ceva nelalocul lui. Niște blană de culoarea vinului, prinsă într-un cui din scândurile podelei. Când am tras de ea, s-a desprins. Am rulat-o între degete. Părea sintetică. Mă gândeam că ar fi putut proveni din haina de blană artificială bordo pe care o purtase Grey în noaptea în care dispăruserăm.

Cuiul în jurul căruia fusese prinsă se clătina ca un dinte de lapte. L-am scos din podea cu degetele și am folosit cuțitul lui Grey să scot scândura. Gaura de sub podea era adâncă și neagră. Am vârât mâna până la cot și am simțit doar aer rece. Gânduri la dinți ascuțiți care mi se afundau în carne m-au făcut să-mi retrag mâna. Am încercat iar, precaută, până la umăr, până când degetele mele au atins ceva *blănos*. Am icnit și m-am dat înapoi. N-a gemut nimic. N-a apărut nimic de jos.

— Totul OK? a strigat Tyler de afară.

— Sunt bine, am răspuns. Cred c-am găsit ceva.

Am vârât mâna din nou, răsucindu-mi degetele în jurul fibrelor, și am tras. Le-am tras pe toate afară, una după alta: o jachetă din tweed, pentru copii. O haină de blană artificială bordo, mică. Ce rămăsese dintr-o haină ecosez roșie, cu nasturi aurii. Toate țepene de sânge uscat. O cantitate imensă de sânge uscat, probabil cană după cană de sânge pătruns, înnegrit și mucegăit de timp.

Poliția nu găsise niciodată hainele, în ciuda căutărilor asidue.

M-am sprijinit pe călcâie și am ținut hainele țepene în brațe, ca pe niște copii, căutând, căutând, *căutând* în amintire ce însemnau.

Ceva teribil ni se întâmplase aici și cineva se străduise mult să o ascundă.

Grey, cu un cuțit în mână, cu lama picurând sânge.

Grey, cu fruntea încruntată, concentrându-se să-mi coasă rana de la gât.

Grey, ținându-mă de mână, în timp ce mă conducea prin pădure spre o ușă.

Grey, dându-mi după ureche o șuviță de păr, pe o stradă înghețată din Edinburgh, și aplecându-se să îmi șoptească, „Uită".

Uită.

Ce să uit?

Ce să uit, ce să uit, *ce* să uit?

Mintea mea se afunda iar și iar în adâncurile întunecate ale amintirilor lipsă, de fiecare dată fără niciun rezultat.

Am rămas cu hainele în brațe și m-am întors la ușa din față, cu sângele cald trosnindu-mi în vene. Rosie era unde o lăsasem, dar Tyler îngenunchease lângă piatra funerară, cu o expresie stranie.

— Cred că trebuie să vezi asta, a zis el.

M-am dus lângă el, în fața pietrei funerare năpădite de vegetație. Am folosit cuțitul lui Grey să tai lichenii și vițele și florile care creșteau cu furie peste nume, bănuind deja ce urma să găsesc.

Primul nume fusese scrijelit rudimentar în piatră.

GREY

— Nu, am zis, tăind disperat mai multă verdeață. *Nu.*

A apărut al doilea nume, sub primul.

VIVI

M-am dat înapoi, în curtea noroioasă, cu un geamăt surd ieșindu-mi din stomac, genul de sunet pe care-l scoți când vrei să te trezești dintr-un coșmar, dar nu poți.

— Am ajuns prea târziu, am suspinat. Prea târziu.

— Nu are sens, a zis Tyler. Astea sunt vechi. Ele au dispărut de cel mult o zi.

— Aici timpul trece straniu. Se prinde în capcană. Trebuie că... le-am ratat, cumva.

Tyler s-a încruntat la piatră și s-a aplecat să mai smulgă

niște verdeață de pe ea. Acolo, sub numele surorilor mele, era al treilea nume, pe care nu-l remarcasem, în panica mea.

IRIS

— Dacă nu ești o fantomă extrem de solidă, se pare că s-a făcut o eroare administrativă, a zis Tyler.

M-am târât în față și am început să sap în pământ, cu mâinile goale.

— Trebuie să știu, am zis. Trebuie să știu cine e îngropat aici.

— Uite ce, a zis Tyler, îngenunchind lângă mine. Ai nevoie de somn, de fapt.

Știam că avea dreptate, dar l-am ignorat și am continuat să sap.

— Nu poți face chestia aia magică? a întrebat. Chestia cu energia, aia în care zici, ah, a fost aici, o simt în măduva oaselor. Încearcă.

Mi-am pus mâna pe pământ și m-am întins după firul care mă lega de surorile mele.

— Nu sunt aici, am zis.

Le simțeam, mai aproape decât când intrasem pe ușă, și totuși la distanță.

— Nu sunt ele.

— Atunci, poate, a început Tyler, cu blândețe, ridicându-mă din noroi, este un mister care poate aștepta până după ce dormi nițel. În echipa asta există spațiu pentru o singură persoană să o ia razna, pe rând, așa că am nevoie să-ți revii. Da, micuță Hollow?

— OK.

Oricine se afla sub piatra de mormânt cu numele noastre nu era Grey, nici Vivi și nici eu.

Deci cine era?

Capitolul 20

CÂND TATA ÎNCEPUSE să se îmbolnăvească, mă trezeam adesea și îl găseam la capătul patului, privindu-mă. De primele zece ori când s-a întâmplat, am tresărit pe întuneric și am chemat-o pe mama. Cate venea și îi spunea lui Gabe să se ducă înapoi în pat, apoi mă ținea în brațe până când nu mai tremuram și mă întorceam la culcare.

— Tati este somnambul, încerca ea să mă convingă.

De primele câteva ori am crezut-o. Dar Gabe se tot întorcea și de fiecare dată când mă trezeam expresia lui se întuneca tot mai tare, se umplea de mai multă frică, de mai mult dezgust. În cele din urmă, nu am mai țipat. Deschideam ochii și îl descopeream acolo, în beznă. Priveam, lipsită de expresie, cum îi curgeau lacrimile pe obraji, cu inimioara bătându-mi nebunește în piept.

Uneori, după ce a murit, aveam coșmaruri cu el, în care stătea la capătul patului, cu o armă, și mă privea cu ochii aceia reci și plini de ură.

De ce o persoană care trebuia să mă iubească mă privea așa?

Când m-am trezit în casa aceea de pe altă lume și am văzut o siluetă în cameră, înecată în umbre, n-am țipat. M-am uitat la ea, la *el*, la bărbatul înalt care purta un craniu de taur să-și ascundă fața.

L-am privit fixându-mă cu ochi negri și morți și mi s-a părut că recunosc furia și ura care radiau dinspre el.

M-am dat înapoi și am vrut să mă ridic în capul oaselor. Prea lent. Tyler a ridicat capul, de unde dormea, dar bărbatul era deja pe mine. Duhnea a moarte și a fum acru. Sub masca de os pe care o purta, acum pe jumătate spartă de împușcătura lui Agnes, am văzut dinți și piele și ochi. Un bărbat. Doar un bărbat. M-a apucat de păr. Am mârâit și l-am lovit în vintre. Bărbatul mi-a dat drumul și eu m-am rostogolit de sub el, iar coastele rupte m-au înjunghiat cu durere, lăsându-mă incapabilă să respir. Tyler se ridica acum, privind cu ochi mari.

— Pușca! am zis răgușită, târându-mă departe, spre ușă.

Am încercat să mă ridic, dar durerea din plămâni era prea ascuțită. Tyler urla. Mi s-au înfipt din nou mâini în păr. Bărbatul m-a trântit. Fruntea mi s-a lovit de podea și mi s-a încețoșat privirea. Tyler se chinuia cu pușca. Mi-am vârât unghiile în pielea bărbatului, dar era uscată și n-a părut să remarce durerea. M-a ridicat și a început să mă târască afară din casă, spre apă. Am încercat să respir, să îmi desfac părul din strânsoarea lui.

Tyler m-a urmat, ținând neîndemânatic pușca. Bărbatul mă trăgea prin noroi, spre marginea apei.

În sfârșit, în sfârșit, Tyler a armat și a îndreptat pușca în direcția mea.

— Împușcă-l! am strigat. Împușcă-l!

S-a auzit un foc. Gloanțele au lovit copacii din jurul meu, dar, dacă l-au atins pe bărbat, nu au avut niciun efect asupra lui. Violența cu care mă trata era îngrozitoare. Am lovit apa. M-am zvârcolit, înghițind noroi și apă. Tyler a tras iar. De data asta glonțul l-a nimerit în plină față, zdrobind masca de os. Pentru o frântură de secundă, am văzut chipul omului, pe care încercase să îl ascundă de mine. Mi-a dat drumul și s-a

topit în ceață. M-am scufundat, neputând să respir și plină de panică, și am înotat, convinsă că se va întoarce să încerce iar. Am ieșit la suprafață și am inhalat aer și am strigat „Ajutor!" Tyler deja venea prin apă, printre copaci, spre mine, și apoi eram în brațele lui, fiind dusă înapoi către malul noroios.

— Mișcă, mișcă, mișcă, mișcă, mișcă! repeta el.

Am lovit tare din picioare.

— L-ai ucis? am întrebat.

Dar cum ucideai un om deja mort?

— Nu, a zis Tyler, târându-mă înapoi.

Era sânge peste tot. Sângele meu, mi-am dat seama, curgând dintr-o rană la frunte.

— Trăiești, trăiești, trăiești! repeta Tyler, strângându-mă de față, strivindu-mă la piept, strângându-mă iar de față.

Apoi, s-a ridicat din nou în picioare, cu pușca spre mlaștină.

— Unde e? Ai văzut unde s-a dus?

— Nu știu, am zis, tușind.

Tremuram. Gustul de noroi și de apă de mlaștină îmi rămăsese în gură și aveam o senzație slinoasă. Voiam să plâng și să vomit, să scap de ea, dar nu puteam.

— Nu știu. Mi-a dat drumul. I-am văzut fața. Știu cine e.

O umbră s-a mișcat între copaci, agitând apa.

— Dispari! a strigat Tyler spre pădure.

A încercat să mă ajute să mă ridic, dar noroiul era alunecos și eu am căzut pe spate, icnind de durerea care mi-a străbătut coastele.

Câteva respirații întretăiate, mi s-a părut că nu se va întâmpla nimic. Am privit, așteptând. *Poate că nu vine*, m-am gândit. Și a venit.

Nu se mai obosea cu deghizarea. A apărut din apă în forma sa adevărată și l-am văzut pentru prima dată întreg. Avea niște saci negri în loc de ochi, iar bărbia îi era desprinsă, într-un unghi ciudat, fiindcă-l împușcase Tyler. Pielea de pe

față i se jupuia, dând la iveală os și dinte. Peste tot pe piele avea buzunare de putreziciune, iar în păr i se încâlceau plante de apă. Îi vedeam tendoanele expuse. Interiorul gurii îi era negru precum cerneala.

Mi-am dus mâna la gură.

— Gabe, am zis încet, printre degete.

Gabriel Hollow. Tata.

S-a apropiat de mine încet, cu ochii ieșiți din orbite. Îmi tremura bărbia. Aveam lacrimi pe obraji, dar n-am fugit și n-am privit în altă parte.

— Fugi! a șoptit Tyler, în timp ce se dădea înapoi.

Dar încotro?

Respiram egal, cu ochii la el. Fără nicio mișcare bruscă. Poate că se aștepta să fug, să mă lupt, dar nu făceam nimic. Era atât de aproape, că-i simțeam respirația cu iz de carne moartă.

Apoi, Rosie s-a postat în fața mea. Cred că Tyler o învelise cu haina veche a lui Vivi, cât dormeam eu, pentru că-i atârna pe umeri. A strigat, un țipăt de apărare animalic, care a continuat la infinit.

Tata s-a oprit și a privit-o.

— Sunt la mine, a zis.

Apoi a dat înapoi și a fost înghițit de ceață.

— Ce *mama naibii* se întâmplă? a întrebat Tyler, ajutându-mă să mă ridic.

— Trebuie să săpăm mormântul, am zis, tremurând. Vreau să știu cine e acolo. Trebuie.

— Despre asta vrei să vorbim acum?! Despre mormânt?! Tatăl tău mort încearcă să te ucidă. Tatăl tău mort ți-a răpit surorile!

— Te rog, am spus. Am coastele rupte. Am nevoie de ajutorul tău.

— Nu. În niciun caz. Nu fac asta.

Dar Rosie îl trăgea deja spre piatra de mormânt, iar el a urmat-o prin noroi.

Am săpat toți trei cu mâinile.

N-a durat mult să le găsim, în ciuda înjurăturilor și plângerilor lui Tyler. Nu erau îngropate adânc, ci doar sub mai puțin de 30 de centimetri. Am îngenuncheat și am scos afară pământul reavăn, cu mâna stângă, în timp ce Tyler și Rosie săpau, ca să-mi protejez coastele.

Erau învelite într-o pătură, laolaltă. Le-am scos din pământ, încet, dar pământul ni le-a dat ușor, de parcă voia să scape de ele. De parcă nu aparțineau locului. Le-am pus ușor lângă groapa săpată. Am desfăcut un colț de pătură și apoi pe celălalt, cu inima bătând furios cât mă întrebam cine era îngropat în mormântul superficial marcat cu numele surorilor mele.

Cu numele meu.

Erau trei. Trei corpuri mici, fiecare transformat aproape complet în pădure. Oasele lor erau rădăcini noduroase și toate părțile moi – ochi, gură – erau invadate de flori carnivore, dar tot mai aveau formă de oameni. Aveau dinți și unghii. Erau trupșoare de copii. Fiecare purta un pandantiv de aur în formă de inimă, identic, la ce le mai rămăsese din gâturi. Am luat pandantivul celei mai mici și am șters noroiul cu degetul mare, ca să văd gravura.

IRIS, zicea. Corpul căruia îi aparținea nu avea doi dinți de lapte din față. Am desprins pandantivul și i l-am arătat lui Tyler.

— Ce înseamnă? a întrebat Tyler, privind inima de aur care se răsucea încetișor în amurg.

— Înseamnă... am spus, apoi am făcut o pauză. Că nu sunt Iris Hollow.

Capitolul 21

Am mers ca prin ceață înapoi în apa neagră, care clipocea lângă zidul din jurul casei, și am intrat în ea până la șolduri. Tyler mă credea nebună.

— Tatăl tău e încă acolo! a strigat el, de unde se afla, lângă mormântul meu.

Dar eu eram plină de sânge și de noroi și de rămășițe de copii morți și chiar dacă apa era rece și neagră m-am lăsat în ea până ce m-am scufundat complet. Am stat până ce plămânii m-au implorat să ies la suprafață, un minut mai târziu.

Trăiam. Eram în viață. Inima îmi bătea cu putere și pompa sânge cald în corpul meu. Plămânii mei respirau. Eu trăiam, dar Iris Hollow, nu. Copila care căzuse în locul ăsta, cu zece ani în urmă, nu plecase. Eram sigură de asta. Fetița cu păr negru care dispăruse în seara de Anul Nou, cu un deceniu în urmă, era îngropată într-un mormânt superficial, la câțiva metri.

Altceva plecase, în locul ei.

Ceva care arăta aproape ca ea, dar nu tocmai.

Un metamorf.

Eu.

— Cum adică nu ești Iris Hollow? a întrebat Tyler, când m-am întors pe țărm.

Mi-am privit mâinile, străbătând apa, apoi mi-am dus degetele la cicatricea de la gât. Pustula se retrăsese și lucrul furios care se cuibărea acolo tăcea, deocamdată.

— Și dacă tata nu a fost nebun? am zis.

M-am gândit la Gabe, în dimineața în care se sinucisese. M-am gândit la mânuța lui Grey pe brațul lui, în mașină, și la cum îi poruncise să ne ducă acasă. Aerul mirosise dulce și puternic.

M-am lăsat pe vine în noroi. Îmi simțeam stomacul ud și înfiorat. Am încercat să respir calm.

— A știut, am zis. Tata a știut că nu eram fiicele lui. A știut din clipa în care ne-a văzut.

Mi-am șters mâna de blugii uzi și mi-am apăsat dinții cu degetele. *Gabe Hollow continuă să insiste că dinții celor trei fete s-au schimbat.*

— Era convins că eram niște impostoare. Ființe care arătau ca fetele lui, dar nu erau. Cred că avea dreptate.

— Sugerezi că nu ești... om? a întrebat Tyler. Atunci, ce ești?

— Nu știu.

— Dacă nu ești Iris Hollow, de ce arăți ca ea?

— Nici asta nu știu.

— *Încearcă* să explici.

— Nu doar că nu-mi amintesc luna în care am lipsit. Nu-mi amintesc nimic dinainte de noaptea în care am fost găsite. Viața anterioară a *dispărut*. Bunicii, verii, casa copilăriei, prietenii de la școală, ce-mi plăcea să văd la TV. Au dispărut toate. Când m-am întors, eram tabula rasa. Toate eram.

Tyler nu părea să mă creadă.

— Nu se poate să nu-ți amintești *nimic*.

— Nu îmi amintesc *nimic*. Parcă m-am născut în noaptea în care am fost găsită. Înainte de asta e doar întuneric și apoi cineva a aprins lumina, iar de acolo pornește memoria mea.

Expresia lui Tyler s-a îndulcit.

— Aveai șapte ani. Erai mică. Abia dacă-mi amintesc ce am mâncat ieri la micul dejun. Adică, eu nu mănânc la micul dejun, dar ai înțeles ideea.

— Știi cum a murit tata?

— Da, a zis încet.

M-am întrebat dacă știa fiindcă-i spusese Grey sau fiindcă și asta citise pe internet.

M-am gândit la biletul pe care îl scosese Grey din buzunarul lui, când îl găsisem, pe care-l rupsese în bucățele, să nu-l găsească mama. *Nu am vrut asta*, spunea.

Dacă Gabe nu a vrut să moară?

Dacă... dacă-l *făcuse* Grey?

Fiindcă ea știa. Firește că știa. Grey știa că nu era Grey.

Își amintea totul.

— Într-un mormânt sunt trei fetițe care poartă pandantive cu numele noastre pe ele. Ce-ar fi dacă, în povestea pe care o spune Grey despre ce ni s-a întâmplat, n-am fi noi cele trei fetițe? am întrebat, privindu-l pe Tyler în ochi. Ce-ar fi dacă monștrii am fi noi?

☾

I-am prins pandantivul la gât lui Iris Hollow, apoi am îngropat-o la loc, alături de surorile ei. Când am terminat, am mângâiat pământul moale.

— Îmi pare rău, le-am spus. Pentru ce vi s-a întâmplat.

Rosie a stat ca o statuie, lângă mormânt, încă drapată în haina de tweed verde a lui Vivi, cât s-a dus Tyler înăuntru să aducă rucsacul lui Vivi.

Nu mai erau borne ecosez, dar nu conta. Știam că ne apropiam de Vivi și de Grey. De Vivi și de Grey *ale mele*. Orice ne ținea laolaltă îmi spunea asta.

— Stai! a zis Tyler, când am pornit din nou peste mlaștină.

Era în spatele meu, dar Rosie nu se mișcase de lângă mormânt.

Tyler s-a dus lângă ea, îngenunchind.

— Haide, draga mea, a zis el, trăgând-o ușor de mână, dar Rosie a clătinat din cap. Nu vrei... să vii acasă? Îi poți vedea pe eomma și pe appa. Le este foarte dor de tine. Pe Selena și pe Camilla. Sunt adulte acum. Ai fi mândră de ele. Lena s-a făcut arhitectă, iar Cammy este pediatră. Tocmai ce-a născut o fetiță, acum câteva săptămâni. I-a zis Rosie, după tine. Cred că ți-ar plăcea. Vă puteți juca împreună, te poți întoarce la școală, poți să faci toate lucrurile pe care...

Rosie și-a întins degetele și le-a lipit de buzele lui Tyler.

— Lasă-mă să plec, Ty, a zis ea, răgușit.

Era prima dată când o auzeam vorbind. Avea o voce mică și dulce, iar gâtul îi era uscat, după ani în care nu-l folosise.

Tyler a clătinat din cap, cu buzele strânse, ca să nu cedeze psihic.

— Nu, a zis el. Nu. Vreau să vii acasă.

— Lasă-mă să plec, a repetat ea, tot cu blândețe, iar mâinile ei mici i-au mângâiat fața.

Coastele lui Tyler tresăreau de suspine tăcute. Lacrimile îi curgeau pe obraji și îi tremura bărbia.

— Rămân cu tine, a reușit să spună, cu o voce îngroșată de durere. Nu te părăsesc iar. Rămân chiar aici, așa cum ar fi trebuit s-o fac de prima dată.

Rosie a zâmbit și s-a aplecat să îi șoptească ceva la ureche. Apoi, l-a îmbrățișat tare. Tyler plângea în hohote acum, genul de plâns pe care-l dezlănțui la duș, singur, când crezi că nu te aude nimeni.

Dintr-odată, haina verde pe care copila o purta a căzut, iar Tyler s-a împleticit în față, cu mâinile în noroi.

Sufletul lui Rosie Yang s-a desprins de durerea fratelui său.

Rosie Yang nu mai era.

Am mai mers o eternitate prin Demilume. Vorbeam rar între noi. Mergeam lent, cu trudă, punând un picior după altul. După o vreme, ținutul mlăștinos s-a uscat și ne-am trezit din nou pe teren solid. Ne-am scos încălțările ude și ni le-am legat în jurul gâturilor, de șireturi, să se usuce. Ne-am inspectat unghiile de la picioare, care se înnegreau și începuseră să iasă din locașuri.

Am dat peste alte râuri de morți. Alte siluete se adunau în jurul ușilor. Demilumea continua să ni se arate, întinzându-se iar și iar și iar.

Mă bucuram de durerea din oase, de junghiurile din piept. Mă bucuram de fiecare așchie de suferință care nu-mi permitea să mă adâncesc în gânduri, pentru că gândurile mele erau un abis al ororilor.

Tu nu ești tu.

Nu te gândi la asta.

Dacă tu nu ești tu, atunci ce ești?

Nu te gândi la asta.

Trei fetițe au căzut printr-o fisură a lumii.

Trei ființe care arătau ca fetițele s-au întors.

Nu te gândi la asta.

Ce le-a făcut Grey surorilor Hollow?

Nu te gândi la asta.

Ce le-ai făcut tu*?*

Ne-am oprit să ne odihnim la rădăcina unui copac cu o coajă caldă ca pielea și pocnind de putred ce era sub spinările noastre. Eram extenuată. O durere pe care o simțeam în oase îmi înjunghia gândurile la fiecare mișcare a coastelor. Voiam să plâng, dar eram prea obosită.

Grey și Vivi erau mai aproape. Trăiau amândouă, dar păleau. Mi-am făcut griji că firul subțire care mă lega de ele s-ar rupe dacă aș dormi, dar mintea mea ardea de oboseală și corpul meu tânjea după odihnă.

M-am prăbușit lângă copac și am icnit printre dinți când un val de durere m-a izbit iar și iar.

— Să-ți văd coastele, a spus Tyler.

Era prima dată când vorbea de ore în șir.

— De ce? m-am răstit eu, cu ochii închiși. Ce poți face *tu*?

— Să știi că mama și sora mea mai mare sunt medici. Am văzut suficiente atele la viața mea. Vrei să te ajut sau nu?

M-am ridicat în capul oaselor și mi-am ridicat tricoul. Mă simțeam ca un lucru fragil, ca un pui de pasăre. Voiam acasă, la mama. Voiam să fac un duș și să mă îndop cu mâncare caldă și să o las pe Cate să îmi împletească părul până adormeam.

Tyler și-a scos cămașa înflorată, stropită cu noroi, și a început să o rupă în fâșii. Sub cămașă, brațele și pieptul lui erau pline de tatuaje, imagini delicate cu îngeri și flori și un chip de femeie: al lui Grey.

— Mama ta e medic, zici? am spus cât își vedea de treabă, admirându-i pielea întinsă peste mușchii abdomenului și felul în care oasele claviculei îi împungeau pielea și mă făceau să vreau să ating cu buzele spațiul în care se întâlneau. Cred că a fost încântată că ai decis să devii model.

— Previzibil și plicticos, nu i-a plăcut. Clișeu. Acum s-a împăcat cu situația, pentru că am un succes nebun, dar am plecat de acasă când aveam 16 ani. Tot clișeu. O parte din motivul pentru care eu și sora ta ne-am înțeles atât de bine, cred.

— Nu e ușor să lași în urmă tot ce știi și să începi pe cont propriu. Cred că ai ceva tupeu.

— Păi, mai mult decât mi se recunoaște.

A început să îmi bandajeze pieptul.

— Este dificil să fii *ridicol* de arătos. Nimeni nu te ia în serios.

A fixat capătul bandajului și l-a bătut ușor cu palma.

— Gata. Mai bine. De fapt, un bandaj pe coaste rupte nu ajută la nimic, dar măcar m-am făcut util.

— Și ți-ai scos și cămașa, am spus eu. Profit-profit.

Tyler a râs. Stăteam foarte aproape. Mai aproape decât îndrăzneam cu oricine, ca să nu turbeze când îmi simțea mirosul. Tyler mi-a luat mâna și mi-a privit liniile din palmă.

— Ciudat, a zis el, trecându-și degetul peste linia vieții.

— Ce?

— Grey m-a învățat să citesc în palmă. Ai exact aceeași linie a vieții ca ea. Uite aici, unde se despică în două, cu un spațiu între.

— Ce înseamnă?

— Dacă te iei după Ghidul de chiromanție al lui Grey Hollow, înseamnă că s-a schimbat ceva. Au existat un înainte și un după. Poate o renaștere.

Ochii lui au urcat din palmă spre fața mea, apoi au coborât iar. M-a străbătut un fior. M-am gândit la mormânt, la cele trei trupuri mici îngropate împreună.

— Mă bucur că ești aici, cu mine, Tyler, am spus.

I-am strâns mâna într-a mea și i-am desenat cercuri deasupra monturilor.

— Nu pot să spun că sunt *încântat* să fiu aici, dar nu ești o companie tocmai groaznică.

— Un compliment deosebit, venind din partea ta.

— Chiar este.

Între noi s-a creat un moment de tăcere și nemișcare. Apoi m-am apropiat să îl sărut. I-am dat timp să se retragă, să mă oprească dacă nu voia, dar Tyler nu s-a retras și nu m-a oprit. Mi-am lipit buzele de ale lui, așteptând să văd dacă o ia razna, dar nu a luat-o, așa că l-am sărutat mai tare și mai repede, l-am apucat de bărbie și trupul mi s-a trezit la viață. Pentru câteva secunde, am savurat căldura unui sărut care nu era plin de dinți și sânge și foame. Apoi am simțit palma lui Tyler împingându-mă cu blândețe. M-am retras, nu mult.

— O iubesc pe sora ta, Iris, a spus el.

— Știu. Mi-am lipit fruntea de a lui. Și eu.

Am inspirat adânc inhalându-i mirosul, apoi m-am întins între rădăcinile copacului și am adormit.

☾

Când m-am trezit, Tyler încă dormea și eu trebuia să fac pipi. M-am îndepărtat de copac, încercând să-mi aduc aminte drumul înapoi. În apropiere se auzea zgomotul unei ape curgătoare. L-am urmat și am ajuns la un pârâu învolburat, dar apa era neagră și mirosea a stătut. Am luat o piatră și am aruncat-o în pârâu. A dispărut, înghițită de lichidul întunecat.

M-am lăsat pe vine și am făcut pipi în tufișuri, atentă la pădure. Pădurea mă urmărea.

Pe drum înapoi, am tresărit la vederea unor pete de roșu printre frunze. La început am crezut că erau picături de sânge, dar erau căpșuni. Am vrut să culeg una, dar era moale, cu interiorul putred. Am strâns-o între degete. Din ea au ieșit viermi și mucegai. Am aruncat-o și mi-am șters mâna de blugi.

Aici nu era nimic bun. Nimic neatins de putreziciune. Agnes fusese captivă aici cine știe câtă vreme mâncând lucruri râncede și dormind în rămășițele caselor în ruină. Fără adăpost. Fără alinare. Fără apă curată sau mâncare să îi umple stomacul care o durea.

De ce eram diferite? Demilumea pătrunsese în noi, ne schimbase, dar nu la fel de catastrofal ca pe alții. Nu putrezeam. Fusesem lăsate să plecăm.

Când am ajuns în tabără, era pustie.

Tyler dispăruse.

— Tyler? am strigat, dar pădurea era tăcută.

Nu mi-a răspuns nimeni. Am mers printre copaci căutând vreo urmă de el. Poate trebuise și el să facă pipi?

— Tyler! am strigat din nou, dar tot nimic.

Niciun zbor de pasăre. Copacii erau nemișcați. Ceva era anormal.

M-am întors la copacul unde dormisem și am scos rucsacul lui Vivi de unde-l ascunsesem între rădăcini. Era cu siguranță tabăra noastră, unde îl lăsasem dormind cu un sfert de oră în urmă. Am scotocit prin rucsac și am găsit cuțitul, apoi am cercetat pădurea din jurul taberei, din nou, strigându-l pe nume, tremurând din tot corpul. Oriunde se afla Tyler, avea pușca. Am strigat și am strigat și am strigat iar numele lui, dar nu a răspuns. Dispăruse la fel ca Grey și Vivi.

— Rahat! am scuipat.

Am lovit cu piciorul o rădăcină și am icnit de durere. Nu ar fi trebuit să-l las singur.

Cât să aștept să se întoarcă? Dacă îl lăsam aici, nu aveam o conexiune cu el și nicio cale de a-l găsi așa cum îmi puteam găsi surorile. Dacă îl lăsam aici, era posibil să nu îl mai revăd.

M-am gândit la părinții mei. M-am gândit la noaptea în care dispărusem și la panica teribilă care trebuie să îi fi încercat.

Într-un final, am așteptat cam cât părea să fi fost o oră. Până când ceva din mine mi-a spus că nu se mai întoarce. Că a pățit ceva în cele câteva minute cât îl lăsasem singur. Am crestat cu cuțitul un mesaj în scoarța copacului, aproape sigură că nu îl va vedea niciodată: AȘTEAPTĂ-MĂ AICI.

Apoi l-am părăsit. L-am lăsat singur în pădure. L-am lăsat în voia sorții, pentru că nu aveam de ales decât să continui și să fac ce venisem să fac: să-mi găsesc și să-mi salvez surorile.

Capitolul 22

Am rătăcit prin pădure, de una singură. Broboane de sudoare mi se rostogoleau pe frunte și îmi înțepau ochii. Eram pe cont propriu și fără nimic cu care să-mi marchez drumul, exceptând junghiul insistent din piept, care-mi spunea că, da, surorile mele erau într-acolo, că fiecare pas mă ducea mai aproape de ele.

Am legat fâșiuțe din cămașa înflorată a lui Tyler de crengi, sperând că pot să-mi găsesc drumul înapoi spre el, până când am rămas fără material.

În amurgul perpetuu mă urmăreau lucruri, lucruri care se mișcau la periferia vederii mele, dar dispăreau când întorceam capul în direcția lor. Câini sălbatici, poate, sau ceva mai ciudat. Lucruri moarte, cu dinți ascuțiți, care așteptau să încetinesc, să mă opresc, să mă așez.

M-am mișcat în continuare, cu cuțitul aproape, dar nu s-a apropiat nimic cât să mă provoace.

Erau tot mai multe corpuri din rădăcini și os și păr: forme de copii morți, ghemuiți cu spinările lipite de copaci, devenind încetișor semințe; femei cu brațele întinse după ceva în momentul în care au devenit mai mult ca locul ăsta, decât umane. Și tot mai multe clădiri care se fărâmițau. Un cimitir de vechituri, cu oameni pierduți și lucruri pierdute.

Mă tot așteptam să-l văd pe Tyler undeva, în fața mea sau în spate. Când se rupea câte o crenguță sau zburătăcea câte

o pasăre, pivotam în direcția sunetului, sperând – dar era doar o creatură ciudată, privindu-mă când ne încrucișam: căprioare, pisici, veverițe, toate rătăcind libere în penumbra pădurii bântuite. Toate erau distorsionate, la niveluri diferite. Aveau ochi negri, erau acoperite de licheni, le creșteau mici grădini de flori din mușchiul gros de pe spate. Creaturi dintr-o poveste cumplită. Ne priveam în ochi o clipă, animalele fiind curioase de intrusa care mirosea a locuri diferite, care mirosea a viață, și apoi ele continuau în beznă, nederanjate de prezența mea.

Șalele și picioarele mă dureau când am ajuns la încălțările aruncate pe jos. O pereche de teniși Nike, suficient de noi să-mi dau seama că nu erau în Demilume de multă vreme. Nu aveau mucegai, nici nu erau putrezi.

I-am ridicat și i-am răsucit în mâini. Erau încă legați laolaltă și materialul era umed. Erau ai lui Tyler, cei noi, cumpărați în Edinburgh, după ce-și pierduse încălțările la spitalul din Londra.

Tyler trecuse pe aici. Tyler îi lăsase să cadă aici. O firimitură pentru mine, poate? Era reconfortant și totodată rău-prevestitor: ne îndreptam în aceeași direcție, dar eram sigură că nu venise de bunăvoie.

M-am întors lent, cercetând pădurea, dar n-am văzut nici urmă de el. Am legat tenișii lui de rucsacul lui Vivi. Când îl găseam, aveau să-i fie utili.

Am mers mai departe. Timpul trecea în felul straniu în care trecea aici.

Când am ajuns în poiană, eram obosită, cu o migrenă teribilă de la deshidratare și foame. Gâtul și ochii mi se uscaseră ca iasca, iar limba mea avea gust de fum. Dacă mă întorceam acasă, eram sigură că părul avea să-mi duhnească a lemn ars săptămâni la rând.

Poiana nu era diferită de cea în care ajunseserăm întâi eu și Tyler. Pământul era acoperit cu un covor de iarbă înaltă și frunze în descompunere, iar în mijloc se afla ceva monstruos.

— Doamne! am șoptit când mi-am dat seama ce vedeam.

Grey și Vivi erau acolo, ambele cu căluș, legate de niște prăjini, cu încheieturile deasupra capetelor. La picioarele lor fuseseră adunate vreascuri și mușchi uscat. O grădină de flori carnivore creștea pe ele, pe picioarele lor și în jurul piepturilor și în păr, hrănindu-se din pielea lor, strângându-li-se în jurul gurilor și ochilor. Simțeam cum le băteau inimile, ca niște aripi de pasăre; căldura, viața, sângele fierbinte care le vibra încă prin trupuri. Al lui Vivi era mai puternic și mai roșu. Al lui Grey pălise. Era subțire, ațos.

Între cele două prăjini fusese ridicată o a treia, așteptându-mă.

Tatăl nostru voia să ne ardă pe toate. Dar nu.

Nu era tatăl nostru.

Gabe Hollow era tatăl a trei copile îngropate lângă o casă în ruină dintr-o demilume. Ființele pe care voia să le ardă – adică noi – nu erau copiii lui, ci creaturile care veniseră înapoi pozând în copiii lui. Impostoare. Cuci.

Mi-am scos încălțările.

— La naiba! am zis încet, văzându-mi picioarele, întorcându-le în stânga și în dreapta în penumbră, atingând carnea umedă și dureroasă de sub șosete.

Degetele de la picioare începuseră să mi se înnegrească. Am atins unghia celui mare și a căzut cu ușurință. Fără durere. Un boboc de floare carnivoră începuse să se deschidă din locașul ei. Am cules floarea și am strivit-o între degete.

Mi-am vârât încălțările în rucsacul lui Vivi și am înconjurat marginea poienii desculță, cu cuțitul lui Grey lipit de corp. Eram mai agilă fără încălțări. Toți anii în care o urmărisem

pe Grey mă învățaseră cum să mă mișc în liniște pe holuri cu scânduri care scârțâiau, dar și prin pădure. Am încercat să nu-mi privesc picioarele. Nu voiam să văd carnea muribundă.

Vivi era trează, se mișca, vorbea cu cineva nevăzut.

— Dă-mi drumul! a mormăit prin căluș, dându-și capul pe spate. Dă-mi drumul!

Și-a dat din nou capul pe spate, lovindu-l cât de tare a putut de prăjină. Am auzit un trosnet. Vivi s-a lăsat în față, inconștientă, cu toată greutatea corpului suportată de legăturile de la încheieturi. Ceafa îi sângera. Grey s-a agitat și a ridicat capul. Ochii ei negri i-au întâlnit pe ai mei, fără să clipească. La început, nu am fost sigură dacă mă vedea sau doar îmi simțea prezența.

Pleacă, m-au implorat ochii ei. *Pleacă. Te rog.*

Am clătinat din cap. Nările lui Grey au fremătat de furie, dar nu putea face nimic să mă oblige să plec. Aș fi preferat să-mi iau locul lângă ele, pe rug, decât să plec știind că nu făcusem tot posibilul ca să le salvez.

Tyler? am mimat către sora mea cea mare. Grey a inspirat repede, de câteva ori, apoi a clătinat din cap. Ce însemna?

Nu știa unde este?

Sau era deja mort?

Nu îmi plăcea cât era de speriată. Grey Hollow, care nu se temea de nimeni, care căuta mereu necazuri pentru că ea era cea care pândea în întuneric. Să o văd tremurând era nefiresc.

De cealaltă parte a rugului a apărut o siluetă.

— Tyler? am șoptit.

Tyler s-a întors spre mine.

Trăia, trăia, *trăia*. Cumva, găsise drumul spre surorile mele și ajunsese înaintea mea. Am ieșit din ascunzătoare și am ezitat la liziera pădurii. Voiam să alerg spre el și să îl îmbrățișez. M-a inundat ușurarea de a nu mai fi singură – de a nu trebui să înfrunt singură ororile.

Grey trăgea tare de legături, strigând în căluș. Pe față îi curgeau lacrimi și scutura cu furie din cap.

Când am ajuns lângă el, Tyler nu a spus nimic. I-am studiat fața. Avea ochii ciudați. Toate trăsăturile erau corecte, pielea, buzele, sprânceana arcuită arogant, dar ceva mai profund nu era corect. Oasele care fuseseră mutate din loc de pumnul lui Gabe în Edinburgh reveniseră la poziția inițială. Tatuajele de pe brațe erau neclare, de parcă pielea îi fusese udă, stoarsă și reașezată pe oasele lui.

Apoi, când a întredeschis buzele, gura era anormală. Gingiile i se înnegriseră și dinții începuseră să-i putrezească.

Gabe Hollow continuă să insiste că ochii și dinții fetelor s-au schimbat.

M-am dat înapoi și l-am privit de sus în jos. Era o potrivire aproape perfectă. Aproape perfectă. Atât de aproape, încât dacă-și ținea gura închisă nimeni nu ar fi știut.

— Nu, am șoptit. Nu ești Tyler.

— Tu nu ești Iris, a răspuns el, dar nu cu vocea lui.

Era vocea tatălui meu.

Era vocea lui Gabe Hollow, venind dinspre fața lui Tyler, din gura lui Tyler.

Pielea lui Tyler.

Gabe a făcut un pas spre mine. Eu am mai făcut un pas înapoi.

— Ce i-ai făcut? am întrebat.

— Ce le-ai făcut și tu fiicelor mele, a răspuns vocea tatălui meu.

Privirea mi s-a mutat de la fața lui Gabe la gâtul lui. Sau, mai degrabă, de la fața la gâtul lui Tyler. Și-a ridicat bărbia ca să văd mai bine. Acolo, în adâncitura claviculei, era o tăietură proaspătă, cusută cu fir de mătase. Treabă bună. Se va vindeca frumos, la fel ca a mea.

Am mai făcut un pas în spate, cu mintea plonjând iar în

abisul în care mă apropiam tot mai mult de a înțelege. Inima îmi bătea cu putere, iar pielea îmi era scăldată de sudoare. Toate piesele de puzzle erau pe masă, așteptând să le unesc într-o imagine care avea sens.

Nu eram Iris Hollow. Arătam ca Iris Hollow.

Tata nu era Tyler, dar arăta ca Tyler.

Gabe Hollow continuă să insiste că ochii și dinții fetelor s-au schimbat.

— Cum ai putut? a întrebat tata. Cum ai putut să le faci asta unor *copii*? Unor *fetițe* neajutorate?

M-am uitat la Grey, care plângea.

M-am întors spre Gabe.

— Nu înțeleg.

Gabe m-a privit lung.

— Știi ce ești.

— Nu știu, jur!

A mimat cu degetul un cuțit care-i tăia gâtul, apoi că își vâra degetele mâinii drepte în rană și trăgea de piele în sus, peste cap. Îmi tremura bărbia în timp ce se uita la mine, așteptând o reacție.

— Chestia aia pe care o numești soră este un monstru, a spus el, arătând spre Grey. Dar măcar ți-a permis să uiți asta.

Uită, îmi șoptise Grey.

— *Ce* să uit?

Gabe îmi dădea târcoale. Am strâns cuțitul în mână.

— Că ești ceva mort care poartă pielea unei fetițe ucise, a spus el, cu vocea tremurând. Că te-ai dus acasă la familia ei, în patul ei, în brațele părinților ei, în timp ce ea se descompunea într-un mormânt dintr-un loc mort. Că ți-ai pus pielea ei caldă peste a ta și apoi sora ta te-a cusut la gât.

— Nu poate fi adevărat! am șoptit eu, pentru că era oribil și scârbos și imposibil.

Dar am știut, chiar spunând-o, că putea.

Că *era* adevărat.

Gabe știuse, de când ne văzuse, că ceva nu era în regulă. Că se schimbase ceva înăuntrul nostru. Ochi diferiți, dinți diferiți. Un strat de piele sub piele.

— După ce chestia aia m-a făcut să mă sinucid, am ajuns aici, a spus Gabe. Mi-am căutat copiii. I-am găsit unde i-ați lăsat și i-am îngropat.

Nu am vrut asta, scrisese el în bilet, pentru că nu avusese de ales. Pentru că nu se putuse opune compulsiei unui metamorf care se cuibărise în casa lui, care îi îndepărtase copiii adevărați și îi comandase, ca și fotografului care mă atacase, să își ia viața.

Am înțeles alt adevăr teribil.

— L-ai ucis pe Tyler, am spus. L-ai jupuit. Îl... *porți*.

— Vreau să mă duc acasă. Vreau să mă întorc la soția mea. Să îmi recapăt viața pe care voi trei mi-ați furat-o.

Un om bun. Un om blând. Un om care meșterea lucruri cu mâinile. Așa fusese pomenit Gabe Hollow la înmormântarea lui. Stătusem lângă mormântul lui și-i aruncasem o floare de iris pe sicriu când îl coborâseră în pământ, ca să aibă ceva de la mine oriunde s-ar fi dus.

Îl iubisem, chiar dacă mă speria.

Tata a aprins bricheta lui Vivi și a ținut flacăra deasupra vreascurilor.

— Treci lângă surorile tale.

Am suspinat. Îmi fusese dor de omul ăsta mulți ani. Voiam să mă ia în brațe și să mă liniștească așa cum făcea când eram mică. Am clătinat din cap.

— Nu o pot lăsa singură pe Cate.

— Te rog să nu te împotrivești.

Vocea lui Gabe s-a frânt.

— Te rog să-mi ușurezi misiunea.

— Nu ești tu.

I se rostogoleau lacrimi pe obraji.

— Nu mă cunoști.

— Ba da. Poate că nu sunt fiica ta, dar tu ești tatăl meu.

— Nu face asta.

— Știu că ești bun și blând și nu mi-ai face rău.

— Te rog, lasă-mi asta, m-a implorat Gabe. Urcă-te pe rug!

— Nu.

— Arzi cu ele sau privești!

Gabe a aruncat bricheta. Rugul s-a aprins. Fumul acru a început să se ridice în câteva secunde. Grey se sufoca, zvârcolindu-se deasupra flăcărilor.

Am țipat și am fugit spre ea, dar Gabe m-a prins de rucsac și m-a trântit la pământ. Am scăpat cuțitul. Într-o clipă era peste mine, cu genunchiul ca o țepușă în coastele mele rupte, cu degetele în jurul gâtului meu. Repede, violent și urât.

Ce ar face Grey? Ce ar face Grey? m-am gândit, în timp ce muream. Mi-am înfipt unghiile în mâinile tatei. Săpam cu călcâiele în pământ, căutând sprijin. Ochii îmi ieșeau din orbite. Capul mi-era plin de sânge și de un întuneric care părea să mi se întindă de la urechi spre ochi, începțoșându-mi vederea.

Grey s-ar fi luptat. Grey l-ar fi făcut cumva să sângereze. Grey ar fi găsit cuțitul care aterizase acolo unde nu îl puteam ajunge. Grey ar fi smuls carnea, ar fi rupt oase și ți-ar fi pus sare pe pământul vieții, dacă o supărai.

Acum țipa, mai mult pentru mine decât pentru ea.

— Dă-i drumul! urla la Gabe, cu vorbele înăbușite de căluș. Te distrug!

Un gând limpede și-a croit drum prin umbrele care mi se ridicau în minte: *L-ai distrus deja.*

Grey îi distrusese, pe el și pe mulți alții. Grey era o tornadă în chip de fată. Lua ce voia și lăsa distrugere în urma ei și o admirasem mereu pentru asta. Trebuia să ai tupeu să fii fată

în lumea asta și să trăiești așa. O făcea pentru că era puternică. O făcea pentru că putea.

M-am gândit la Justine Khan și la gura ei lipită de a mea, la ochii ei căscați de teamă când mi-a mușcat buzele. M-am gândit la silueta palidă a tatei la capătul patului, la cum încremenea când deschideam ochii, așa cum încremenește prada când vede un prădător. M-am gândit la Grey, mergând pe străzi întunecate noaptea, așteptând să se strige după ea sau, mai rău, să-i ofere cineva o scuză.

Grey Hollow era lucrul care pândește în întuneric, dar oricât aș fi iubit-o, oricât aș fi vrut să fiu ca ea, nu eram. Nu puteam supune lumea voinței mele, pentru că nu puteam face rău oamenilor, așa ca ea. Din cauza asta m-am simțit mereu slabă, dar poate că era puterea mea.

Ce ar face Iris? m-am gândit, cu câmpul vizual cât o gămălie.

Mi-am pus mâna pe obrazul lui Gabe, așa cum făceam când eram mică, în cele câteva săptămâni de la început în care mă lăsase să îl iubesc.

Nu îmi aminteam să fi fost moartă. Nu îmi aminteam să fi fost prinsă în locul ăsta. Nu îmi aminteam că mă strecurasem în pielea fiicei lui. Îmi aminteam de căldura de la pieptul lui Gabe Hollow, când mă ducea de pe canapea în pat, după ce adormisem privind la TV. Mirosul cămășilor lui, un amestec de ulei pentru lemn și de cenușă de oase pentru smalțul oalelor sale. Ritmul vocii sale când îmi citea povești la culcare. Florile de iris pe care mă ajuta să le presez între paginile cărților. Cât de tare plânsesem la înmormântarea lui.

— Tati, am reușit să îngaim.

Ochii lui Gabe m-au privit de pe fața lui Tyler.

Nu eram fiica lui, dar arătam ca ea. Aveam fața ei și speram să fie suficient. Speram, chiar și știind ce eram, că nu mă putea privi în față în timp ce mă omora.

Ne-am privit în ochi. Gabe a suspinat, m-a strâns tare, ultima dată, și mi-a dat drumul.

M-am întins după cuțit și m-am ridicat de sub el, pornind spre rug, unde flăcările îmi mușcau surorile de călcâie. Grey gemea, amețită după ce inhalase fum. Am lăsat rucsacul jos și m-am urcat către ele, pe lemnul care ardea, prin foc. Mi s-au topit genele în zidul de căldură. Nu aveam aer să trag în plămâni. Am inhalat cenușă și tăciuni. Focul șuiera, arzându-mi mâinile, genunchii și picioarele goale.

Mai întâi i-am tăiat legăturile de piele lui Grey. În clipa în care am eliberat-o, puterea s-a schimbat. Am simțit-o. Timpul a părut să încetinească. Grey s-a ridicat, mi-a luat cuțitul și a eliberat-o pe Vivi, apoi ne-a târât pe amândouă prin foc. Lemnul pocnea și se despica, bombardându-ne cu tăciuni încinși părul și hainele. Combustibilul de sub noi ardea în roșu fluorescent și căldura era un zid solid, de netrecut, până când Grey ne-a tras după ea și ne-am rostogolit de cealaltă parte pe iarba udă din poiană.

— Vivi! a spus Grey, scuturând-o de umeri. Vivi!

Apoi s-a aplecat către ea, cu palmele apăsându-i pieptul de patru, cinci ori, până când Vivi a gemut.

— Oh, slavă Cerului, slavă Cerului! a spus Grey, luând în mâini fața mânjită de cenușă a lui Vivi și sărutând-o pe frunte.

M-am uitat la brațul meu, pe care un petic de piele arsese și se înnegrise pe margini. Dedesubt, adevărul pe care voiam să îl știu și nu voiam să îl știu: un al doilea strat de piele, neatins de flăcări.

Grey mă privea, respirând întretăiat.

— E adevărat, nu-i așa? am întrebat-o.

Tremuram. Durerea arsurilor începea să mă apese, terminațiile nervoase atinse mi se trezeau în degetele de la picioare, în mâini, în vârfurile degetelor.

— Nu suntem noi.

Grey a închis ochii. Dintre gene i s-a desprins o lacrimă, care a lăsat o dungă curată prin murdăria și sângele de pe obrazul ei. A încuviințat, într-un final.

Adevărat.

Apoi s-a ridicat și s-a dus în locul unde pielea lui Tyler zăcea acum goală și dezumflată în iarbă. Gabe, la fel ca Rosie, dispăruse, plecase unde mergeau morții când renunțau la acest loc, când acest loc renunța la ei. Ce lăsa în urmă era oribil: pielea lui Tyler, fără oase, mușchi sau suflet să o anime. Un sac de piele, cu păr și gene și unghii încă atașate.

Îl lăsasem singur pe Tyler. Îl lăsasem singur în pădure și tata îl găsise, îl luase și îi făcuse asta.

M-am întrebat unde era trupul jupuit al lui Tyler. M-am uitat la rug. Focul se ridica deasupra copacilor, iar prăjinile care fuseseră pregătite pentru noi erau cuprinse de flăcări. Fumul mirosea a grăsime și a oase arse. Acolo. Acolo era trupul lui, ascuns sub flăcări, unde trebuia să fim și noi.

Grey era aplecată peste pielea lui.

— Nu te las, spunea. Nu te las, nu te las.

— L-am văzut pe Gabe jupuindu-l, a spus Vivi răgușită, rostogolindu-se pe o parte.

M-am dus la ea și i-am cules frunzele din rana lipicioasă de la ceafă.

— Săraca Grey.

— Nu te las, a continuat Grey, cu mâinile deasupra pielii care acoperise cândva pieptul lui Tyler. Dumnezeule! Nimeni nu ar trebui să vadă așa o persoană iubită. Nu te las.

— Grey, am zis eu încet. Trebuie să plecăm acasă.

— Nu plec fără el, a spus ea. Îl pot salva.

— Cum?

— La fel cum v-am salvat pe voi. Dacă e blocat aici, pot să îi cos sufletul înapoi în piele. S-a aplecat să îi vorbească.

— Ascultă-mă, Tyler! Te leg cu durerea mea. Mă învinuiesc de moartea ta și nu te las să pleci. Întoarce-te la mine.

Am încercat să mă gândesc la toate părțile lui. Cadavrul lui, arzând nevăzut la baza rugului. Pielea întinsă în fața mea. Sufletul lui, sau orice era, acea parte din el care urma să treacă pe aici, în drum spre uitare.

Poate îl revedeam. Am permis speranței să mi se aprindă în piept, așteptând.

Am așteptat.

Și am așteptat.

— Nu cred că este aici.

Obrazul lui Vivi era fierbinte sub mâna mea arsă. Nu mai puteam aștepta. Trebuia să ieșim din Demilume.

— Nu cred că mai vine.

— Nu, a spus Grey, cu mâinile afundate în pământ.

Saliva îi curgea de pe buze în timp ce își striga durerea. Îi golea trupul de aer și o contorsiona într-un ghem de coaste și pumni. Când a inspirat din nou, a sunat ca o orgă de biserică: imens, prelung, de jale. Suspinele au scuturat-o, au îndoit-o și au frânt-o până când disperarea a consumat-o. Era cea mai frumoasă femeie din lume, obișnuită ca universul să-i facă pe plac, dar nu putuse salva viața bărbatului pe care îl iubea.

Am văzut mișcare la marginea poienii. Acolo era o siluetă, cu părul negru, dezbrăcată, privindu-mă dintre copaci. Am deschis gura, dând să strig, dar el a clătinat din cap.

Apoi, pe cât de repede apăruse, sufletul lui Tyler Yang s-a pierdut printre umbre.

Capitolul 23

Să ne cățărăm înapoi din Demilume n-a fost la fel cum fusese să cădem în ea. Căderea fusese ușoară, ca un pas peste prag, ca o alunecare pe tobogan. Fusese atracție gravitațională. Să urcăm a fost *greu*. A trebuit să-mi târăsc corpul prin smoală. Nu puteam respira, nu vedeam. Mă înecam în nimic, și, în cele din urmă, am căzut pe spate, pe un câmp de flori și fum. Era întuneric. Pământul de sub mine era dur și duhnea a lemn ars și a plastic fumegând. Pentru o clipă, m-am temut că dădusem greș. Apoi au căzut Vivi și Grey, după mine, peste mine. Durerea din coastele mele rupte și deruta mi-au forțat fierea afară. M-am rostogolit pe o parte și am vomitat.

Am clipit. Bezna s-a subțiat. Eram într-o bucătărie arsă, plină de flori carnivore. Bucătăria lui Grey. M-am ridicat în picioare pe podeaua ca o tablă de șah. Aveam brațele și picioarele năclăite. Lumea era tăcută și încremenită.

— Doamne„e și mai rău să te întorci! a gemut Vivi, cu un glas răgușit și nefiresc.

Am ajutat-o să se rostogolească pe o parte și i-am împins rucsacul sub cap, în timp ce Grey răsfoia cărțile împrăștiate pe podea de când dărâmasem raftul.

— Ar trebui s-o ducem la spital, am zis, mângâind puful de piersică de pe craniul lui Vivi.

— Curând, a zis Grey.

A găsit ce căuta: o carte care, deschizându-se, se dovedea a

fi nu o carte, ci un compartiment secret. Tipic. Nimic nu era simplu cu Grey, nimic nu era ce părea. În interior se aflau ierburi în sticluțe și o altă sticluță cu oțet. Grey și-a folosit latul cuțitului să strivească anason pe podea, l-a pus în oțet, alături de sare și pelin, și a agitat sticluța. Era poțiunea pregătită de Agnes.

S-a lăsat lângă Vivi.

— Bea! a zis, ducând sticluța la buzele surorii noastre.

Vivi s-a strâmbat și s-a ferit.

— Nu vreau rahatul ăla.

— *Bea*! i-a poruncit Grey, și evident că Vivi a făcut ce i se spunea, pentru că Grey era la comandă.

Grey a mângâiat-o cât vomita Demilumea, o mâzgă de lucruri verzi și moarte care se revărsa din ea și podeaua arsă.

— Ai ucis niște copii, am zis încet, privind-o pe sora mea cum își rupea o fâșie din halatul de spital și începea să spele cu tinctură pielea crăpată de pe ceafa lui Vivi.

Grey s-a uitat la mine cu ochi negri și seci.

— Da.

— Nu sunt Iris Hollow.

— Nu la interior.

Mi-am vârât unghiile în cicatricea de la gât, trăgând de pielea care nu era a mea. Pielea unei fete moarte care cuprindea corpul unei ființe moarte. Petalele unei flori atrăgătoare care ascundeau ceva putred și periculos.

— Termină! mi-a poruncit Grey. Dacă-ți jupoi pielea, vei muri.

— Sunt deja moartă, nu?

— Gândește-te la Cate, Iris. Gândește-te la toate lucrurile oribile care i s-au întâmplat. Tu ești tot ce are. Dacă mori... o distrugi.

Brațele mi-au căzut pe lângă corp. Am suspinat.

— Zi-mi cum s-a întâmplat.

— Va veni un moment când....

— Zi-mi! am spus. *Acum.*

Grey a expirat scurt și s-a întors la rana lui Vivi.

— Le-am atras prin șoapte, printr-o ușă în seara Anului Nou. Vălul era foarte subțire, așa cum este mereu între ani. Surorile Hollow m-au auzit. M-au urmat. Când le-am spus că am nevoie de ajutor, au venit de bunăvoie. Au legat fâșii de material ecosez roșu cu negru pe drum, ca să-l urmeze înapoi. Erau deștepte, dar și prea încrezătoare. Le-am ademenit în cocioaba în care locuiam. Au avut încredere în mine, fiindcă și eu eram o fetiță.

— Apoi le-ai tăiat beregata și le-ai jupuit.

Grey s-a oprit și a închis ochii. Am simțit-o pe Vivi încremenind.

— Da. V-am ajutat să vă strecurați în noile piei și v-am cusut la gât. Nu mi-a... plăcut să fac asta. Nu sunt un monstru. Am făcut doar ce era necesar ca să plecăm de-acolo. Ca să primim a doua șansă. Tot ce a rămas, la final, a fost o cicatrice mică pe gâturile noastre. Le-am urmat firimiturile înapoi spre locul prin care căzuseră. Ne-am târât înapoi în lumea celor vii. Am păcălit ușa, pentru că nu eram nici moarte, nici vii, ci între. Am așteptat pe strada aia din Scoția să ne ducă cineva acasă.

Un lup în blană de oaie, așa-i spusese Agnes lui Grey. Ceva monstruos, deghizat, ceva atât de nefiresc încât deruta nu doar oamenii, ci și regulile vieții și morții. Nici moartă, nici vie, și astfel capabilă să se miște între cele două stări, după plac.

— Futu-i! a șoptit Vivi. Deci chiar suntem impostoare?

— Ar trebui să bei și tu, mi-a zis Grey, întinzându-mi poțiunea.

Am luat-o.

— Cum ai știut că va merge?

— Am sperat. O speranță născută din povești și din fabule. Dar am intuit corect. Ca să ieși din Demilume, trebuia să fii și tu demi. Ca să părăsim liminalul, trebuia să fim liminale. Nu cred că suntem primele, pentru că miturile cu metamorfi trebuie să aibă o sămânță de adevăr. Poveștile vechi cu copii de zâne lăsați în locul celor umani, creaturi cu apetituri de nesăturat și cu abilități ciudate. Și-au mai dat seama și alții, nu doar eu. Acum *bea*.

Am răsucit sticluța în mâini și am privit fragmentele suspendate de pelin și de anason plutind în oțet.

— Florile. Furnicile. De ce-s peste tot?

Am luat o gură amară și sărată și am simțit imediat că se mișcă ceva în mine, adânc, și apoi corpul meu urla să-l scoată afară. Stomacul mi s-a contractat și am vomitat iar, de data asta fiere, mucegai și insecte.

Grey mi-a ferit părul.

— Ești bine, a zis, când am vomitat iar. Ești bine. Nu știu toate secretele locului, Iris. Miroase a moarte și a putregai fiindcă acolo totul este mort. Pătrunde în orice, infectează orice și, dacă-i permiți, distruge orice.

Grey mi-a luat sticluța și a sorbit și ea, apoi a vomitat ce creștea înăuntrul ei.

— Ar trebui să mergeți la spital, amândouă.

— Nu am terminat, am zis. De ce ne e mereu foame?

— Pentru că ești moartă, iar morții sunt mereu flămânzi.

A zis-o atât de nonșalant. *Ești moartă.*

— Mâncarea nu-ți poate potoli niciodată foamea, nu poate umple golul din tine.

Vivi s-a ridicat în capul oaselor. Avea mișcări lâncede, însă expresia ei era de piatră. O privea pe Grey așa cum o priveam și eu, cu dinții încleștați și cu buzele curbate de scârbă.

— Ne-ai făcut să uităm, am zis. Când am ajuns în Scoția. Ne-ai șoptit ceva. *Uită*. Ne-ai luat amintirile.

Grey a clătinat din cap.

— Nu te pot forța să faci nimic, Iris, cum nu-l puteam forța nici pe Tyler. Puterea noastră funcționează doar asupra viilor, nu și asupra morților, nici măcar a celor care au murit pentru scurtă vreme. Ți-am zis să uiți și ai uitat, pentru că așa ai vrut.

— Doamne! Ești un monstru, a zis Vivi.

— *Nu*, a zis Grey. Nu îmi spune așa. V-am promis că vă voi ține mereu în siguranță și asta am făcut. V-am readus la viață.

— Cine este sub pielea asta? am insistat. Cum arăt sub pielea lui Iris Hollow?

— Nu știu.

— Cum să nu știi?

— Știu că vrei răspunsuri clare și curate la toate, dar nu le am. Nu-mi amintesc cine eram înainte. După ce ne-am întors, am început să uit și eu. Demilumea a început să mi se pară un vis, ceva ce nu se întâmplase. Nu mai eram sigură dacă era o poveste sau realitatea. Trebuia să aflu, așa că am încercat să mă întorc. Mi-a luat cam o duzină de încercări până să reușesc.

— În Bromley-by-Bow, a zis Vivi. În săptămâna de după moartea lui Gabe.

— Da. Am căzut printr-o ușă. Aceeași ușă prin care cred c-a căzut și Mary Byrne, în 1955, de Anul Nou. N-am avut probleme să mă întorc. Încă nu înțelesesem că sângele nostru era special. Nu îmi aminteam ce am fost sau ce făcusem.

— Cum ți-ai dat seama?

— Yulia Vasylyk, prima mea colegă de cameră după ce am plecat de-acasă, m-a urmărit printr-o ușă. O proastă. Am încercat să o aduc acasă, dar n-a putut să mă urmeze. Ușile nu o lăsau. Când a devenit limpede că era blocată acolo, a luat-o razna. A început să-și smulgă hainele, să mă muște, să

mă zgârie pe față. Mi-a spart buza și a înghițit o gură din sângele meu. Atunci mi-a venit ideea: dacă aveam ceva în sânge care-mi permitea să vin și să plec după plac, poate o duceam acasă și pe Yulia, așa. A trebuit s-o las inconștientă, atât de isterică devenise. Am mânjit-o cu sângele meu, am făcut-o să-l bea. Nimic. Nu știu de ce m-am gândit la rune. Știți că am un exemplar din *Ghid practic de rune* pe noptieră, și... n-aveam alte idei. Dar a mers. O vrajă simplă. O poartă între moarte și viață. După ce ne-am întors în Londra, s-a luptat iar cu mine și a fugit. Poliția a găsit-o pe străzi, goală, și m-a învinuit pentru ce i se întâmplase, chiar dacă o salvasem și o adusesem înapoi. Este un loc cumplit să rămâi acolo pe veci, dar dacă poți veni și pleca după plac... era la cheremul meu, să-l explorez. În primul an în care-am plecat, cred că m-am dus de vreo sută de ori. Era un loc cu secrete, așa că am început să îmi cos secrete în hainele create. Oamenii au adorat ideea. M-a făcut și mai faimoasă. Sunt atâtea de văzut acolo. Mai ales orori, dar și licăriri de frumusețe.

— Apoi, ceva s-a dus naibii, a zis Vivi.

— Cam cu un an în urmă, m-a văzut cineva venind și plecând. Cineva care mă aștepta de mult.

— Tati, am zis.

— Da. Gabe Hollow m-a urmărit ca un animal. M-a spionat. Cred că m-a văzut aducând-o pe Agnes înapoi, cu sânge și rune. Ea...?

— Nu, am zis. N-a supraviețuit.

Grey a strâns din buze.

— Am încercat să mă răscumpăr pentru fetele alea. Am găsit-o pe Agnes, o copilă în viață prinsă într-un loc mort, și am adus-o acasă. Contează, nu?

N-am zis nimic. Nu eram sigură dacă ar fi contat. Dacă Grey ar fi dat peste Agnes, în loc de surorile Hollow? Ar fi fost la fel de binevoitoare?

— Gabe a pus capcane, a continuat Grey. Aproape că m-a prins prima dată. Am scăpat, dar m-a rănit. Avea suficient sânge de-al meu să treacă singur prin uși. Nu mi-am dat seama că mă va putea urmări, dar a reușit. M-a găsit la Paris. Am scăpat iar, am luat avionul spre Londra. Nu voiam să vă implic, dacă nu era necesar. Nu voiam să vă atace și pe voi, dar trebuia să vă las un mesaj. Trebuia să știu că veți veni să mă căutați, dacă dispăream.

— Ai intrat în casă și ai ascuns cheia în fosta ta cameră.

Grey a încuviințat.

— Gabe și o altă ființă moartă m-au atacat, la scurtă vreme, aici. L-am ucis pe unul dintre ei. I-am tăiat gâtul. Dacă-i ucizi de partea asta a vălului, gata cu ei. Însă Gabe m-a învins. A ascuns corpul în tavanul meu și m-a târât înapoi în Demilume. Am așteptat. Zile și zile. Am început să cred că poate nu mă veți găsi, că voi muri acolo, singură, că voi deveni parte din locul din care am sacrificat atâta ca să scap. M-am luptat. Am scăpat. Dar eram slăbită, pierdută, rătăcită. Ți-am auzit vocea. Ți-am simțit inima bătând în pieptul meu. Suntem conectate prin ce am făcut, prin viețile sacrificate. Conectate prin sânge și moarte și magie. Mi-am găsit drumul înapoi spre ușa care dădea în bucătăria mea. Iată! M-ai ajutat să revin acasă.

Eram surori. Ne simțeam reciproc durerea. Ne *provocam* reciproc durere. Știam cum ne miroase respirația dimineața. Ne făceam să plângem. Ne făceam să râdem. Ne supăram, ne ciupeam, loveam, țipam una la alta. Ne sărutam pe frunte, nas cu nas, cu gene-fluture pe obraz. Ne purtam hainele. Furam una de la alta obiecte ascunse sub perne. Ne apăram între noi. Ne mințeam între noi. Pretindeam că eram mai mari, că eram altcineva. Ne jucam de-a deghizarea. Ne spionam. Ne posedam între noi ca pe niște gablonțuri. Ne iubeam cu o furie puternică, fervență. Animalică. Monstruoasă.

Surorile mele. Sângele meu. Pielea mea. Ce legătură oribilă aveam!

— Deci tati... a știut ce eram? a întrebat Vivi.

Expresia lui Grey s-a întunecat.

— Nu e tatăl tău. Nu tocmai. Dar da, a știut. Din prima clipă în care ne-a văzut, după ce n-am întors, cred c-a știut. Lui Cate i-a luat mai mult să creadă, dar a înțeles, după o vreme.

— Stai așa... *Cate* știe? am întrebat. Cum e posibil?

— I-am zis eu, a spus Grey. În noaptea în care m-a dat afară. Când am venit acasă beată, eram furioasă și am cedat. Voia să controleze totul. I-am zis că-i jupuisem copilele și-i omorâsem soțul și dacă nu mă lăsa în pace o omoram și pe ea.

— L-ai... *ucis*? a întrebat Vivi, încă punând laolaltă piesele pe care le unisem eu în Demilume. L-ai ucis pe *tati*?

— Cum am mai spus, am promis că veți fi mereu în siguranță. Gabe Hollow era o amenințare. Știi asta. Tati își pierdea mințile. Îți amintești dimineața în care ne-a urcat în mașină. Ne-ar fi aruncat de pe o stâncă și ne-ar fi ucis, dacă n-aș fi intervenit. Așa că... i-am sugerat ceva. Începeam să înțeleg puterea pe care o aveam asupra altora. Nu am vrut să-l ucid. Nici măcar nu am intenționat.

Nu am vrut asta, scria în biletul lui. Nu era un bilet de sinucigaș, în fond, ci un ultim SOS către soția lui.

— Dar nu își pierdea mințile, a zis Vivi. Avea dreptate și l-ai pedepsit.

— Eu l-am iubit, am zis.

— Abia l-ai cunoscut, a zis Grey. Spune-mi că nu te temeai de el. Că nu ai respirat ușurată când l-am găsit spânzurat. Că tu chiar crezi că nu te-ar fi ucis, în cele din urmă.

— Meritățm să murim, am șoptit.

— Stai așa! a zis Vivi. De ce ne-ar păstra Cate, dacă știe că nu suntem copiii ei?

Grey a ridicat din umeri.

— Cine știe? Cred că să ai ceva care seamănă cu copiii tăi e mai bine decât să nu-i ai deloc. Suferința are efecte stranii asupra oamenilor.

Mi-am privit sora în ochi și am căutat în ei orice semn de remușcare pentru ce le făcuse lui Cate și lui Gabe Hollow, dar nu am găsit. M-am ridicat și m-am îndreptat spre ușă.

— Iris, stai! a zis Grey și m-a apucat de braț.

— Nu. Nu mă atinge! Nu vreau să te mai văd niciodată. Nu te vreau în viața mea.

— Te-am scos afară, a zis Grey, feroce. Ți-am oferit viața pe care ți-am promis-o. Nu am niciun regret. Vreau să știi asta. Aș face tot ce-am făcut iar, de o sută de ori. Când ești gata să vorbești cu mine, te aștept, pentru că sunt sora ta. În viața asta și în cea din urmă.

Capitolul 24

Radiografiile au arătat că aveam patru coaste rupte. Doctorii nu prea puteau face mare lucru pentru ele, cu excepția analgezicelor, dar un rezident îmi cosea rana de la frunte când a sosit Cate, cu ochii în lacrimi și fața trasă de îngrijorare.

A rămas în ușă, privindu-mă de sus până jos. Știam ce căuta: voia să se asigure că sunt cine spuneam că sunt.

— Eu sunt, Cate, am zis. Eu sunt.

Și-a tras un scaun lângă mine și mi-a luat mâna într-a ei, apoi mi-a inhalat mirosul pielii iar și iar și iar.

— Ai lipsit două săptămâni, mi-a zis.

— Două *săptămâni*?

Mi se păruseră două zile.

— Am crezut... că s-a întâmplat iar.

Cate a înghițit greu, cu gâtul uscat de durere.

— Că te-am pierdut iar.

— M-am întors. Sunt aici. Nu plec nicăieri.

— Ah, asta e clar. Nu ai voie să mai ieși din casă vreodată. Faci școala acasă, facultatea prin corespondență, apoi îți iei un job de freelancer, ca să nu trebuiască să pleci niciodată. Da?

Am zâmbit.

— Bine, am zis, mângâind-o pe cap.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat ea.

Am inspirat adânc. Cate și-a dat seama că eram pe cale să încep să mint și mi-a dus un deget la buze.

— Te rog. Te rog să-mi spui adevărul. Vreau să știu. Suport.

Chiar putea? Putea o mamă să îndure adevărul?

— Gata aici, a zis doctorul. Să văd și ce fac surorile tale. Tu poți pleca.

— Mulțumesc, a zis Cate, în timp ce el pleca din cameră.

— M-am dus înapoi, am zis, când am rămas doar noi două. Am ceva pentru tine.

Am făcut semn spre rucsacul lui Vivi, aflat pe un scaun. Cate mi l-a adus. I-am desfăcut fermoarul și am scos cele trei fâșii de material pe care le tăiasem din hainele noastre din copilărie. Nu... nu ale noastre. Din hainele din copilărie ale fiicelor lui Cate. Una de material ecosez roșu cu negru. Una de tweed verde. Una de blană artificială bordo. Pe toate erau stropi de sânge, deși speram ca mama să le ia drept mucegai sau murdărie.

— Le-ai găsit, a zis Cate, strângând materialul în mâini.

A căzut în genunchi, tremurând, chinuindu-se să respire.

— Unde sunt?

— Sunt acolo. În locul în care ne-am dus. Nu... Nu sunt... Erau împreună când s-a întâmplat, am continuat încet.

M-am lăsat în jos lângă ea, am încercat să o consolez.

— N-a fost dureros. Erau la căldură, în siguranță. Au crezut că vin acasă, la tine.

Nu știam dacă era adevărat ce spuneam, dar așa speram. Mama inspira adânc, dureros.

Mama mea, m-am gândit iar, rostogolind cuvintele în minte. *Nu, nu a mea.* Mama altcuiva.

— Nu am știut, am zis, în timp ce plângea. Jur! Nu am știut ce eram sau ce-a făcut.

— Știu, Iris, a zis ea și m-a mângâiat pe păr. Știu.

— Cum mă poți suporta? am șoptit. Cum poți suporta să fiu în casa ta?

— Ai fost fiica mea timp de zece ani. Cum să nu te iubesc?

— Îmi pare atât de rău. Îmi pare atât de rău pentru Grey. Pentru că te-am necăjit după ce ai dat-o afară.

— Ești ca ea, să știi. Ca Iris a mea. Era tăcută și empatică și isteață foc.

S-a auzit o bătaie la ușă. Vivi era în cadrul ei, cu brațele și capul bandajate. A văzut fâșiile de material pe care le ținea Cate în mână și a venit s-o ia pe mama noastră în brațe.

— Îmi pare rău, a zis Vivi, mângâindu-i părul. Îmi pare rău. Îmi pare rău.

Grey Hollow ședea în camera din cealaltă parte a holului, înconjurată de poliție. Vivi a escortat-o pe mama dincolo de ușă, ca să nu o vadă, dar eu m-am oprit. Lumina era caustică și aerul avea un miros greu și malefic, a sânge și miere și minciuni. Fiecare dintre cele șase persoane din jurul ei o privea cu genuni adânci în chip de ochi, bete dincolo de orice rațiune de șuvoiul de putere care emana dinspre sora mea.

O regină păianjen, cu prada prinsă în pânză.

Grey s-a aplecat să-l sărute pe buze pe detectivul principal, cel care vorbise la conferința de presă. El s-a cutremurat de plăcere, cu oasele abia reușind să-i susțină trupul transformat în jeleu.

— Un urmăritor, i-a zis. Un bărbat nebun, îndrăgostit de mine și de surorile mele de când eram mici. Același care ne-a răpit și în Edinburgh. M-a luat și m-a ținut prizonieră. Am fugit. Tyler Yang...

Vocea i-a tremurat, o coardă ciupită de durere. Pentru moment, vraja s-a clătinat, dar Grey era mai puternică decât

durerea ei. O emoție atât de omenească nu ajungea să o dea peste cap. Și-a revenit și s-a îndreptat de spate, la fel ca toți cei din încăpere, într-o imitație a farmazoanei care-i vrăjea.

— Tyler Yang a încercat să mă salveze. A fost ucis de urmăritor. O tragedie teribilă.

— O tragedie teribilă, a repetat o polițistă, cu degetele pe coapsa surorii mele.

— Nu este nevoie ca surorile mele să dea declarații, a continuat Grey, iar cei din jur au fost de acord.

— Da, nu are sens să le supunem la asta, a zis detectivul principal, cu podul palmei pe fluierul piciorului lui Grey.

— Urmăritor, a repetat cineva.

— Nebun. Un monstru, a zis altcineva.

— Ce tragedie teribilă, a comentat al treilea.

Grey m-a privit, odată cu toți polițiștii aflați sub vraja ei, un șuvoi brusc de irișI dilatați ațintiți spre mine. Am privit-o și eu. Puterea care ne lega mi s-a aprins în piept.

Apoi, m-am întors și am lăsat-o acolo.

☾

Mi s-a tăiat respirația când am văzut chipul surorii mele privindu-mă de pe podea.

Chiar și ca tatuaj, cicatricea fină, în formă de cârlig, a lui Grey era primul lucru pe care-l remarcai la ea, urmat de frumusețea ei izbitoare. Revista *Vogue* trebuie să fi sosit prin poștă și aterizase cu fața în sus pe covorul din hol, trosc-pleosc, și acolo am și găsit-o în lumina argintie a dimineții.

Dar, de data asta, pe copertă nu era sora mea, ci Tyler. Tatuajele de pe brațele și de pe pieptul lui erau expuse: portretul lui Grey se remarca dintr-o mare de cerneală. Am aprins lumina și am luat revista, privindu-l mai bine.

În fotografia aleasă, stătea pe un scaun, purtând doar ciorapi plasă și niște mocasini roșii, picior peste picior, cu părul

revărsându-i-se pe umeri. Fără text. Doar imaginea și anii în care Tyler se născuse și murise. Avea 20 de ani. Cu un an mai tânăr decât Grey.

— Ești gata? a spus Vivi, coborând scările, îmbrăcată în cea mai ne-Vivi ținută în care o văzusem, de când nu-i mai permisese lui Cate să îi aleagă hainele, acum zece ani: o rochie neagră, conservatoare, care-i acoperea tatuajele de pe brațe și îi ajungea deasupra genunchilor.

Și ruj mov prună.

— Cine ești și ce-ai făcut cu sora mea? am întrebat.

— Ce întrebare întunecată, Iris!

— Prea devreme pentru glume cu metamorfi?

Vivi m-a luat de talie și și-a pus capul pe umărul meu.

— Îmi plăcea de el, mi-a zis, privind coperta. Merita mai mult.

— Toată lumea cu care intrăm în contact merită mai mult.

— Ar trebui să mergem, a zis Cate, din capul scărilor, trăgându-și în picioare o pereche de pantofi cu tocuri joase.

Sasha i se foia printre picioare.

— Iris, hai să-ți împletesc părul.

Vivi s-a uitat la mine, dar n-a zis nimic.

— Cate..., am zis, în timp ce mama cobora. Te superi dacă nu-mi mai împletești părul?

Era un ritual pe care-l împărtășise cu fiica ei moartă, ceva care să le țină conectate. Mi se părea o cruzime să i-l răpesc, dar Vivi avea dreptate. Nu puteam fi mereu totul pentru ea. Trebuia să fiu eu, indiferent ce însemna asta.

— Îl prefer... așa.

Cate s-a oprit, cu o mână pe haină.

— Sigur că nu mă supăr.

S-a îmbrăcat și m-a apucat de bărbie.

— Nu mă supăr. Dar mă supăr pentru că vom întârzia îngrozitor. Haideți!

Afară ploua. Nu era burnița obișnuită din Londra, ci o zi rece și înnegurată, care ne-a aruncat șuvoaie în față cât ne-am urcat în Miniul mamei și ne-am dus la cimitir.

Înmormântarea lui Tyler Yang a fost, la fel ca el, extravagantă și foarte instagrammabilă. S-a ținut într-o biserică decorată cu siguranță de un organizator de evenimente pentru celebrități: mii de lumânări aruncau o lumină slabă în spațiul umbrit, aranjamente florale bogate se cățărau pe coloane și atârnau din tavan și un ansamblu de corzi cânta melodii de jale cât s-au umplut stranele. Am găsit locuri în spate, în timp ce un șuvoi constant de celebrități tot mai cunoscute umpleau spațiul, majoritatea purtând creații House of Hollow închise la culoare. Era prezentă o actriță britanică al cărei show TV devenise recent o senzație internațională, la fel și o fostă vedetă pop, împreună cu faimosul ei soț fotbalist. Modele, actori, regizori, designeri, chiar și câțiva membri mai puțin cunoscuți ai familiei regale. Mulți plângeau deja.

Sicriul lui Tyler era în față, într-o explozie de trandafiri albi și glysophila, și închis, bineînțeles, gol fiind. M-am întrebat câți oameni vrăjise Grey ca să-și vândă minciuna extravagantă. Câte fire de mătase îngrijite trebuise să țesă ca să convingă lumea că Tyler Yang fusese ucis de urmăritorul ei, mai ales că poliția nu putea găsi nicio dovadă.

Familia lui Tyler a venit la sfârșit, alături de Grey.

Când au văzut-o, oamenii au șoptit la unison. Sora mea purta o rochie elegantă House of Hollow, cu un văl negru, subțire, tras peste față. Era portretul unei văduve îndurerate dintr-o poveste. Puteam vedea, prin văl, că ochii și nasul îi erau roșii, de parcă ar fi plâns și ar fi reușit să se adune doar cu câteva clipe înainte. Bărbia îi tremura când a mers spre altar, la brațul unei femei înalte despre care am presupus că era mama lui Tyler. Tristețea lui Grey se revărsa din ea, străbătând spațiul ca un val, ridicându-se pe pereți și înecând pe

toată lumea. Era groaznic să vezi ceva atât de frumos suferind atât de tare. S-au întins mâini spre ea, când a trecut, sute de mâini luptându-se să o atingă, să îi mângâie umerii și brațele și să-i absoarbă durerea. Se mișca asemeni unui magnet pe un câmp de pilitură de fier, care se rigidiza și apoi ofta după trecerea ei.

Toată lumea. Ar fi vrăjit pe toată lumea ca să-și transforme minciuna în adevăr.

A urmat restul familiei lui Tyler. Tatăl lui, înalt și chipeș, ca el. Cele două surori care trăiau și partenerii lor, una cu un bebeluș la piept: tiza lui Rosie.

Cât de insuportabil, m-am gândit, era să pierzi doi copii. Apoi m-am uitat la mama, care pierduse trei în aceeași noapte. Care avusese apoi casa bântuită de stafiile vii ale fiicelor ei ucise. Acestea îi mâncaseră mâncarea și îi supseseră viața timp de un deceniu. Am luat-o de mână și mi-am împletit degetele cu ale ei.

Slujba nu a durat mult. Un preot a spus o rugăciune și a dat o binecuvântare. Tatăl lui Tyler a citit ceva. Surorile lui, Camilla și Selena, i-au făcut necrologul. A urmat o prezentare cu fotografii și clipuri din viața lui. Un bebeluș cu obraji grăsuți și brațe care păreau chifle. Prima zi de școală: un băiețel într-o uniformă prea mare. Cei patru copii, mereu împreună, și, după o vreme, doar trei. El adolescent, slab și drăguț, însă nu încă stilat și chipeș. El, așa cum îl cunoscusem eu, înalt, angular și uimitor, cu un trup masculin, dar cu un stil și un machiaj neconforme unui gen. Ultima fotografie era cu Rosie ținându-l în brațe, în ziua nașterii lui, privindu-l, în timp ce el își ridica ochii spre ea.

Când s-a terminat, cinci dintre cei mai buni prieteni ai lui Tyler și Grey i-au luat sicriul. Cu pantofii ei Louboutin cu toc, era mai înaltă decât bărbații de lângă ea, imaginea unui

spectru cu văl dintr-o scenă bântuită, așa cum plutea înapoi spre ieșire, cu un sicriu gol în mâini. A trecut pe lângă mine și am văzut că plângea. Simțeam că voia să o ating pe umăr, să îi spun că va fi bine. Mă furnicau degetele de dorința de a o alina. Timpul a încremenit când s-a oprit în fața mea, implorând în tăcere.

Apoi, pe cât de repede venise, a și plecat, iar procesiunea a trecut de noi, spre ușa bisericii, infuzată de presă.

Am expirat. Mi-am descleștat degetele. Pe stradă, poliția controla masa de fani care veniseră să depună flori pe scările bisericii și să asiste la durerea lui Grey. Jeleau când a trecut sicriul.

Firește că exista o petrecere extravagantă, după aceea. Cum altfel să îți iei rămas-bun de la Tyler Yang? Dar noi am plecat după ce au îngropat sicriul. Mi s-a părut greșit să rămân alături de cei care-l cunoscuseră mai bine, mai de mult. Eu îl cunoscusem doar câteva zile și îmi plăcuse doar în jumătate din ele. Îl ținusem de mână și-l dusesem într-o altă lume. Îl sărutasem o dată, furând un moment de la un bărbat care nu-mi aparținea.

Am străbătut peluza udă a cimitirului, sub umbrele, departe de cei care jeleau, către mormântul lui Gabe Hollow, soț și tată iubit. Cate, care de obicei venea aici în mai toate săptămânile, nu mai fusese de la dispariția lui Grey. A îngenuncheat să smulgă buruienile care începuseră să apară la baza pietrei funerare, apoi a separat pământul moale și a făcut o groapă mică, în care a pus cele trei fâșii de material pe care i le adusesem din Demilume.

Erau tot ce mai rămăsese din Iris, Vivi și Grey.

— Sunt cu toții împreună, a zis Cate, acoperind gropița și apăsând pământul cu palmele.

Când s-a ridicat, am luat-o în brațe. Apoi am plecat toate acasă.

☾

M-am întors la școală la două săptămâni după ce Demilumea m-a lăsat să plec, când coastele mi se vindecaseră cât să pot sta în bancă toată ziua.

Justine Khan a scos un *câh* când m-a văzut pe hol.

— Era prea mult să sper că-i moartă? a mormăit ea spre Jennifer și spre celelalte prietene, când au trecut pe lângă mine, într-un grup care chicotea. N-avem noi norocul ăsta.

— Vrei să-mi spui ceva, Justine? am întrebat.

Nu o mai înfruntasem niciodată. Ani de abuzuri – glume mormăite în clasă, păsări moarte în rucsacul meu, *vrăjitoare* mânjit cu sânge pe dulăpior – și nu o acuzasem niciodată. *Las-o așa. Dă-i pace. Va fi mai ușor dacă nu ripostezi.*

Justine și Jennifer m-au ignorat, așa că le-am urmat și am repetat, mai tare:

— Vrei să-mi spui ceva?

Justine n-a avut de ales. S-a întors, față în față cu mine.

— Păi, s-a bâlbâit ea, căutând ceva inteligent de zis, fără succes. Nu.

— Ești sigură? E șansa ta. Ai toată atenția mea.

— Du-te naibii, *vrăjitoareo*!

— Nu mai ești atât de curajoasă acum, nu-i așa? Nu când trebuie să mă privești în ochi.

Justine m-a privit cu buzele strânse și nările fremătând, dar n-a zis nimic. M-am aruncat înainte, o simplă fentă. Justine a țipat, a dus o mână la piept și s-a împleticit în spate, aterizând pe jos și luând-o și pe Jennifer după ea, în cădere.

— Dacă te joci cu mine, am șoptit, îngenunchind lângă ea și dându-i o șuviță din părul lung după ureche, mă asigur că-ți razi din nou căpșorul drăguț în fața școlii. Ai înțeles?

Eu nu eram ca sora mea. Nu aș fi folosit puterea care-mi fusese impusă prin sânge și prin violență ca să rănesc alți oameni și să distrug alte vieți.

Eu știam asta, dar Justine Khan, nu.

Justine a înghițit și a dat din cap. Am întins mâna să o ajut să se ridice, dar ea s-a dat înapoi îngrozită, așa că m-am ridicat și am lăsat-o acolo, ducându-mă la ore.

Nu eram Grey Hollow. Nu eram nici Iris Hollow.

Eram ceva mai ciudat.

Ceva mai puternic.

Pentru prima dată, am simțit puterea a ce eram curgându-mi prin vene și nu m-a speriat.

M-a făcut să simt că... trăiesc.

Epilog

— Aici sunt mori cel puțin de pe vremea saxonilor, spunea ghida noastră. Acest sit a fost o moară de făină, una de praf de pușcă și o distilerie de gin, la vremea sa, printre altele.

— Fascinant, am răspuns, poate pentru a mia oară.

— Mai zi-ne! a zis Vivi.

I-am dat un ghiont puternic în coaste. Dacă-mi dădeam seama eu că era sarcastică, își dădea seama și ghida.

Mergeam printr-un coridor interior din complexul de mori antic, pe care-l explorase Grey în săptămâna de după moartea lui Gabe. Exteriorul era făcut din cărămidă, dar aici, în interior, pereții erau din lemn ros de vreme.

Ghida s-a oprit.

— Trebuie să spun că am fost încântată când ați rezervat un tur privat. Nu sunt suficient de mulți tineri interesați de morile de maree.

Vivi a zâmbit malițios.

— Una dintre problemele generației noastre.

Insula Trei Mori era la o distanță mică de Bromley-by-Bow. Mă întorsesem la școală de câteva săptămâni, dar mi se părea dificil să mă concentrez. Felul în care priveam lumea și locul meu în ea se schimbase. Dar nu era singurul motiv.

În săptămânile de când ne întorseserăm, Grey Hollow își reluase viața extraordinară. Știam pentru că o urmăream mai

departe pe Instagram și i-am văzut întoarcerea triumfală la postările regulate despre petreceri, podiumuri și prieteni celebri. Am văzut anunțul despre contractul de opt cifre pe care-l semnase pentru cartea despre „răpirea" ei îngrozitoare și despre contractul la fel de generos pentru filmul însoțitor, în care urma să se joace pe sine. Am văzut-o pe copertele revistelor, la băcănie, și când dădeam drumul la TV.

Sora mea, străina.

Era peste tot. Mereu avea să fie peste tot.

Mi se părea nedrept că Grey trăia și Tyler murise și că toată lumea accepta lucrurile așa. Dar poate că nu trebuia.

De aceea eram aici.

Mă rodea ideea că îmi scăpase ceva. Veneam uneori aici după ore și mă plimbam, încercând să găsesc o cale spre subsol. În cele din urmă, un tur privat păruse unica opțiune de a-mi atinge scopul.

M-am uitat la telefon, să văd cât era ceasul. Aproape de apus.

— Avem vreo șansă să vedem subsolul? am întrebat.

— Nu. Din păcate, nu face parte din tur. Sub fundația morii sunt ruine saxone, protejate.

Am oftat. Ar fi fost atât de ușor să îmi pun un deget pe buzele ei și să o fac să-mi joace după plac.

— Nu-i nimic. Dar trebuie neapărat să ajung la toaletă. Unde e?

— Pe unde am venit, a răspuns ea. A doua la dreapta, apoi prima la stânga. Vrei să-ți arăt...

— Nu, e OK. Mă descurc eu. Vivi?

— Ah, a făcut Vivi. Da. Și eu plesnesc, dintr-odată!

— Bine. Vă aștept aici. Avem încă de văzut Moara Ceasurilor și Casa Morarului.

— Chiar mor de nerăbdare! a zis Vivi.

Ne-am întors și am pornit. Dacă totul mergea potrivit planului, ghida urma să ne aștepte multă vreme. Zile. Chiar săptămâni.

— Să știi că morile de maree mi se par foarte interesante, am informat-o pe sora mea.

Vivi și-a dat ochii peste cap.

— Sigur că da.

Scara în spirală care ducea spre subsol a fost ușor de găsit, ascunsă în spatele unei uși pe care scria DOAR PENTRU PERSONAL. Am înaintat pe întuneric. Era rece și umed aici, sub moară. Am pornit lanterna telefonului și am îndreptat raza peste tot. Pereții erau din cărămidă. Pe jos era pământ. Și în centru exista o ușă de sine-stătătoare. O ruină de pe vremea saxonilor. O ușă care, cândva, ducea undeva, dar care acum ducea în altă parte.

I-am dat mesaj mamei.

Ești sigură că ești OK? S-ar putea să lipsim o vreme.

Răspunsul ei a ajuns aproape imediat, după obicei.

Faceţi ce credeţi că este bine. Mergeţi unde vreţi, doar să vă întoarceţi.

Promitem.

OK. Încerc să nu mor de grijă. Vă iubesc.

Te iubim și noi. Pe... curând.

Am pus palma pe piatră și am numărat secundele până la apus.

De cealaltă parte a ușii, într-o altă lume, lăsasem un mesaj pentru un băiat, cioplit într-un copac: AȘTEAPTĂ-MĂ AICI.

Mă tot gândeam la clipa în care Grey încercase să-i pună sufletul înapoi în trup, să-l ducă acasă așa cum făcuse cu noi. Cum văzusem o mișcare la marginea unei poieni și fusesem convinsă, pentru o fracțiune de secundă, că era acolo.

Poate că în locul acela mai rămăsese ceva din Tyler.

Poate că, dacă era așa, îl puteam găsi.

Poate că, dacă era așa, îl puteam aduce înapoi.

Secundele treceau. Undeva, afară, soarele se scufunda în zare. Subsolul a început să miroasă a fum și putregai. Morții au început să șușotească.

— Gata? mi-am întrebat sora.

— Am ales o zi foarte proastă să mă las de fumat, a răspuns ea.

Ne-am luat de mână. Pentru o clipă, între lumea asta și următoarea s-a deschis o ușă.

Am pășit prin ea.

Mulțumiri

ÎN PRIMUL RÂND, îi sunt profund recunoscătoare agentei mele, Catherine Drayton. Îți mulțumesc pentru că m-ai îndemnat să rescriu, să rescriu și iar să rescriu (și apoi să mai rescriu o dată), să trag de firul unei povești dintr-o încâlceală de idei. Mulțumirile se îndreaptă și spre excelenta Claire Friedman: împreună, sunteți un tandem de cititoare extrem de agile (și intimidant). Nu ar fi existat nicio carte fără voi două și fără dorința voastră de a cerne aurul din noroi.

Catherine și Claire m-au ghidat în găsirea firului, însă editoarea mea, Stacey Barney, m-a ajutat să îl țes în (ceea ce sper că este) o tapiserie bogată și vibrantă. Încă descopeream povestea când am împărtășit-o cu tine. Mulțumesc că ai avut încredere în mine să găsesc restul și că mi-ai luminat drumul când mă împleticeam prin întuneric. Ai văzut cartea *mult mai bună* din chestia stângace și întortocheată pe care ți-am dat-o prima dată.

Tuturor celorlalți din Penguin Random House care au lucrat la carte – Caitlin Tutterow în zona editorială, Felicity Vallence și Shannon Span în marketing digital, Olivia Russo și Audra Boltion în publicitate, și fără îndoială altă duzină de oameni geniali din culise, vă mulțumesc pentru tot ce faceți când aduceți mai multe povești pe lume (dar mai ales pentru ce ați făcut pentru aceasta).

Sunt uluită de copertă, creată de Theresa Evangelista pe baza unei lucrări aparținând lui Aykut Audoğdu. Este coperta opulentă care-mi bântuie visele/coșmarurile.

Toată echipa de la Penguin Australia a susținut cartea din prima zi. Mulțumesc, Amy Thomas, Laura Harris și Tina Gumnior, mai ales, pentru sprijinul și entuziasmul continue. Emma Matthewson de la Hot Key, mulțumesc că mi-ai oferit prima editură din UK și că m-ai lăsat să stau cinci ani. A fost cel mai bun loc în care să cresc. Agentei mele pentru drepturi de ecranizare, Mary Pender, care mi-a transformat prima carte în film fără să trebuiască să-mi vând sufletul sau primul născut diavolului, îi datorez o recunoștință imensă, pe vecie.

Melissa Albert este nașa acestei povești. Cărțile tale și feedback-ul m-au transformat într-o scriitoare mai bună. Sunt veșnic recunoscătoare pentru cuvintele și pentru prietenia ta, geniu nebun.

Katherine Webber, sufletul meu pereche în scris, a fost, ca de fiecare dată, prima mea cititoare și cea mai entuziastă. Mă faci să mă simt ca o zeiță literară strălucitoare, ceea ce nu-mi face bine la ego (sau?), dar este folositor ca susținere în perioadele lungi în care cuvintele nu-mi vin cu ușurință și sunt convinsă că sunt echivalentul omenesc al unui foc din gunoi. Mulțumesc că mi-ai ridicat moralul și că m-ai ajutat să-mi revin de nenumărate ori.

Pentru restul echipei mele de scris din Londra – Holly Bourne, Samantha Shannon, Nina Douglas, Alwyn Hamilton și Laure Eve – a fost o plăcere să vă descopăr pe toate, cercul meu de vrăjitoare literare. Vă mulțumesc că mi-ați oferit un cămin în Londra, că m-ați ajutat să-mi păstrez mințile (aproape complet) în pandemie, și că ați apărut la lumina lumânărilor. Sunteți magice.

Am sentimente călduroase de apreciere și pentru Kiran Millwood Hargrave, Anna James, Katherine Rundell și Louise O'Neill. Ce tratație a fost să ajung în UK și să găsesc niște femei atât de strălucite (unele la o distanță enorm de mică!).

Mi-am petrecut mare parte din anul trecut îndrăgostită de strălucirea Luminarelor mele, Harriet Constable și Anna Russell. Vă mulțumesc pentru costume, pentru sclipici, pentru festivități (și – ocazional – pentru scris).

Mulțumesc, Amie Kaufman, colacul meu de salvare peste mări.

Transmit mulțumiri către două rezidențe de scris excepționale: mai întâi către Varuna, The National Writers' House, unde am scris primul capitol al cărții, în Munții Albaștri de lângă Sydney. Apoi, către Studio Faire din Nérac, Franța, coordonat de Colin Usher și Julia Douglas, unde am scris ultimele capitole din carte, în martie 2020, în zilele de dinainte ca granițele să înceapă să se închidă și lumea să-și țină respirația.

Există femei din orașul meu natal care mi-au hrănit visele scriitoricești de peste un deceniu: Cara Faagutu, Renee Martin, Alysha Morgan, Kirra Moke, Sarah Maddox. Le mulțumesc pentru că au sărbătorit orice mică reușită ca pe o mare victorie.

Sper că, în ciuda întunecimii sale, această carte, în esența ei, transmite ceva din legătura strânsă dintre surori. Sunt cea mai mare dintre trei fete și multe dintre momentele mai frumoase (însă și unele dintre celelalte) cu Iris și surorile ei au fost inspirate de copilăria și adolescența alături de propriile mele surori geniale și înnebunitor de magnifice. Emily, Chelsea, așa cum a spus Iris, vă iubesc pe amândouă cu o furie febrilă și puternică.

Părinților mei, Sophie și Phillip, și bunicii mele, Diane, care continuă să fie cei mai devotați susținători ai mei. M-ați

construit din temelii. Nu pot să vă mulțumesc deci suficient pentru entuziasmul cu care credeți în mine.

Sunt recunoscătoare și pentru încurajările din partea familiei mele Seneviratne, care m-a îmbrățișat și m-a susținut cu fervoare din prima zi. Mulțumesc, Lisbeth, Aruna, Tom și Lauren, dar mai ales, de data asta, Archa: miezul acestei cărți s-a născut în Sri Lanka, în dimineața în care ne-ai dus la Anuradhapura și am găsit ușile stricate.

Cele mai multe aprecieri îi sunt rezervate lui Martin Seneviratne, sursa mea inexhaustibilă de încurajări zilnice. Nimeni nu m-a aclamat mai tare, nu m-a felicitat mai cu spor și nu m-a consolat mai des decât tine. Ești pe fiecare pagină din carte. Mulțumesc. Te iubesc.

Tipar: ARTPRINT
E-mail: office@artprint.ro
Tel.: 021 336 36 33